Έτος Ε'

Τεύχος 87ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ, Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α΄
ΑΡΓΥΡΙΟΥ ΠΕΤΡΟΣ, Μηχανικὸς–Τοπογράφος
ΑΡΧΟΝΤΟΥΛΑΚΗΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ, Ἀστυνόμος Α΄
ΑΝΔΡΕΟΠΟΥΛΟΣ ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ, Ἰατρὸς
ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, Διευθυντὴς Ὑπουργείου Δικαιοσύνης
ΓΑΡΔΙΚΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου
ΓΑΛΑΝΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου
ΓΙΩΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΣ, τ. Ἐφέτης–Συγγραφεὺς
ΓΑΒΑΛΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ, Εἰσαγγελεὺς
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΝΙΝΑ, Λογοτέχνις
ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Ὑπαστυνόμος Α΄
ΓΑΡΔΙΚΑΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ, Ὑπαστυνόμος Α΄
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου
ΚΑΤΣΑΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου
ΚΑΨΑΣΚΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Ἰατροδικαστὴς
ΚΩΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, Καθηγητὴς Ἀμερικανικοῦ Κολλεγίου Ἑλληνικοῦ
ΚΛΕΙΣΙΟΥΝΗΣ ΑΓΓΕΛΟΣ, Ἱστορικὸς
ΚΙΝΝΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ, τ. Ἀρχηγὸς Ἀστυνομίας Πόλεων
ΚΑΤΣΙΜΑΓΚΛΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Ἀστυνόμος Β΄
ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Ὑπαστυνόμος Α΄
ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΗΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ, τ. Ἀρχηγὸς Ἀστυνομίας Πόλεων
ΛΑΣΚΑΡΗΣ ΚΙΜΩΝ, Ἀρχιτέκτων
ΜΑΓΚΡΙΩΤΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Σύμβουλος Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου–Διδάκτωρ Δικαίου
ΜΩΡΑΪΤΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Ψυχίατρος
ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ ΜΑΡΙΑ, Διευθύντρια Ὑπουργείου Δικαιοσύνης
ΜΟΡΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Ἀστυνόμος Α΄
ΝΤΖΙΩΡΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Ὑπαστυνόμος Α΄
ΝΙΑΣΚΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Ὑπαστυνόμος Β΄
ΠΑΝΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Διευθυντὴς Γενικοῦ Χημείου τοῦ Κράτους
ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ ΙΩΑΝΝΗΣ, Καθηγητὴς Ἐγκληματολογίας, Ἀνακριτικῆς καὶ Σωφρονιστικῆς
ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ ΘΑΛΕΙΑ, Ἰατρὸς
ΠΑΤΣΟΥΡΗΣ ΧΡΙΣΤΟΣ, Ὑπαστυνόμος Α΄
ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ, Ὑπαστυνόμος Α΄
ΠΗΛΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ, Ἀρχιφύλαξ
ΡΑΪΚΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, Ὑπαστυνόμος Β΄
ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ ΜΙΧΑΗΛ, Καθηγητὴς Παντείου–Σύμβουλος Ἐπικρατείας
ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου
ΣΜΠΑΡΟΥΝΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ, Καθηγητὴς Ἀνωτάτης Ἐμπορικῆς
ΣΚΟΥΖΕΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Πρόεδρος Συλλόγου Ἀθηναίων
ΣΑΓΙΑΣ ΗΛΙΑΣ, Τμηματάρχης Ε.Ι.Ρ.
ΣΤΑΜΑΤΗΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ, Ἀρχιφύλαξ
ΤΟΥΣΗΣ ΑΝΔΡΕΑΣ, Ἀντεισαγγελεὺς Ἀρείου Πάγου
ΤΑΝΑΓΡΑΣ ΑΓΓΕΛΟΣ, Πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν
ΤΣΙΠΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Β΄
ΤΟΥΖΕΝΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Ἀστυνόμος Α΄
ΦΡΑΓΚΙΔΑΚΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, τ. Γυμναρχης

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

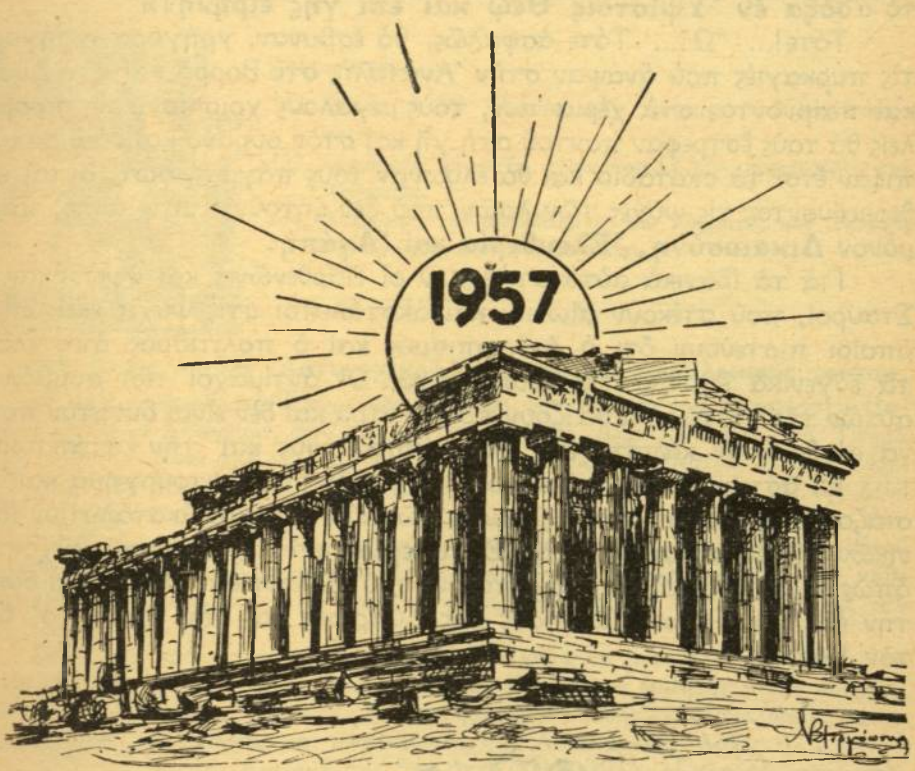
ΜΕΡΙΜΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ — ΤΜΗΜΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ, ΟΔΟΣ ΝΕΪΓΥ 17, ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.—Ἐξάμηνος δραχμαὶ 36.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ Ε'.	ΑΘΗΝΑΙ, 1 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1957	ΤΕΥΧΟΣ 87ον

Ὁμίχλη, πυκνὴ ὁμίχλη, ἔχει καλύψει τὸ διεθνῆ ὁρίζοντα, ὁλόκληρο σχεδὸν τὸ 1956. Καὶ ἡ ὁμίχλη, αὐτὴ ἔγινε σκοτεινή, βαρειά, ἀποπνικτική, τοὺς τελευταίους μῆνες τοῦ χρόνου, ποὺ φεύγει.

Ὁ κόσμος διερωτᾶται... Ἆρά γε, μερικὲς ἀχτῖδες, ποὺ προβάλλουν ὁλόφωτες μὲ τὴν ἀνατολὴ τοῦ Νέου Ἔτους 1957, θὰ μπορέσουν νὰ σκορπίσουν τὴν ὁμίχλη αὐτή, καὶ ὁ ἥλιος θὰ κατορθώσῃ νὰ ζεστάνῃ τὶς καρδιὲς τῶν ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων, ποὺ ζοῦν στὴν ἀγωνία ἑνὸς νέου πολέμου;

Ὤ!... ἂν ἦταν δυνατόν, οἱ χαρμόσυνες Χριστουγεννιάτικες καμ-

πάνες ν' ἀκουσθοῦν ἀπὸ τὶς ψυχὲς ὅλων τῶν μεγάλων, ποὺ αὐτὴ τὴ στιγμὴ διευθύνουν τὶς τύχες τοῦ κόσμου.

Ἂν μποροῦσαν, οἱ ταπεινὲς χρυσὲς φλόγες ἀπὸ τὶς χριστιανικὲς λαμπάδες νὰ φωτίσουν τὰ σκοτεινὰ πνεύματα, ποὺ σκέπτονται διαρκῶς καὶ ἀπεργάζονται τὸν ὄλεθρο.

Ἂν ἤθελαν νὰ πιστέψουν οἱ Κυβερνῆτες τῶν Κρατῶν τῆς γῆς, ὅτι σήμερα ὅλοι οἱ λαοί, καὶ κεῖνοι ἀκόμη τοὺς ὁποίους πότισαν μὲ τὸ ὄπιο τῆς ἀθεΐας, ἀνάβοντας τὸ καντῆλι τῆς ψυχῆς τους, ψάλλουν τὸ **«δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη!»**

Τότε!... Ὤ!... Τότε ἀσφαλῶς, θὰ ἔσβυναν, γρήγορα–γρήγορα τὶς πυρκαγιὲς ποὺ ἄναψαν στὴν Ἀνατολή, στὸ Βορρᾶ καὶ στὴ Δύση, καὶ παίρνοντας στὰ χέρια των, τοὺς μεγάλους χριστιανικοὺς προβολεῖς θὰ τοὺς ἔστρεφαν παντοῦ στὴ γῆ καὶ στὸν οὐρανὸ καὶ θὰ διασκόρπιζαν ἔτσι τὰ σκοτάδια καὶ θὰ ἔλυωναν τοὺς πάγους, φωτίζοντας καὶ θερμαίνοντας τὶς ψυχὲς τῶν λαῶν, ποὺ δὲν ζητοῦν τίποτε ἄλλο, παρὰ μόνον **Δικαιοσύνη, Ἐλευθερία** καὶ **Ἀγάπη.**

Γιὰ τὰ ἰδανικὰ αὐτὰ στήθηκαν οἱ Παρθενῶνες καὶ ὑψώθηκαν οἱ Σταυροί, ποὺ στέκουν αἰώνιοι καὶ ἀκατάλυτοι στὶς ψυχὲς ἐκείνων οἱ ὁποῖοι πιστεύουν ὅτι ὁ ἀνθρωπισμὸς καὶ ὁ πολιτισμὸς ἀποτελοῦν τὰ εὐγενικὰ ἔπαθλα τῆς αἰωνιότητος. Οἱ ἀντίμαχοι τῶν συμβόλων αὐτῶν τῆς πίστεως, λακτίζουν πρὸς κέντρα καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ αἰσθανθοῦν κάποτε τὴν σκληρότητά τους καὶ τὴν κατάπτωση.

Οἱ ἀστυνομικοί, ποὺ ἀσκοῦν τὸ ὑψηλό τους λειτούργημα καὶ θυσιάζονται γύρω ἀπὸ τοὺς βωμοὺς τῶν αἰώνιων καὶ ἀκατάλυτων ἰδανικῶν τῆς **Δικαιοσύνης,** τῆς **Ἐλευθερίας** καὶ τῆς **Ἀγάπης,** εὔχονται ὅπως τὸ 1957 δικαιώσῃ τοὺς πόθους τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους καὶ δώσῃ τὴν ἐλευθερία στοὺς ἀδελφούς μας Κυπρίους καὶ τὴν ἀγάπη σ' ὅλο τὸν Κόσμο.

Ν. Α.

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ (1921-1957)

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ** Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α'

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΙΕ'. Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ

V. Η ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ. – ΚΑΤΑΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΙΗ' ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ (ΤΑΥΡΟΥ ἢ ΣΦΑΓΕΙΩΝ) –

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

132. Θέσις τοῦ ΙΗ' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος καὶ ἀποκλεισμὸς τούτου.

133. Ἀφαίρεσις ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν τῶν περιστρόφων τοῦ Τμήματος.

134. Χαλάρωσις τοῦ ἀποκλεισμοῦ τοῦ Τμήματος καὶ διαφυγὴ τῶν ἐθνικοφρόνων ἀστυνομικῶν.

***

132. Θέσις τοῦ ΙΗ' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος καὶ ἀποκλεισμὸς τούτου.

Τὸ ΙΗ' Ἀστυνομικὸ Τμῆμα περιλαμβάνει τὴν περιοχὴ τοῦ συνοικισμοῦ Παλαιῶν καὶ Νέων Σφαγείων, ποὺ σήμερα ἀποτελεῖ τὸ Δῆμο Ταύρου. Τὸ Τμῆμα τοῦτο τὸ ὁποῖον εἶναι ἀπὸ τὰ ἀκραῖα τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Ἀθηνῶν, ἔχει τὸ Ἀστυνομικὸ Κατάστημα στὸ κέντρο ἀκριβῶς τοῦ Δήμου Ταύρου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς 102.

Κατὰ τὴν κατοχήν, εἶναι γνωστόν, ὅτι στὴν περιοχὴ τοῦ Τμήματος αὐτοῦ ὑπῆρχαν καὶ ἕδρων πολλοὶ κομμουνισταί, οἱ δὲ ἀστυνομικοὶ κατέβαλλαν κάθε προσπάθεια νὰ προλαμβάνουν τὰ ἐγκλήματα ποὺ διέπρατταν αὐτοὶ εἰς βάρος τῶν ἐθνικοφρόνων πολιτῶν.

Μετὰ τὴν ἀποχώρησι τῶν Γερμανῶν καὶ κατὰ τὸ μεσοδιάστημα μέχρι τοῦ Δεκεμβρίου τοῦ 1944, ὁ Δῆμος Ταύρου ὑπῆρξεν ἕνα ἀπὸ τὰ ὁρμητήρια τῶν κομμουνιστῶν στὴν προσπάθειά τους, ὅπως κυριαρχήσουν τῶν Ἀθηνῶν, προκαλῶντας τρόμο στοὺς ἐθνικόφρονες πολίτες καὶ καταλύοντας τὶς Ἀστυνομικὲς Ἀρχές.

Ὅταν λοιπὸν τὴν Κυριακὴ τῆς 5ης Δεκεμβρίου 1944, οἱ κομμουνισταὶ ἀπεφάσισαν νὰ συγκροτήσουν τὸ παράνομο ἐπαναστατικό τους ἔνοπλο συλλαλητήριο στὴν πλατεῖα Συντάγματος, ποὺ εἶχεν ἀπαγορεύσει ἡ Ἐθνικὴ Κυβέρνησις, ἔλαβαν ὅλα τὰ μέτρα ὅπως μὴ παρεμποδίσῃ ἡ Ἀστυνομία τοὺς ὀπαδούς των νὰ πᾶνε στὴν πλατεῖα Συντάγματος.

Ἔτσι ἀπὸ τὸ πρωῒ τῆς 3ης Δ/βρίου τοῦ 1944 (Κυριακῆς) ἔνοπλα τμήματα ἀπὸ ἐλασῖτες ἔκαναν περιπολία γύρω ἀπὸ τὸ Ἀστυνομικὸ Κατάστημα καὶ ἀπηγόρευαν τὴν ἔξοδο τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων.

Τοῦτο ἐθεωρήθη ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς ὅτι γίνεται μόνον διὰ νὰ διευκολυνθῇ ἡ μετάβασις τῶν κομμουνιστῶν στὴν πλατεῖα Συντάγματος, διὰ τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς.

Τὴν 13η ὥρα (1 μ.μ.) πῆγε στὸ Τμῆμα ὁ ἀνθ/γὸς τοῦ Ε.Λ.Α.Σ. Νικόλαος Δημάκος μὲ δύο ὁπλοφόρους καὶ παρουσιάσθη στὸ διοικητὴ τοῦ Τμήματος Ἀστυνόμο Β' κ. Χαρίλαο Μπόϊκο, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἀξίωσε νὰ παύσῃ τὴ χρησιμοποίησι

τοῦ τηλεφώνου. Στὶς 14 ἡ ὥρα (2 μ.μ.) μάλιστα ἀπέκοψε τὰ τηλεφωνικὰ καλώδια καὶ ἔτσι τὸ Τμῆμα αὐτὸ ἀπεμονώθη καὶ δὲν μποροῦσε νὰ ἐπικοινωνήσῃ τηλεφωνικῶς μὲ τὴν Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσι.

Ὁ διοικητὴς τοῦ Τμήματος κατώρθωσε τότε νὰ ὑποβάλῃ σχετικὴ ἀναφορὰ στὴν Ἀστυνομικὴ Δ/νσι περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ Τμήματος. Τὸ ἀπόγευμα στὶς 17 ἡ ὥρα, οἱ κομμουνισταί, ποὺ εἶχαν πολιορκήσει τὸ Τμῆμα, κατόπιν ἐπεμβάσεως τοῦ διοικητοῦ, ἐπέτρεψαν στοὺς ἀστυνομικούς, ποὺ ἦσαν ἔγγαμοι, νὰ πᾶνε στὰ σπίτια τους γιὰ φαγητό. Οἱ ἀστυνομικοὶ παρέμειναν ἔτσι σὲ ἀπομόνωσι καὶ τὸ βράδυ τῆς 3-12-44 ἐπετράπη νὰ διανυκτερεύσουν στὰ σπίτια τους, ὅσοι ἦσαν ἔγγαμοι.

133. Ἀφαίρεσις ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν τῶν περιστρόφων τοῦ Τμήματος.

Τὴ Δευτέρα 4-12-1944 καὶ ὥρα 5.30′ π.μ. τὸ Ἀστυν. Κατάστημα ἐπολιορκήθη καὶ πάλι ἀπὸ ἐνόπλους κομμουνιστάς. Τὴν ἴδια ὥρα πῆγε στὸν Ἀξιωματικὸ Ὑπηρεσίας Ὑπαστ/μο Β′ κ. Πάζιο Βασίλειο, ἀξ/κὸς τοῦ Ε.Λ.Α.Σ. καὶ ζήτησε ἀφ' ἑνὸς μὲν κατάστασι τῶν ἀστυνομικῶν ποὺ ἐστρατωνίζοντο στὸ Τμῆμα, ἀφ' ἑτέρου δὲ παράδοσι τῶν ὅπλων καὶ πολεμοφοδίων. Ὁ Ἀξ/κὸς Ὑπηρεσίας τοὺς δήλωσε ὅτι τὸ Τμῆμα αὐτὸ δὲν ἔχει ἐφοδιασθῆ μὲ πολεμικὰ ὅπλα καὶ ὅτι οἱ ἀστυνομικοὶ ἔχουν μόνον ἀτομικὰ περίστροφα. Αὐτοὶ ἀνεχώρησαν τότε καὶ δήλωσαν ὅτι θὰ ἐπανέλθουν στὶς 8 π.μ. γιὰ νὰ πάρουν τὰ περίστροφα ποὺ ἔπρεπε νὰ παραδώσουν οἱ ἀστυνομικοὶ στὴν ὑπηρεσία τους ὥστε νὰ τὰ παραλάβουν συγκεντρωμένα.

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ ἔνοπλοι κομμουνισταί, κάθε ἐθνικόφρονα πολίτη ποὺ πήγαινε στὸ Ἀστυνομικὸ Κατάστημα τὸν ἔπιαναν καὶ τὸν μετέφεραν στὸ Παρ/μα τῆς Σιβιτανιδείου Σχολῆς, ὅπου ἦτο τὸ Στρατηγεῖο τοῦ Ε.Λ.Α.Σ.

Οἱ ἀστυνομικοί, ποὺ εἶχαν διανυκτερεύσει στὰ σπίτια τους ἦλθαν στὴν ὑπηρεσία τους μέχρι τῆς 7.30 π.μ. χωρὶς νὰ προσέξουν ὅτι τὸ Τμῆμα εἶχε πολιορκηθῆ καὶ ἔτσι στὶς 8 π.μ. ὁπότε ἦλθε ὁ διοικητὴς Ἀστυνόμος κ. Χαρ. Μπόϊκος βρέθηκαν ὅλοι ἀποκλεισμένοι. Ὁ κ. Μπόϊκος ὅταν ἔμαθε τὴν ἀξίωσι τῶν κομμουνιστῶν γιὰ τὴν παράδοσι τῶν περιστρόφων ἔσπευσε νὰ ζητήσῃ συνάντησι μὲ τοὺς ὑπευθύνους τοῦ Ε.Λ.Α.Σ. ἐνῷ ταυτοχρόνως κατέβαλε προσπάθειες νὰ βρῇ τρόπο νὰ ἐπικοινωνήσῃ μὲ τὴν Ἀστυνομικὴ Δ/νσι ἀλλὰ δὲν τὸ ἐπέτυχε.

Στὶς 14 ἡ ὥρα (2 μ.μ.) πῆγε στὸ Τμῆμα ὁ γυιὸς τῆς καθαριστρίας τοῦ Τμήματος Γεώργιος Μουτάφης, διοικητὴς πολιτοφυλακῆς Νέων Σφαγείων, μὲ ἕνα ὑπολοχαγὸ καὶ δύο ὁπλοφόρους.

Ὁ Μουτάφης μετεβίβασε ἀξίωσι τοῦ Ἀρχηγείου τῶν κομμουνιστῶν νὰ παραδοθοῦν ἀμέσως τὰ περίστροφα τῶν ἀστυνομικῶν. Ὁ διοικητὴς κ. Μπόϊκος ἐν συννενοήσει μὲ τὸν ὑποδιοικητὴ Ἀστυνόμο Β′ κ. Ἰωάν. Γιώτη, βλέποντας ὅτι δὲν ὑπῆρχε ἄλλη διέξοδος, γιατὶ κατ' οὐσίαν τὸ Τμῆμα ἐτέλει ὑπὸ τὸν ἀποκλεισμὸ καὶ τὸν ἔλεγχο τῶν κομμουνιστῶν, παρέδωσε δέκα τρία (13) μόνο περίστροφα, ἐνῷ τὰ ὑπόλοιπα μὲ διαφόρους προφάσεις διεσώθησαν παραληφθέντα ἀπὸ τοὺς ἐθνικόφρονας ὑπαλλήλους. Οἱ κομμουνισταὶ ἀφοῦ παρέλαβαν τὰ περίστραφα ἀνεχώρησαν γιὰ τὸ Παράρτημα τῆς Σιβιτανιδείου Σχολῆς, ὅπου εἶχε τὴν ἕδρα του ὁ στρατηγὸς τοῦ Ε.Λ.Α.Σ., προφανῶς ὅπως λάβουν ἐντολὴ γιὰ τὴν τύχη τῶν ἀστυνομικῶν ποὺ δὲν παρέδωσαν τὰ περίστροφά τους.

134. Χαλάρωσις τοῦ ἀποκλεισμοῦ τοῦ Τμήματος καὶ διαφυγὴ τῶν ἐθνικοφρόνων ἀστυνομικῶν.

Τὴν 14.30′ ὥραν τῆς ἰδίας ἡμέρας 4-12-44 περίπου, ἠκούσθησαν ἀθρόοι πυροβολισμοὶ ποὺ ἐρρίπτοντο πρὸς τὴν συνοικία τῶν φυλακῶν Συγγροῦ. Διεδόθη τότε ὅτι ἀστυνομικοὶ ντυμένοι μὲ στολὲς Ἀγγλικὲς ἐπετέθησαν ἐναντίον τοῦ Παραρτήματος τῆς Σιβιτανιδείου Σχολῆς, ὅπου εἶχεν ἐγκατασταθῆ τὸ Ἀρχηγεῖο τοῦ Ε.Λ.Α.Σ.

Οἱ ἔνοπλοι κομμουνισταί, ποὺ φρουροῦσαν τὸ Τμῆμα, ἐπανικοβλήθησαν καὶ ἀπεχώρησαν τρέχοντας πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ἐφαίνετο ὅτι ἐγίνετο συμπλοκή. Τότε ἀκριβῶς δόθηκε καιρὸς στοὺς ἀστυνομικοὺς ποὺ ἦσαν ἀποκλεισμένοι στὸ Ἀστυνομικὸ Κατάστημα νὰ βγοῦν ἔξω καὶ νὰ διαφύγουν. Ἔτσι διέφυγαν οἱ Ὑπαστυνόμοι Β' κ.κ. Χρῆστος Σπυρογιαννόπουλος, Γεώργιος Βουνισέας, οἱ ἀστ/κες ΙΗ'35 Ψυχογιὸς Παναγιώτης, ΙΗ' 21 Τζάϊδας Δημήτριος, ΙΗ' 25 Μεντζελόπουλος Παν., ΙΗ' 14 Γριζιώτης Νικ., ΙΗ' 16 Δημακόπουλος Γεώργ. καὶ ΙΗ' 37 Κονταξῆς Χρ., οἱ ὁποῖοι κατώρθωσαν καὶ ἔφθασαν σὲ μιὰ ἀποθήκη ξυλείας τῆς Ἑταιρείας Β.Ι.Ο. ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς, τὴν ὁποία φρουροῦσαν ἀστ/κες τοῦ ΙΗ' Τμήματος καὶ ἡ ὁποία ἀποθήκη εὑρίσκετο ἀκριβῶς ἀπέναντι ἀπὸ Ἀγγλικὸ καταυλισμό.

Ἄλλη ὁμάδα ἀστυνομικῶν ἀπὸ τοὺς Ἀστυνόμους κ. κ. Ἰωαν. Γιώτη (ὑποδιοικητὴ) Ἰωαν. Κογχυλάκη καὶ Ἀντώνιο Ἀντωνάκο (προϊστάμενο τοῦ Παρ/τος Ἀσφαλείας) καὶ τὸν ἀστ/κα Θεοφάνη Ἀντωνόπουλο, εἶχαν καταφύγει σὲ ἕνα σπίτι ποὺ ἦταν κοντὰ στὴν ἀποθήκη ξυλείας τῆς Β.Ι.Ο.

Ἔτσι οἱ δύο ὁμάδες ἐπεκοινώνησαν καὶ ἀπεφάσισαν νὰ διαφύγουν πρὸς τὴν Ἀστυνομικὴ Δ/νσι. Ἀλλὰ στὸ μεταξὺ οἱ κομμουνισταὶ ἐπολιόρκησαν τὴν περιφέρεια αὐτή, γιατὶ κομμουνιστὴς ἀστυφύλαξ ἐπρόδωσε τὴν ὕπαρξι ἐκεῖ τῶν ἐθνικοφρόνων ἀστυνομικῶν.

Ἔτσι τὴν 5-12-44 καὶ ὥραν 16.30' περίπου, οἱ ἀνωτέρω ἀστυνομικοὶ ἐπωφελήθησαν εὐκαιρίας ποὺ χαλαρώθηκε ἡ ἐπιτήρησις καὶ διέφυγαν ἀκολουθῶντας δὲ διαφόρους παρόδους κατώρθωσαν νὰ φθάσουν στὴν Ἀστυνομικὴ Δ/νσι, ὅπου καὶ παρουσιάσθησαν τὴν 17.30' ὥραν.

Ἐκεῖ εἶχαν φθάσει μὲ ἀγγλικὸ αὐτοκίνητο ἀπὸ τὴν προηγουμένη 4-12-44 καὶ οἱ Ὑπαστυνόμος Τρύφωνας μὲ τὸν ἀστ/κα ΙΗ' 12 Τρύφωνα Ἄγγελον. Στὶς 7-12-44 ἔφθασαν στὴν Δ/νσι καὶ οἱ ἀστ/κες ΙΗ' 26 Καρδαρᾶς Κων/νος, ΙΗ' 29 Τσαγκάρης Ἀνδρέας καὶ ὁ ἀρχιφύλαξ Κ. 118 Κονίδης Γεώργιος τοῦ ΙΗ' Παραρτήματος Ἀσφαλείας.

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἀστυνομικοὶ ἐνετάχθησαν σὲ μάχιμες μονάδες τῆς Ἀστυνομίας στὴν ἐλευθέρα περιοχὴ καὶ ἐπολέμησαν γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῶν Ἀθηνῶν.

Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι ἀνασυνεστήθη τὸ Τμῆμα μὲ διοικητὴ τὸν τότε Ἀστυνόμο Β' κ. Παναγιώτη Δραγουμᾶνο καὶ ἔδρασε ἐντόνως, σὲ συνεργασία μὲ τὸ Παράρτημα Ἀσφαλείας γιὰ τὴν σύλληψι καὶ παράδοσι στὴ Δικαιοσύνη τῶν ἐγκληματησάντων κομμουνιστῶν.

(Εἰς τὸ ἑπόμενον ἡ δρᾶσις ἑτέρων Ὑπηρεσιῶν Ἀστυν. Δ/νσεως Ἀθηνῶν)

ΒΙΟΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΩΝ ΘΕΣΜΩΝ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

Ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ἐγκληματολογίας καὶ Σωφρονιστικῆς κ. **ΙΩΑΝ. Κ. ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ**

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

ΤΟ ΔΙΚΑΙΟΝ ΕΝ ΓΕΝΕΙ, ΕΝ ΟΨΕΙ ΤΟΥ ΒΙΟΛΟΓΙΚΟΥ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

Ι. Ἡ Ἐπιστήμη τοῦ Δικαίου καὶ ἡ ἀνθρωπίνη ζωή.

1. Ἀντιστοιχία τῶν κανόνων δικαίου καὶ τῆς ὑπ' αὐτοῦ ρυθμιζομένης ζωῆς. Τὸ ἀνθρώπινον γένος ἀγωνίζεται ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης, ἕνα σκληρὸν καὶ τιτανικὸν ἀγῶνα ἀφ' ἑνὸς μὲν ὑπὲρ τῆς βιοσυντηρήσεώς του, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὑπὲρ τῆς προόδου του. Διὰ τῆς πρώτης κατευθύνσεως τοῦ ἀγῶνος του ὁ ἄνθρωπος, ἐλαυνόμενος ὑπὸ πρὸς αἰωνίαν ζωὴν ὁρμῆς, ζητεῖ νὰ παλαίσῃ ἐναντίον τῆς τραγικῆς μοίρας τοῦ θανάτου καὶ νὰ παρατείνῃ τὸ μῆκος τῆς βιωσιμότητός του. Βαρύθυμος καὶ στοχαστικὸς ὁ φιλόσοφος τῆς ἀπαισιοδοξίας Arthur Shopenhauer (1788—1860) ἐκφράζει τὴν ταλαιπωρίαν τῆς τοιαύτης ἀνθρωπίνης ἀγωνίας, παρομοιάζων τὸν ἀνθρώπινον βίον πρὸς ἀσυνάρτητον τραγῳδίαν. Κατ' αὐτὸν «ἡ ζωὴ ὡς ὅλον μετὰ τῶν ματαίων αὐτῆς προσπαθειῶν, τῶν διαψευδομένων ἐλπίδων καὶ τῶν ἀποτυχιῶν αὐτῆς» εἶναι μία ἁπλῆ χίμαιρα, καταλήγουσα εἰς ἕνα τάφον (ὅρα σχετικῶς καὶ «Ν. Ι. Λούβαρι. Ἱστορία τῆς Φιλοσοφίας. Τόμος Β' Ἀθῆναι 1933» σ. 183). Διὰ τῆς δευτέρας ὅμως κατευθύνσεως τοῦ ἀγῶνος του ὁ ἄνθρωπος, ἐλαυνόμενος ὑπὸ μιᾶς ἄλλης ὁρμῆς, τῆς ὁρμῆς πρὸς τελειοποίησιν καὶ πρόοδον, ζητεῖ νὰ δημιουργήσῃ ὑπὲρ τὸν κόσμον τῆς φύσεως ἕνα κόσμον πολιτισμοῦ, ἐπιδιώκων τοιουτοτρόπως νὰ ἀνοίξῃ τὴν ὁδὸν πρὸς τὸ ἄπειρον καὶ ποθῶν νὰ ἐγγίσῃ τὴν τελειότητα τοῦ Θεοῦ. Αὕτη εἶναι ἡ ὑψηλὴ εὐτυχία, ἣν ἐπιζητεῖ ὁ τιτανικὸς ἄνθρωπος καὶ τὴν ὁποίαν ὑπόσχεται ἡ Θρησκεία τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἡ ὁποία κατὰ τὴν παραστατικὴν ἔκφρασιν τοῦ ἀειμνήστου καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Γρηγορίου Παπαμιχαὴλ «δὲν εἶναι θρησκεία στατική, ἀλλ' ἀποτελεῖ ἀκατάβλητον καὶ ἀνεξάντλητον κίνητρον πρὸς διηνεκῆ κίνησιν καὶ δρᾶσιν μεταμορφωτικὴ καὶ μετουσιωτικὴ τῶν παλαιῶν εἰς καινά, τῶν κατωτέρων καὶ ταπεινῶν εἰς ἀνώτερα καὶ ὑψηλά» («Ἡ οὐσία καὶ τὸ βάθος τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἀθῆναι 1937» σ. 16 ἐπ.). Οἱ ὑπὸ τοῦ ἐπιλέκτου Ἕλληνος φιλοσόφου Θεολόγου Ν.Ι. Λούβαρι μνημονευόμενοι λόγοι Μεχτίλδης τῆς ἐκ Μαγδεμβούργου ἐκφράζουσι συντόμως καὶ εὐστόχως τὸ τοιοῦτον νόημα τῆς Θρησκείας:

«Μ' ἀνέβασες ψηλὰ πάνω ἀπ' τὸν ἑαυτό μου
καὶ πάνω ἀπ' τὴν παροδική μου ὕπαρξη»

(Σχετικῶς καὶ «Εὐαγγέλου Θεοδώρου. Ἡ Χριστιανικὴ Κοσμοθεωρία. Ἀθῆναι. 1949» σ. 48).

Εἰς τὸν τοιοῦτον ἀγῶνα τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων, ἀφ' ἑνὸς ὑπὲρ τῆς βιοσυντηρήσεώς των καὶ ἀφ' ἑτέρου ὑπὲρ τῆς προόδου αὐτῶν συμμετέχει καὶ τὸ δ ί κ α ι ο ν. Τοῦτο, ὁρμώμενον ὑπὸ τῆς πνοῆς τοῦ ἀγῶνος τούτου ζητεῖ, ὅπως διὰ διατάξεων, τῶν καλουμένων « κ α ν ό ν ω ν » του (Normen), ρυθμίσῃ τὸν ἀνθρώπινον κοινωνικὸν βίον ἐν ὄψει ἀμφοτέρων τῶν κατευθύνσεων τούτων. Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς πρώτης κατευθύνσεως γίνεται λόγος ὑπὸ τῆς Φιλοσοφίας τοῦ Δικαίου περὶ συμβολῆς τοῦ δικαίου εἰς τὴν πλήρωσιν τῆς ζωῆς διὰ « β ι ο σ υ ν τ η ρ η τ ι κ ῶ ν π ρ ά ξ ε ω ν », (βιολειτουργικῶν, βιοαμυντικῶν, οἰκονομικῶν), (σχετικῶς «Κωνσταντίνου Ι. Δεσποτοπούλου, Φιλοσοφία τοῦ Δικαίου, Τεῦχος Α' Ἀθῆναι 1953» σ. 86). Ἀφ' ἑτέρου ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς δευτέρας κατευθύνσεως δικαιολογεῖται ὁ

ὑπὸ τῶν «Εἰσηγήσεων» τῆς Ἰουστινιανείου Νομοθεσίας τοῦ Corpus Juris Civilis (Domini Nostri Justiniani Perpetuo Augusti Institutionum Sive Elementorum) (βιβλ. α' 1) χαρακτηρισμὸς τῆς ἐπιστήμης τοῦ δικαίου ὡς γνώσεως τῶν θείων καὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων (Jurisprudenta est divinarum atque humanarum rerum notitia). Τοιουτοτρόπως ὅμως μεταβάλλεται καὶ τὸ δίκαιον εἰς φορέα προόδου, προσπαθοῦν νὰ διαμορφώσῃ ἰδανικήν τινα κατάστασιν κοινωνικοῦ βίου, προσεγγίζοντος μᾶλλον ἐπὶ μᾶλλον τὴν κοινωνίαν ἑνὸς ἀληθοῦς, καθ' ἡμᾶς Χριστιανικοῦ ἀνθρωπισμοῦ (Humanismus), ἣν ἀπὸ συμφώνου πρὸς τὸν Ἀπόστολον τῶν Ἐθνῶν Παῦλον θὰ ἠδυνάμεθα νὰ ὀνομάσωμεν κοινωνίαν «καινὴν» («Εἴ τις ἐν Χριστῷ, καινὴ κτίσις» Β' πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολὴ Υ 17).

Ἆρα τὸ δίκαιον ἐγχαράττει τὴν σφραγῖδα τοῦ πνεύματός του εἰς πᾶσαν τὴν ἐνεργητικότητα τοῦ ἀνθρωπίνου κόσμου.

Ἐὰν νῦν ἀντικρύσωμεν ἀπὸ μιᾶς τοιαύτης σκοπιᾶς τὴν βαθυτέραν οὐσίαν τοῦ δικαίου, διαπιστοῦμεν ὅτι κατὰ ταῦτα προκύπτει μία λογικὴ ἀντιστοιχία μεταξὺ δύο πλευρῶν, ἤτοι ἀφ' ἑνὸς τῆς πλευρᾶς τῶν κανόνων τοῦ δικαίου καὶ ἀφ' ἑτέρου τῆς πλευρᾶς τῆς ὑπὸ τῶν κανόνων τούτων ρυθμιζομένης ἀνθρωπίνης κοινωνικῆς ζωῆς.

Συνεπῶς καὶ ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην τὸ περιεχόμενον τοῦ δικαίου, ἤτοι ἡ ὑπ' αὐτοῦ ρυθμιζομένη ὕλη θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξετασθῇ ἀπὸ τῶν δύο τούτων πλευρῶν. Δηλονότι ἔνθεν μὲν ὡς σύνολον ἐννοιῶν διηρθρωμένων ἐντὸς τῶν νομικῶν διατάξεων, ἔνθεν δ' ὡς σύνολον ἀνθρωπίνων κοινωνικῶν προβλημάτων. Ἄλλαις λέξεσιν ἔνθεν μὲν ἀπὸ ἀπόψεως νομικοῦ διαφέροντος, ἔνθεν δὲ ἀπὸ ἀπόψεως βιολογικοῦ καὶ κοινωνικοῦ, ἤτοι «βιοκοινωνικοῦ».

Ἐκ τῶν δύο τούτων πλευρῶν, ἡ μὲν πρώτη θεμελιοῖ τὴν «νομικὴν» κατεύθυνσιν τῆς θεωρητικῆς ἐννοιολογικῆς δογματικῆς ἐρεύνης τῶν νομικῶν κανόνων, ἡ δὲ δευτέρα, τὴν βιολογικὴν καὶ κοινωνικὴν τ.ἔ., τὴν «βιοκοινωνικὴν», κατεύθυνσιν τῆς ἐρεύνης τῶν ὑπὸ τῶν ἐν λόγῳ κανόνων ρυθμιζομένων ποικίλων πτυχῶν τοῦ κοινωνικοῦ βίου τῶν ἀνθρώπων.

Ἀλλὰ διὰ τῆς δευτέρας ταύτης κατευθύνσεως, ἐμφανίζεται πλέον τὸ δίκαιον νὰ ποθῇ καὶ κυριολεκτικῶς νὰ διψᾷ τὴν ἕνωσίν του μετὰ τῆς πραγματικότητος καὶ τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνικῆς ζωῆς καὶ τῶν ἀνθρωπίνων ψυχῶν. Ἡ ὁποία κοινωνικὴ ζωὴ καὶ αἱ ὁποῖαι ἀνθρώπιναι ψυχαὶ ἔχουσι τὰ αἰνίγματα, τὰ ἁμαρτήματα καὶ τὰ κατορθώματά των καὶ ἐκδηλοῦσι ἀφ' ἑνὸς σκοτεινὰς καὶ ἀφ' ἑτέρου φωτεινὰς πλευράς.

2. Διάκρισις τῆς Ἐπιστήμης τοῦ Δικαίου εἰς Νομικὴν καὶ Βιοκοινωνικήν. Τούτων οὕτως ἐχόντων, καταλήγομεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ συνόλη ἐπιστήμη τοῦ δικαίου θὰ ἠδύνατο νὰ διακριθῇ εἰς δύο μεγάλας ἐπιστημονικὰς ἱεραρχίας, δηλονότι:

α) Ἐξ ἑνὸς μὲν εἰς τὴν «Νομικὴν Ἐπιστήμην τοῦ Δικαίου», ἐξετάζουσαν τοὺς διαφόρους θεσμοὺς ὑπὸ νομικὸν ἐννοιολογικὸν πρῖσμα ἀπὸ δογματικῆς πλευρᾶς, ἤτοι ἀπὸ ἀπόψεως νομικοῦ διαφέροντος (Νομικὴν Ἐπιστήμην).

β) Ἐξ ἑτέρου δ' εἰς τὴν «Βιολογικὴν καὶ Κοινωνικὴν (Βιοκοινωνικὴν) Ἐπιστήμην τοῦ Δικαίου», ἐξετάζουσαν τοὺς αὐτοὺς θεσμοὺς ὑπὸ τὸ πρῖσμα τῆς πραγματικότητος (Rechtstachen— forschung) ἀπὸ ἀπόψεως βιολογικοῦ καὶ κοινωνικοῦ διαφέροντος (Πραγματικὴν Ἐπιστήμην).

3. Διάκρισις τῶν ἐπὶ μέρους κλάδων τοῦ Δικαίου εἰς Νομικοὺς καὶ εἰς Βιοκοινωνικούς. Ὑπὸ ἀνάλογον δ' ἔννοιαν, κατὰ τὴν ἡμετέραν γνώμην, ὡσαύτως πάντες οἱ ἐπὶ μέρους κλάδοι τοῦ τε δημοσίου καὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου θὰ ἠδύναντο νὰ ὑποδιακριθῶσιν, ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς νομικούς, ἀφ' ἑτέρου δ' εἰς βιολογικοὺς καὶ κοινωνικούς, τ.ἔ. εἰς βιοκοινωνικοὺς κλάδους.

Σταχυολογοῦμεν ἔνια τοιαῦτα παραδείγματα:

α) Τοιουτοτρόπως αἴφνης ἐν Βιοκοινωνικὸν Οἰκογενειακὸν Δίκαιον θὰ ἐξήταζε λ.χ. τὴν δραματικὴν τύχην ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῶν ἐξωγάμων τέκνων καὶ γενικῶς τῶν παιδίων ἅτινα ἐστερήθησαν ἀγάπης ἐκ μέρους τῶν γεννητόρων ἢ ἑτέρων οἰκείων ἢ καὶ τῆς κοινωνίας. Τὸ θέμα ἀποκτᾷ ἐξέχουσαν σημασίαν, ἐὰν ἐνθυμηθῇ τις τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἀτομικῆς Ψυχολογίας τοῦ Alfred Adler, ἥτις διεκήρυξε μετὰ δυνάμεως ὅτι μέτρον τῆς ψυχικῆς ὑγείας καὶ τῆς καθ' ὅλου ἐξελίξεως τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ ἀγάπη. («Ὅσον μεγαλυτέρα εἶναι ἡ ἀγάπη, τόσον μεγαλυτέρα εἶναι καὶ ἡ ψυχικὴ ὑγεία, ὅσον μικροτέρα εἶναι ἡ ἀγάπη, τόσον μικροτέρα εἶναι ἡ ψυχικὴ ὑγεία. Τὸ πολὺ ἢ ὀλίγον, τὸ μέγα ἢ μικρὸν τῆς ἀγάπης ρυθμίζει τὸ πολὺ ἢ ὀλίγον τῆς ψυχικῆς ὑγείας». (Σχετικῶς ὅρα «ἄρθρον τοῦ ἐπιλέκτου σεβαστοῦ καὶ ἀγαπητοῦ διδασκάλου μου Θεολόγου καὶ ἐκπαιδευτοῦ συμβούλου Χαριλάου Γκιτάκου. Οἰκογενειακὴ Εἰρήνη. Περιοδ. Ἀτομικὴ Ψυχολογία ἐκδιδόμενον ὑπὸ Δημητρίου Ι. Μωραΐτου. Τόμος Γ' Ἀθῆναι 1934». σ. 24).

Ἡ ὁμοίως ἐν Βιοκοινωνικὸν Οἰκογενειακὸν Δίκαιον θὰ ἐξήταζε λ.χ. τὰ βαθύτερα αἴτια τῶν διαζυγίων καὶ γενικῶς τὰς ἀποτυχίας τῶν διαφόρων γάμων. Γάμων, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔδει ἐν τοσούτῳ, κατὰ τὸν εὔστοχον καὶ γενόμενον περιώνυμον ὁρισμὸν τοῦ γάμου ἀπὸ συμφώνου πρὸς τὸν Ἐρρένιον Μοδεστῖνον (μαθητὴν τοῦ Οὐλπιανοῦ, βιώσαντα περὶ τὸν 3ον αἰῶνα μ.Χ.), νὰ συνιστῶσιν «ἕνωσιν ἀνδρὸς καὶ γυναικός, συγκλήρωσιν τοῦ βίου παντός, θείου καὶ ἀνθρωπίνου δικαίου κοινωνίαν» (Nuptiae sunt conjunctio maris et feminae, et consortium omnis vitae, divini et humani juris communicatio D. Βιβλ. 23, τίτλος 2 § 1) (Ἰσοκρ. Νικοκλ. § 40 «γυναῖκας λαβόντες καὶ κοινωνίαν ποιησάμενοι παντὸς τοῦ βίου»), (ὅρα σχετικῶς καὶ «Ἀλκιβιάδου Χ. Κρασσᾶ. Σύστημα Ἀστικοῦ Δικαίου. Τόμος Α' Οἰκογενειακὸν Δίκαιον. Ἔκδ. δ' Ἀθῆναι 1910» σ. 6). Σχολιάζων τὸ θέμα τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς εἰρηνικῆς συμβιώσεως τῶν μελῶν αὐτῆς, ὁ ἀνωτέρω μνημονευθεὶς Χαρ. Γκιτάκος (αὐτόθι σ. 3 ἑπ.), παρατηρεῖ ὅτι δυστυχῶς ἡ οἰκογενειακὴ εἰρήνη συχνάκις διαταράσσεται καὶ ὅτι ἡ διατάρραξις αὕτη ἀποτελοῦσα πανάρχαιον κοινωνικὸν πρόβλημα καὶ σοβοῦσα ἀπ' αἰώνων, ἐμφανίζεται καὶ πάλιν σήμερον ὑπὸ τὴν πλέον χειρίστην μορφήν. Τρανὴ ἀπόδειξις, αἱ καθ' ἡμέραν σημειούμεναι συζυγικαὶ ἀπάταις, αἱ πατροκτονίαι, αἱ μητροκτονίαι, αἱ ἀδελφοκτονίαι, αἱ παιδοκτονίαι καὶ τὰ ποικίλα οἰκογενειακὰ δράματα, τὰ ἀναφερόμενα ἐν τῷ ἡμερησίῳ τύπῳ τὰ ὁποῖα κινοῦν τὴν φρίκην καὶ τὸν ἀποτροπιασμόν. Ἀλλὰ καὶ ὅλα τὰ ἀνωτέρω ἐγκλήματα, ἂν παρίδωμεν, δὲν δυνάμεθα νὰ παρασιωπήσωμεν τὸ φαινόμενον τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων προστριβῶν μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας, τὸ φαινόμενον τῶν μικρῶν ἢ μεγάλων συγκρούσεων, αἱ ὁποῖαι, καθημερινῶς ἐπαναλαμβανόμεναι, φυγαδεύουν τὴν εἰρήνην καὶ πληροῦσιν τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μας μὲ πικρίας καὶ θλίψεις. Τὰ πάθη, τὰ μίση, αἱ ἀθρώπινοι κακίαι, αἱ ἐλεεινότητες τῆς ζωῆς, εὑρίσκουν ἐν αὐτῇ κατάλληλον ἑστίαν ὑποθάλψεως καὶ οὐχὶ σπανίως καταντῶσιν εἰς θλιβερωτάτας τραγῳδίας, αἱ ὁποῖαι πλήττουν ἀνεπανορθώτως τὴν οἰκογενειακὴν εἰρήνην καὶ ὑπονομεύουν ἐπικινδύνως τὰ θεμέλια αὐτῆς. Ἡ πραγματικὴ εἰρήνη μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας παρουσιάζεται τοιουτοτρόπως ὡς τι ἀνέφικτον, ὡς τι ἀκατόρθωτον, ὡς τι ἀσύλληπτον, ὡς ἰδέα χιμαιρική.

Ἡ ἐν Βιοκοινωνικὸν Οἰκογενειακὸν Δίκαιον θὰ ἐξήταζεν ἐν ὅλῳ αὐτοῦ τῷ βάθει τὸ πρόβλημα τῶν παρανόμων συμβιώσεων καὶ τὰ συμπαρομαρτοῦντα ἐμπόδια τῆς ἐπιλύσεως αὐτοῦ. Πρόβλημα, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ παράσχῃ χεῖρα βοηθείας πολύτιμον καὶ ἡ ἐκκλησία, ὡς ἀπέδειξεν αἴφνης παρ' ἡμῖν ἡ πεῖρα τῆς θαυμαστῆς σχετικῆς κοινωνικῆς δράσεως τοῦ ἐν Ἐλευσῖνι αἰδεσιμωτάτου πρωτοπρεσβυτέρου τῆς Μητροπόλεως τῆς πόλεως ταύτης κ. Γεωργίου Πυρουνάκη, ὁ ὁποῖος κατορθώνει καθημερινῶς νὰ ἀΐρῃ οἰκονομικά, ἠθικὰ καὶ ψυχικὰ ἢ ἄλλα

ἐμπόδια καὶ νὰ ἱερολογῇ γάμους ἀκόμη καὶ μεταξὺ γερόντων, ἀκόμη καὶ ἐντὸς τῆς ἐπιθανατίου κλίνης ἐν τούτῳ ἢ ἐκείνῳ τῷ νοσοκομείῳ.

β) Ἡ ἐν Βιοκοινωνικὸν Περιουσιακὸν Δίκαιον θὰ ἐξήταζε λ.χ. τὸ περίφημον δίλημμα μεταξὺ τῆς ἀτομικῆς ἰδιοκτησίας τοῦ φιλελευθέρου οἰκονομικοῦ συστήματος ἀπὸ τῆς μιᾶς πλευρᾶς καὶ τῆς κοινοκτημοσύνης τοῦ σοσιαλιστικοῦ οἰκονομικοῦ συστήματος. Σχετικῶς ὁ Διοικητὴς τῶν Σχολῶν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων Ν. Ο. Ἀρχημανδρίτης («Κοινωνικὰ συστήματα. Γ' ἔκδοσις. Ἀθῆναι. 1955», σ. 22 ἐπ.) ἀναφέρεται παραστατικῶς καὶ εἰς τὴν ἐντύπωσιν, ἣν ἐπροξένησε τὸ λαβὸν σαφῆ θέσιν καὶ ἐν τῷ προκειμένῳ διλήμματι κομμουνιστικὸν μανιφέστον τῶν μέσων τοῦ 19ου αἰῶνος. Τὸ φαινόμενον τοῦ κομμουνισμοῦ «στὴν ἀρχὴ παρουσιάσθη στὸν ἀνήσυχο πάντοτε κοινωνικὸ Εὐρωπαϊκὸ ὁρίζοντα σὰν μιὰ ὁμίχλη, ἡ ὁποία σιγὰ-σιγὰ ἐσχηματίζετο σὲ σκοτεινὸ σύννεφο, ἕως ὅτου τὸ 1848 ξέσπασε σὲ θύελλα, ἔγινε τυφώνας, ποὺ πέρασε μὲ ὁρμὴ ἀπὸ τὰ μεγάλα Κεντρικὰ Κράτη τῆς Εὐρώπης. Ἦταν ἡ ἐποχή, κατὰ τὴν ὁποίαν κυκλοφόρησε τὸ κομμουνιστικὸ μανιφέστο». «Ὅλοι αἰφνιδιάστηκαν· πῆραν στὰ χέρια τους τὸ διάγγελμα αὐτό, τὸ ὁποῖον εἶχαν γράψει ὁ Μὰρξ καὶ ὁ Ἔγκελς, δύο νεαροὶ δηλαδὴ δημιουργοὶ καὶ ἀρχηγοὶ τοῦ ἐνσαρκωθέντος φαντάσματος τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ τὸ διάβασαν μὲ φόβο. Εἶδαν ὅτι ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἐκηρύσσετο ἕνας πόλεμος· πόλεμος κοινωνικός, πόλεμος ἀτελείωτος, πόλεμος, ὁ ὁποῖος καλοῦσε σ' ἐπιστράτευση κάθε ἄνθρωπο».

γ) Ἡ ἐν Βιοκοινωνικὸν Διοικητικὸν Δίκαιον θὰ ἐξήταζε λ.χ. τὰ αἴτια τῆς ἀποτυχίας τῆς διοικήσεως ἢ τὴν ψυχολογίαν τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων κ.ο.κ. Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως δὲ ταύτης δέον ἐν προκειμένῳ νὰ ἐξάρωμεν τὴν συμβολὴν τῆς συγγραφῆς τοῦ Ναπολ. Ξανθούλου περὶ χρηστῆς διοικήσεως («Ρόδος 1954»), τονίζοντος καὶ ὅτι ἡ διοίκησις εἶναι ἐπιστήμη, ἅμα καὶ τέχνη πραγματώσεως τῶν σκοπῶν τῆς πολιτείας. Κρίνων τὴν ἐν λόγῳ συγγραφὴν ὁ εἰς ὃν ἀπενεμήθη δικαίως ψήφισμα ἐπὶ τῇ ἀποχωρήσει του ἐκ τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας ἐκ μέρους τῆς Παντείου Ἀνωτάτης Σχολῆς Ἰωάννης Φ. Λαζαρίδης, γενικὸς διευθυντὴς τοῦ Ὑπουργ. ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν, χαρακτηρίζει ὡς προσὸν τῆς ἐν λόγῳ ἐργασίας τὴν προσέγγισιν τῆς θεωρίας καὶ τῆς πρακτικῆς ἀπόψεως. Παραστατικὴ εἶναι καὶ ἡ μνημονευομένη (αὐτόθι σ. 20 ἐπ. ὑποσ. 2) μετάφρασις τοῦ Φάουστ τοῦ Γκαῖτε, β' μέρος τμήματος, περὶ χρηστῆς διοικήσεως ἐκ μέρους τοῦ Δ. Λάμψα:

«Τὸν λανθανσμένο ἔκανε στοχασμὸ
πῶς δυὸ δουλειὲς μπορεῖ πολὺ καλὰ
γιὰ μιᾶς νὰ κάνῃ κι' εἶναι ζηλευτὸ
μαζὶ νὰ κυβερνᾷ καὶ νὰ γλεντᾷ...
Μεγάλο λάθος ! ὅποιος κυβερνᾷ,
πρέπει τὸ πρᾶγμα αὐτὸ (τὸ κυβερνᾶν) νὰ τὸν μαγεύῃ,
ἀπὸ ὑψηλοὺς σκοποὺς νὰ πλημμυρᾷ
πρέπει ἡ ψυχή του, μὰ ὅ,τι κι' ἂν σκοπεύῃ,
κανεὶς νὰ μὴ τὸ ξεύρῃ. Ὅ,τι χαράζει
στοὺς ἐμπίστους του, νὰ εἶναι γινομένο
εὐθύς, κι' ὅλος ὁ κόσμος νὰ θαυμάζῃ.
Ἔτσι σᾶν πρῶτος κι' ἄξιος νὰ φαντάζῃ».

δ) Ἡ ἐν Βιοκοινωνικὸν Συνταγματικὸν Δίκαιον, θὰ ἐξήταζε λ. χ. τὸ θέμα τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων ἐν ὄψει, ἔνθεν μὲν τῆς «ἀτομοκρατίας» (Indivitualismus), ἔνθεν δὲ τῆς «ὁλοκρατίας» (Universalismus). Εἰς τὸ ὁποῖον θέμα, ἀναφερόμενος ὁ καθηγητὴς Γ. Δ. Δασκαλάκης (ἐν τῇ συγγραφῇ αὐτοῦ περὶ «οἰκουμενικῆς διακηρύξεως τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων». Ἀθῆναι 1953 σελ. 9 ἐπ.), περιγράφει διὰ παραστατικῶν

ἐκφράσεων τὸν κλονισμὸν τῆς ἀξίας τοῦ μεμονωμένου ἀνθρώπου κατόπιν τοῦ δευτέρου παγκοσμίου πολέμου. «Τὰ κοσμοϊστορικὰ γεγονότα τῆς τελευταίας δεκαετίας ἐδημιούργησαν τόσες μεγάλες καὶ ἐντυπωσιακὲς μεταβολὲς στὴ μορφὴ τοῦ κόσμου, στὴ ζωὴ τῶν Κρατῶν, στὴ διάρθρωση τῶν κοινωνιῶν καὶ στὴν πορεία τῶν ἰδεῶν, ὥστε νὰ σκιάζεται καὶ σχεδὸν νὰ ἐξαφανίζεται ὁ ἄνθρωπος μέσα σ' αὐτές. Κι' ὅμως καὶ «ἡ ἀνθρωπίνη μοῖρα», ἡ προσωπικὴ τύχη τοῦ καθενός, ἐπηρεάσθη βαθειὰ καὶ οὐσιαστικὰ ἀπὸ τὴν προσταγὴ τῶν καιρῶν. Ἡ ὑλικὴ ὕπαρξις τοῦ ἀνθρώπου ἐκλονίσθη. Ἡ ἀναγκαστικὴ σπονδὴ στὸ Θεὸ τοῦ Πολέμου ἐξηφάνισε κόπους καὶ θυσίες αἰώνων καὶ ἀνέτρεψε τὶς ἐλπίδες ποὺ ἐστηρίζοντο στὸ μόχθο τῆς Οἰκονομίας καὶ στὶς προσπάθειες τῆς Τεχνικῆς. Ὁ ψυχικὸς κόσμος τοῦ ἀνθρώπου κατεσπαράχθη. Ἔνστικτα καὶ τυφλὲς ὁρμὲς ἐσφυρηλάτησαν καινούργιους βαρβάρους καὶ ἐσκότωσαν τὰ αἰσθήματα τῆς συμπαθείας καὶ τῆς ἀγάπης, ποὺ ἐτρέφοντο ἀπὸ τὶς αἰώνιες πηγὲς τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ. Ἡ πνευματικὴ ὑπόστασις τοῦ ἀνθρώπου ἐκλονίσθη. Ἡ ἱεραρχία τῶν ἀξιῶν του ἀνετράπη. Οἱ πίστεις του διεψεύσθησαν καὶ τὰ ἰδανικά του κατερρακώθησαν. Δάκρυα, πόνοι καὶ κραυγὲς ἀγωνίας ἀπετέλεσαν τὴν ὑπόκρουση τῆς πολύπλευρης αὐτῆς μάχης καὶ τὸ κύριο θῦμα ὑπῆρξεν ὁ «ἀσήμαντος ἄνθρωπος». Ἄγνωστος στρατιώτης. Καὶ ἐν τούτοις ὁ ἴδιος «ἀσήμαντος» ἄνθρωπος ἐνσαρκώνει σ' ὁλόκληρον τὸν κόσμο, τὸν ἀληθινὸ φορέα τοῦ σημερινοῦ μας πολιτισμοῦ».

ε) Ἡ ἐν βιοκοινωνικὸν Δημόσιον Διεθνὲς Δίκαιον θὰ ἀνεφέρετο λ.χ. ἐν τῷ Jus ad Bellum καὶ in Bello εἰς τὰ αἴτια τῶν πολέμων, εἰς τὴν ἀξιολόγησιν αὐτῶν, εἰς τὰς συνεπείας των κ.ο.κ. Τῶν πολέμων, οἵτινες εἶχον ἀνέκαθεν καὶ τοὺς ὑμνητὰς καὶ τοὺς κατηγόρους των. Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν δὲ ταύτην ὁ καθηγητὴς Σπυρ. Καλογερόπουλος—Στράτης («Jus ad Bellum. Τὸ δικαίωμα τῆς προσφυγῆς εἰς πόλεμον. (δόγμα καὶ θετικὸν δίκαιον). Ἀθῆναι 1940»). Ἀναφέρει μεταξὺ τῶν ὑμνητῶν πλὴν ἄλλων τὴν ὑλιστικὴν σχολήν, ἥτις ὑποστηρίζει ὅτι ὁ πόλεμος εἶναι μοιραῖος τρόπος «ἐπιλογῆς» τῶν ἰσχυροτέρων καὶ ἐξαφανίσεως τῶν ἀσθενεστέρων καὶ μάλιστα χάριν τοῦ συμφέροντος τῆς διατηρήσεως τοῦ εἴδους (ἐφαρμογὴ ἐπὶ τῶν διεθνῶν σχέσεων εἴδους κοινωνικοῦ δαρβινισμοῦ). Ἐν συνεχείᾳ δ' ἀναφέρει οὗτος τὴν στρατιωτικὴν σχολήν, ἥτις διὰ τοῦ στόματος τοῦ στρατάρχου Moltke, διδάσκει ὅτι: «Ἡ αἰωνία εἰρήνη εἶναι ἓν ὄνειρον, καὶ μάλιστα ὄνειρον κακόν. Ὁ πόλεμος εἶναι στοιχεῖον τῆς παγκοσμίου τάξεως ἐπιβεβλημένον ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. Αἱ εὐγενέστεραι ἀρεταὶ τῶν ἀνθρώπων ἐξελίσσονται διὰ τοῦ πολέμου : τὸ θάρρος, ἡ αὐτοθυσία, ἡ πίστις εἰς τὸ καθῆκον, τὸ πνεῦμα τῆς θυσίας, ἡ ὑπὸ τοῦ στρατιώτου προσφορὰ τῆς ζωῆς του. Χωρὶς τὸν πόλεμον ἡ ἀνθρωπότης θὰ ἀπετελματοῦτο καὶ θὰ ἐχάνετο». Ἀπὸ τῆς ἄλλης πλευρᾶς ὁ αὐτὸς ἀναφέρει μεταξὺ τῶν κατηγόρων τοῦ πολέμου ἐν πρώτοις τὸν U. Grotius, ὅστις διδάσκει ὅτι ὁ πόλεμος ἀντιτίθεται πρὸς πάντα θεϊκὸν καὶ ἀνθρώπινον νόμον καὶ ὅτι ἡ ἐμπόλεμος κατάστασις ἐπιτρέπει εἰς τὴν μανίαν τῶν μαχομένων τὴν διάπραξιν παντὸς ἐγκλήματος. Ἐν συνεχείᾳ ὁ αὐτὸς ἀναφέρει τὸν ἀποκρούοντα τὴν στρατιωτικὴν ἐπιχειρηματολογίαν Blutschli, ὅστις γράφει : «Ἂν καὶ ἐκτιμῶ τὴν ἀνδρείαν καὶ τὰς ἄλλας ἀρετάς, αἱ ὁποῖαι ἀναπτύσσονται διὰ τοῦ πολέμου, ἡ σκέψις μου σταματᾷ εἰς τὸ βάρβαρον μῖσος τῶν ἀνθρώπων ἐναντίον ἄλλων ἀνθρώπων, εἰς τὸ θέαμα ἀτόμων, τὰ ὁποῖα καταλαμβάνονται ἀπὸ τὴν λύσσαν τῆς καταστροφῆς, τῆς δηώσεως καὶ τοῦ αἵματος. Τὰ αἵματα τῆς νίκης εἶναι δι' ἐμὲ ὡς τὰ οὐρλιάσματα τῶν λύκων καὶ οἱ βρυχηθμοὶ τῶν πεινώντων λεόντων». Τέλος ὁ αὐτὸς ἀναφέρει τὸν Rolin, ὅστις ἐκπλήσσεται, διότι «οἱ ὑμνηταὶ τοῦ πολέμου βοηθούμενοι ὑπὸ τῶν νομομαθῶν κατώρθωσαν νὰ ἐπιβάλωσι διὰ μιᾶς λεπτῆς καὶ πρωτοτύπου ἐπιχειρηματολογίας τὴν ἀνήθικον ἀντίληψιν ὅτι δῆθεν ὁ πόλεμος εἶναι νόμος τῆς φύσεως, ὁ ὁποῖος διατάσσει κατηγορηματικῶς τὸν ἀφανισμὸν τοῦ ἀδυνάτου ἐκ μέρους τοῦ ἰσχυροῦ».

Ἐκ τῆς παραθέσεως τῶν ἐλαχίστων τούτων παραδειγμάτων, σταχυολογηθέντων

ἐκ τοῦ πεδίου τοῦ Οἰκογενειακοῦ, τοῦ Περιουσιακοῦ, τοῦ Διοικητικοῦ, τοῦ Συνταγματικοῦ καὶ τοῦ Διεθνοῦς Δικαίου, δύναταί τις νὰ ἀντιληφθῇ σαφῶς, ὁπόσην μεγάλην σημασίαν ἐνέχει ἡ δημιουργία, ἡ καλλιέργεια καὶ ἡ ἀνάπτυξις τῶν διαφόρων ἐπὶ μέρους βιοκοινωνικῶν κλάδων τόσον τοῦ ἰδιωτικοῦ, ὅσον καὶ τοῦ δημοσίου δικαίου.

II. Βιοκοινωνικὴ Ἐπιστήμη τοῦ Δικαίου καὶ ἀνθρωπίνη ζωή.

1. Μονομερὴς καλλιέργεια τῆς νομικῆς Ἐπιστήμης τοῦ Δικαίου. Ἐν τοσούτῳ, ἐὰν ἐπισκοπήσωμεν τὴν ἄχρι τοῦδε ἐξέλιξιν τῆς διεθνοῦς ἐπιστήμης τοῦ δικαίου, θὰ διαπιστώσωμεν ὅτι αὕτη περιωρίσθη ἐπὶ τοῦ παρόντος μόνον εἰς τὴν πρώτην νομικὴν ἐννοιολογικὴν ἔρευναν, ἠγνόησε δὲ σχεδὸν πλήρως τὴν δευτέραν βιολογικὴν καὶ κοινωνικήν.

Καὶ μάλιστα ἐν τῇ πρώτῃ ταύτῃ κατευθύνσει ἡ νομικὴ ἔρευνα ἔφθασεν ὄντως εἰς ἐπίζηλον βαθμόν, ἤδη δ' ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν ρωμαίων νομικῶν, οἱ ὁποῖοι καλλιέργησαν τὴν νομικὴν δογματικὴν σκέψιν κατὰ τρόπον ἀριστοτεχνικόν. Οὕτω βλέπομεν παρελαύνοντα τὰ ἐπίλεκτα νομικὰ πνεύματα τοῦ M. Antistius Labeo, ἀνδρὸς ὑπερόχου νομικῆς μορφώσεως, εἰσηγητοῦ διαφόρων νομικῶν θεωριῶν καὶ συγγραφέως τετρακοσίων βιβλίων, τοῦ Celsus, ὀξυδερκοῦς νομικοῦ, καταστάντος παροιμιώδους διὰ τὸ ἀπότομον τῶν ἀπαντήσεών του (responsum Celsinum) καὶ ἀνελθόντος εἰς τὰ ἀνώτατα τῆς πολιτείας λειτουργήματα, ὡς τὸ τοῦ ὑπάτου, τοῦ Salvius Julianus, διαπρεποῦς νομικοῦ συγγραφέως, τοῦ Pomponius, πολυγραφωτάτου καὶ σαφεστάτου, τοῦ Sextus Caecius Africanus, ἐπιλέκτου, ἀλλὰ δυσνοήτου συγγραφέως, τοῦ Gaius, αἰνιγματώδους συγγραφέως τῶν περιφήμων «Εἰσηγήσεων», τοῦ Cervidius Scaevola περιφήμου νομικοῦ συμβούλου καὶ νομοδιδασκάλου, τοῦ Aemilius Papinianus, θεωρουμένου ὡς τοῦ μεγίστου ἐκ τῶν ρωμαίων νομικῶν, τοῦ Ulpianus πολυγραφωτάτου τοῦ Paulus καὶ τέλος τοῦ Herennius Modestinus, θεωρουμένου ὡς οὐραγοῦ τῆς ρωμαϊκῆς πνευματικῆς νομικῆς δυνάμεως. Καὶ ἡ ρωμαϊκὴ αὕτη νομικὴ λάμψις ἐξηκολούθησε φωτίζουσα τὸν κόσμον μέχρι τῆς συγχρόνου ἐποχῆς, δεδομένου ὅτι τὰ ἀστικὰ δίκαια τῶν συγχρόνων πεπολιτισμένων κρατῶν ἐξεπήγασαν κατ' ἐξοχὴν ἐκ τῆς ρωμαϊκῆς ἢ ἀκριβέστερον ἐκ τῆς Ἑλληνορωμαϊκῆς νομικῆς σκέψεως.

Καὶ τοιουτοτρόπως διὰ τῆς νομικῆς ταύτης κατευθύνσεως ἐρεύνης τοῦ περιεχομένου τῶν κανόνων τοῦ δικαίου ἐθεμελιώθη ἓν ἄριστον θεωρητικὸν λογικὸν νομικὸν δογματικὸν οἰκοδόμημα (Begriffs juri sprudenz).

Ἀντιθέτως, καθ' ἡμᾶς κριτάς, ἀτυχῶς ἡ ἐπιστήμη τοῦ δικαίου, παραμελήσασα τὸν κόσμον τῶν γεγονότων, δὲν ἐχώρησεν εἰς τὴν σπουδὴν τῆς ὑπὸ τῶν διαφόρων κανόνων του ρυθμιζομένης ζωῆς τῶν κοινωνιῶν τῶν ἀνθρώπων. Ἐν ἄλλαις λέξεσι δὲν ἐξήτασεν αὕτη τὰς πτυχὰς τῆς ζωῆς ταύτης ὡς τμήματα μιᾶς κοινωνικῆς ζωῆς ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶναι ἁπλῶς σὰρξ καὶ ὀστᾶ, ἀλλ' εἶναι πλάσματα, τὰ ὁποῖα ἔχουσι διαφόρους ἀδυναμίας, συγκλονίζονται ὑπὸ παθῶν καὶ ὁρμῶν, παρωθοῦνται ὑπὸ πόθων καὶ ἐπιθυμιῶν, ἄγονται ἀπὸ ποικίλης ἀποχρώσεως κοσμοθεωριῶν, ἐπιλέγουσι ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν ὁδὸν τῆς ζωῆς, τὸν δρόμον τῆς συμπόνοιας, τῆς καλωσύνης καὶ τῆς ἀρετῆς ἢ τὸν δρόμον τοῦ μίσους, τῆς κακίας καὶ τῆς ἀνηθικότητος. Πλάσματα, τὰ ὁποῖα παρουσιάζουσι διαφόρους σωματικάς, πνευματικὰς ἢ ψυχικὰς ἀποκλίσεις, ἔχουσι διαπλάσσει κοινωνικὸν ἢ ἀντικοινωνικὸν ἐγωϊστικὸν χαρακτῆρα τηροῦσι βιολογικὴν ἢ ἀντιβιολογικὴν στάσιν ἐν τῇ ζωῇ αὐτῶν.

Καὶ τοιουτοτρόπως οἱ διάφοροι ἀριστοτέχναι τῆς δογματικῆς σκέψεως, εἶναι ἀείποτε μὲν ἱκανοὶ νὰ δώσωσιν ἐξόχους νομικὰς λύσεις ἐπὶ δυσχερεστάτων νομικῶν προβλημάτων εἴτε ἐν τῷ κύκλῳ τοῦ δημοσίου εἴτε ἐν τῷ κύκλῳ τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου ἐν τοσούτῳ ὅμως ἐμφανίζονται κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ἀνίσχυροι νὰ ἑρμηνεύ-

σωσι φερ' εἰπεῖν τὴν αἰτιολογίαν τῆς ἀποτυχίας τῶν θεσπιζομένων διαφόρων κανόνων τοῦ δικαίου ἐν τῇ ζωῇ.

Παραστατικοὶ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης εἶναι οἱ σχετικοὶ χαρακτηρισμοὶ ἔναντι τῆς ἀγνοούσης τὸν κόσμον τῶν γεγονότων παλαιοτέρας νομικῆς δογματικῆς ἐπιστήμης τοῦ ποινικοῦ δικαίου, τῆς ἀποκαλουμένης «κλασσικῆς», ἐκ μέρους τοῦ περιωνύμου ἰταλοῦ καθηγητοῦ τοῦ ποινικοῦ δικαίου, ἑνὸς ἐκ τῶν ἱδρυτῶν τῆς ἰταλικῆς θετικῆς ἀνθρωπολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου, Enrico Ferri ἐν τῷ συγγράμματι αὐτοῦ περὶ κοινωνιολογίας τοῦ ἐγκλήματος (μεταφρασθέντος καὶ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ὑπὸ τοῦ Βασ. Ν. Δουρδούμα, σ. 22 ἐπ.) : Τὸ (ποινικὸν) δίκαιον αὐτὸ μέχρι σήμερον συνίσταται εἰς τὴν μελέτην τῶν ἐγκλημάτων ὡς ἀφῃρημένων ὀντοτήτων. Μέχρι τοῦδε ὁ νομικὸς ποινικολόγος ἐμελέτα τὴν κλοπήν, τὴν ἀνθρωποκτονίαν, τὴν κιβδηλείαν καθ' ἑαυτὰς καὶ δι' ἑαυτάς, «ὡς νομικὰς ὀντότητας», ὡς λογικὰς ἀφαιρέσεις. Καὶ μὲ μόνην τὴν βοήθειαν τῆς ἀφῃρημένης λογικῆς καὶ τῶν αἰσθημάτων, τῶν ἰδιαζόντων εἰς τὸν τίμιον ἄνθρωπον, τὰ ὁποῖα ἐπιστεύθησαν, πολὺ ἀδίκως, ὅμοια μὲ τὰ αἰσθήματα τῶν ἐγκληματιῶν, καθώριζε δι' ἕκαστον ἔγκλημα μὲ τὴν χρῆσιν τῆς λογικῆς τῆς ὁποίας πολλοὶ ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων ποινικολόγων διεκήρυξαν τὸ ἐπιστημονικῶς ἀνυπόστατον, μίαν ποινὴν ἐκ τῶν προτέρων ὡρισμένην. Διὰ τοὺς κλασσικοὺς ποινικολόγους τὸ πρόσωπον τοῦ ἐγκληματίου εἶναι στοιχεῖον ἐντελῶς δευτερεῦον. Δὲν εἶναι παρὰ ἓν ὑποκείμενον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐφαρμόζουν θεωρητικὰ ἀξιώματα, τὰ ὁποῖα θεωρητικῶς ἐφαντάσθησαν, ἓν ἔμψυχον ἀνδρείκελον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ δικαστὴς κολλᾷ τὸ νούμερον ἑνὸς ἄρθρου τοῦ ποινικοῦ κώδικος καὶ τὸ ὁποῖον ἀποβαίνει καὶ αὐτὸ ἓν νούμερον μὲ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως». Πράγματι ἐρωτήσατε τὸν παλαιότερον νομικὸν ποινικολόγον διατὶ ἐπὶ παραδείγματι κατὰ τὴν ποινικήν του ἐπιστήμην διαπράττονται κατ' ἔτος ἐν Ἰταλίᾳ τρεῖς ἢ τέσσαρες χιλιάδες ἀνθρωποκτονίαι, ἐνῷ εἰς τὰς ἄλλας χώρας, τῶν ὁποίων ὁ πληθυσμὸς ἐν τούτοις εἶναι πολυαριθμώτερος, διαπράττονται ὀλιγώτεραι κ.ο.κ. καὶ δὲν θὰ σᾶς δώσῃ καμμίαν ἀπάντησιν, διότι ἕως τώρα ἡ ἐπιστήμη του δὲν ἔθεσε κἂν τὰ προβλήματα ταῦτα. «Ἀπεναντίας ὁ παλαιονομικὸς κλασσικὸς ποινικολόγος γνωρίζει νὰ σᾶς εἴπῃ, πότε τὸ ἔγκλημα εἶναι ἀπόπειρα ἢ ἡμιτελὲς ἢ τετελεσμένον, μὲ ἐπιβαρυντικὰ ἢ ἐλαφρυντικά, ἀλλὰ θὰ μείνῃ ἄφωνος πρὸ τῶν σοβαρωτέρων αὐτῶν προβλημάτων, τῶν ὁποίων ἐν τούτοις ἡ κοινωνία τῶν ἀνθρώπων ἀπαιτεῖ μίαν πρακτικὴν καὶ ὁριστικὴν λύσιν». Εἰς τὸ αὐτὸ θέμα, ἀναφερόμενος κατὰ τὴν 21 Ὀκτωβρίου 1956 ὁ Ὑπουργὸς ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Κ. Παπακωνσταντίνου ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῆς ἑβδομάδος διαφωτίσεως ἐπὶ τῆς ἐγκληματικότητος ἐνώπιον τοῦ δικηγορικοῦ Συλλόγου Χανίων («Σωφρονιστικὴ Ἐπιθεώρησις. Τόμος Θ' τεῦχος 5—6. Ἀθῆναι 1956» σ. 1 καὶ «Ἀστυνομικὰ Χρονικά», Τόμος Δ', τεῦχος 86ον), ἀνεγνώρισεν ὅτι «εἰς παλαιοτέραν ἐποχὴν ἀπεχώριζον τὸ ἔγκλημα ἀπὸ τὰς ζυμώσεις τῆς ζωῆς. Ἠρνοῦντο εἰς αὐτὸ τὴν ἀξίαν τοῦ κοινωνικοῦ φαινομένου, ἡρμήνευον δὲ τὸ ἔγκλημα καὶ τὸ διέγραφον ὡς φαινόμενον ξηρῶς νομικόν».

2. Γνῶσις τῆς Βιοκοινωνικῆς Ἐπιστήμης τοῦ Δικαίου. Θεωροῦντες ὡς ἐξόχως σοβαρὰν τὴν τοιαύτην παραμέλησιν ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης τοῦ δικαίου τῆς καλλιεργείας εἰδικοῦ κλάδου μιᾶς «Βιοκοινωνικῆς Ἐπιστήμης τοῦ Δικαίου» ὑποστηρίζομεν ἀντιθέτως ὅτι πᾶς ἀσχολούμενος περὶ τὸ δίκαιον εἴτε ὡς νομοδιδάσκαλος ἢ ὡς νομοθέτης, εἴτε ὡς δικαστὴς ἢ ὡς εἰσαγγελεὺς ἢ ὡς ἀνακριτής, εἴτε τέλος ὡς δικηγόρος ἢ ὡς διοικητικὸς ὑπάλληλος, ὀφείλει νὰ μὴ ᾖ στενοκέφαλος νομικὸς καὶ δογματικός, ἀγόμενος ἀπὸ τῆς ξηρᾶς νομικῆς ἀφετηρίας, ἀλλ' ἔχει καθῆκον νὰ ἔχῃ ἐπὶ πλέον βαθείας ψυχοσωματικὰς καὶ κοινωνιολογικὰς γνώσεις, ἵνα δύναται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον νὰ ἐξυπηρετῇ οὐχὶ τὴν τυπικήν, ἀλλὰ τὴν ἰσχυρῶς ἀνθρωπίνην ἰδέαν τῆς οὐσιαστικῆς καὶ ἀνωτέρας πνοῆς δικαιοσύνης. Διότι, τῇ ἀληθείᾳ, πόσους δὲν βλέπομεν πέριξ ἡμῶν νομικούς, τεταγμένους ἐν ταύτῃ ἢ ἐκείνῃ τῇ ἀποστολῇ οἱ ὁποῖοι, μὴ ἀντιμετωπίζοντες τὴν ζωὴν τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων

ἀπὸ προοπτικῆς, προσκολλῶνται ὡς ἀρτηριοσκληρωτικοὶ εἰς τὸ νομικὸν γράμμα καὶ εἰς τὸν νομικὸν τύπον, τοιουτοτρόπως δ' ἐμφανίζουσι ψυχήν, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν δύναται νὰ ὁμιλήσῃ τὸ ἀληθὲς δίκαιον καὶ ἡ ἀνωτέρα ἰδέα τῆς ἀληθοῦς δικαιοσύνης. Ἡ ὁποία ἀληθὴς δικαιοσύνη ἐξυπηρετεῖται διὰ τῆς διακονίας «οὐ γράμματος, ἀλλὰ πνεύματος τὸ γὰρ γράμμα ἀποκτείνει, τὸ δὲ πνεῦμα ζωοποιεῖ» (Β' πρὸς Κορινθίους ἐπιστολὴ τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν Παύλου ΙΙΙ 6).

3. Αὐτόνομος ἐπιστημονικὴ ἀξία τῆς Βιοκοινωνικῆς Ἐπιστήμης τοῦ Δικαίου. Οὕτω πως, νοουμένη, κατὰ τὰς ἡμετέρας ἀντιλήψεις, μία «Βιολογικὴ καὶ Κοινωνικὴ (Βιοκοινωνικὴ) Ἐπιστήμη τοῦ Δικαίου» ἐμφανίζεται πλέον ὡς νέα ἱεραρχία γνώσεως, ἥτις ἔχει αὐτόνομον ἐπιστημονικὴν ἀξίαν.

Καὶ τοιουτοτρόπως ἡ μὲν ἐπιστήμη τοῦ δικαίου ἐμφανίζεται κινουμένη πλέον ὑπὸ ἀσβέστου πόθου ὑπὲρ τῆς ἀληθοῦς γνώσεως ἐξ ἑνὸς μὲν τῆς ὑπὸ τοῦ δικαίου ρυθμιζομένης ἀνθρωπίνης κοινωνικῆς ζωῆς, ἐξ ἑτέρου δὲ τῶν ἀποτελουσῶν τοὺς φυσικοὺς ἀποδέκτας τοῦ δικαίου ἀνθρωπίνων ψυχῶν, τὸ δὲ δίκαιον ἐμφανίζεται πλέον στρεφόμενον πρὸς τὴν βιοκοινωνικὴν ἐσωτερικότητά του καὶ ἀποδεσμευόμενον ἀπὸ τῶν ἐξωτερικῶν δογματικῶν τύπων.

Κατ' αὐτὸν δὲ τὸν τρόπον «ὁ νόμος ἀγκαλιάζει τὴν ζωὴν καὶ ἡ ζωὴ ἀγκαλιάζει τὸν νόμον καὶ τὰ δύο μαζί, νόμος καὶ ζωή, συναντῶνται καὶ γίνονται ἕνα, γίνονται μία ἑνότης, γίνονται μία συμφιλιωτικὴ ἁρμονία καὶ γαλήνη».

4. Χρησιμότης τῆς Βιοκοινωνικῆς Ἐπιστήμης τοῦ Δικαίου. Ἐκ τῶν λεχθέντων καθίσταται αὐτονόητος ἡ χρησιμότης τῆς Βιοκοινωνικῆς Ἐπιστήμης τοῦ Δικαίου, συνιστώσης ἀπαραίτητον συμπλήρωμα τῆς Νομικῆς Ἐπιστήμης τοῦ Δικαίου, ἰδίως δ' ἀπὸ τῶν ἀκολούθων ἀπόψεων :

α) πρὸς μείζονα ἐμβάθυνσιν κατὰ τὴν ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν νομικῶν κανόνων.

β) πρὸς ἔλεγχον τοῦ τεθειμένου δικαίου ἀναφορικῶς πρὸς τὴν εὐστοχίαν τῶν λύσεων τῶν νομικῶν κανόνων ἔναντι τῆς πραγματικότητος τῆς ζωῆς.

γ) πρὸς καλυτέραν διαμόρφωσιν τῶν νομικῶν κανόνων (πολιτικὴ θετέου δικαίου βάσει ἀξιολογικῶν κρίσεων). Τὸ τελευταῖον δὲ τοῦτο, διότι ἀκριβῶς διὰ τῆς τριβῆς μετὰ τῆς πραγματικῆς ζωῆς ἀναπτύσσεται ἡ αἴσθησις διὰ τὸ δέον καὶ τὸ δυνατὸν γενέσθαι, τοῦθ' ὅπερ ἀποτελεῖ τὸ κύριον γνώρισμα τῆς πολιτικῆς (ὅρα καὶ «Ἰωάννου Ν. Θεοδωρακοπούλου. Ὁ Φάουστ τοῦ Γκαῖτε, Ἀθῆναι 1956» σ. 59).

Τοιουτοτρόπως, ἡ τυχὸν δημιουργηθησομένη «Βιοκοινωνικὴ Ἐπιστήμη τοῦ Δικαίου» ἐμφανίζεται «σὰν ἕνα θαυματουργὸ χέρι, ποὺ θὰ χαρίσῃ ἕνα ἀσυνήθιστο φῶς μέσα στὴν καταχνιὰ τῆς «Νομικῆς Ἐπιστήμης τοῦ Δικαίου» καὶ τὸ δίκαιον ἔτσι θὰ μάθῃ σιγὰ—σιγὰ νὰ βλέπῃ».

5. Ἡ καλλιέργεια τῆς Βιοκοινωνικῆς Ἐπιστήμης τοῦ Δικαίου ἐμφανίζει πεδίον πρωτοπόρου ἐρεύνης. Πιστεύομεν ὅτι ἀπὸ τῆς τοιαύτης σκοπιᾶς εὐρύτατον ἐμφανίζεται πεδίον ἐνδιαφερούσης καὶ ὠφελίμου πρωτοπόρου ἐν τῷ κόσμῳ ἐπιστημονικῆς ἐργασίας ἐνώπιον τῶν νέων Ἑλλήνων ἐπιστημόνων.

Τῇ ἀληθείᾳ, οὗτοι θὰ ἠδύναντο, ἕκαστος δ' ἀναλόγως πρὸς τὴν εἰδικότητά του, νὰ στρέψωσι τὰ ἐνδιαφέροντά των πρὸς τὴν πραγματικότητα τοῦ δικαίου, ἤτοι πρὸς τὴν ἄμεσον αἴσθησιν τῆς ὑπὸ τοῦ δικαίου ρυθμιζομένης ζωῆς καὶ ψυχῆς τῶν ἀνθρώπων «μὲ τὰ ἄπειρα ζητήματα καὶ αἰτήματα των», θεμελιοῦντες τοιουτοτρόπως ἀντιστοίχως βιοκοινωνικοὺς κλάδους δικαίου.

«Καὶ ὅλα αὐτά, ὅπως τοὺς παλαιοὺς καλοὺς καιροὺς τῆς δοξασμένης Ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος, γιὰ ἕνα ὑψηλὸ πέταγμα τῆς Ἑλληνικῆς ἐπιστήμης» χάριν ἐξυπηρετήσεως τῶν ὑψηλῶν ἐκείνων σκοπῶν, τοὺς ὁποίους ὀφείλει νὰ ἐπιδιώκῃ ἡ κοινωνία τοῦ ἀγωνιζομένου ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης γένους τῶν ἀνθρώπων.

6. Σπέρματα βιοκοινωνικῶν ἐρευνῶν ἐν τῷ κύκλῳ τῆς Ἐπιστήμης τοῦ Δικαίου. Βεβαίως, ὡς γνωστόν, ἄχρι τῆς σήμερον δὲν ἐδημιουργήθη εἰσέτι

σαφὴς κίνησις πρὸς θεμελίωσιν, ἐντὸς τῶν πλαισίων τῆς ἐπιστήμης τοῦ δικαίου, διαφόρων ἀντιστοίχων πρὸς τοὺς νομικοὺς κλάδων τοῦ δημοσίου καὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου. Ἐξαίρεσιν δὲ μόνον θὰ ἠδύνατο νὰ δεχθῇ τις μόνον εἰδικῶς διὰ τὸν εἰδικώτερον κλάδον τῆς ἐπιστήμης τοῦ ποινικοῦ δικαίου.

Μόνον δὲ κυρίως εἰπεῖν σπέρματα τοιούτων ἐρευνῶν διαβλέπομεν, ἰδίως δὲ ἐντὸς τῶν ἑπομένων πεδίων :

α) Ἐν τῷ κύκλῳ τῶν οἰκονομικῶν ἐπιστημῶν. Ἐνταῦθα ἰδίως ἡ Σοσιαλιστικὴ Σχολὴ (ἀγγλ. Socialismo, γαλλ. socialisme, γερμ. sozialismus, Ἰταλ. socialismo) ἤρξατο διερευνῶσα διαφόρους θεσμοὺς τοῦ δικαίου ὑπὸ οἰκονομικὸν πρῖσμα. Πρόκειται περὶ οἰκονομικῆς σχολῆς, ἡ ὁποία ὑπολαμβάνουσα ὅτι ἡ σύγχρονος οἰκονομικὴ κατάστασις μὲ τὴν ἄδικον καὶ ἀνήθικον διανομὴν τῶν εἰσοδημάτων δημιουργεῖ τὰς πάσης φύσεως ἀθλιότητας τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, ἐπιζητεῖ νὰ διαχαράξῃ νέαν νομικὴν κατάστασιν, ἥτις θὰ ἐξασφαλίζῃ οἰκονομικὴν καὶ κοινωνικὴν ἰσότητα τῶν πολιτῶν καὶ εἶδος «οἰκονομικῆς δημοκρατίας».

Ἀναφερόμενος εἰς τὰς ὑπὸ τῆς κεφαλαιοκρατίας δημιουργουμένας ἀθλιότητας ὁ Μὰρξ λέγει τὰς ἑξῆς : «Ἡ συσσώρευση τοῦ πλούτου στὸν ἕνα πόλο, εἶναι συγχρόνως συσσώρευση τῆς δυστυχίας, ταλαιπωρία τῆς ἐργασίας, δουλεία, ἀποκτήνωση, ἠθικὴ κατάπτωση, στὸν ἄλλο πόλο» καὶ «μὲ τὸν ἀριθμὸ τῶν κεφαλαιοκρατικῶν μεγιστάνων, ποὺ διαρκῶς ἐλαττώνονται λόγῳ τῆς συσσωρεύσεως, αὐξάνει τὸ πλῆθος τῆς δυστυχίας, τῆς πιέσεως τῆς δουλείας, τοῦ ἐκφυλισμοῦ, τῆς ἐκμεταλλεύσεως». (ὅρα σχετικῶς «Νικολάου Ο. Ἀρχιμανδρίτου, Κοινωνικὰ Συστήματα. Ἀθῆναι 1955» σ. 184.

β) Ἐν τῷ κύκλῳ τοῦ ἀγῶνος ὑπὲρ ἰσοπολιτείας τῶν γυναικῶν, ἔνθα ἡ ἀποκληθεῖσα κίνησις τοῦ «Φεμινισμοῦ» (Λατιν. Feminismus) ἤρξατο διερευνῶσα διαφόρους θεσμοὺς τοῦ δικαίου ὑπὸ τὸ πρῖσμα τῆς ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἰσότητος τῶν δικαιωμάτων τῶν δύο φύλων. Πρόκειται περὶ κινήσεως, ἡ ὁποία, ὑπολαμβάνουσα ὅτι ἡ σύγχρονος κοινωνικὴ κατάστασις τῶν γυναικῶν μὲ τὴν ἄδικον, ἀνήθικον καὶ ἀντιβιολογικὴν θέσιν αὐτῶν εἰς ὑποδεεστέραν τάξιν ἀνθρώπων δημιουργεῖ τὰς πάσης φύσεως ἀθλιότητας τῆς γυναικείας ζωῆς καὶ ἐπιζητεῖ νὰ διαχαράξῃ νέαν νομικὴν κατάστασιν, ἥτις θὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἀπελευθέρωσιν αὐτῶν ἀπὸ τῆς ἀποτελούσης αἶσχος διὰ τὸν σύγχρονον ἠθικὸν πολιτισμὸν καταστάσεως τῆς δουλείας τῶν γυναικῶν ὡς ἀνθρώπων.

Ἀναφερόμενος εἰς τὸ θέμα τῆς προκαταλήψεως περὶ τῆς μειονεξίας τῆς γυναικὸς ὁ περιώνυμος ἱδρυτὴς τῆς ἀτομικῆς ψυχολογίας Alfred Adler (Σχετικῶς «Ἀνθρωπογνωσία. Μετάφρασις ὑπὸ Γεωργίου Ν. Παλαιολόγου. Ἐκδ. β' Ἐκ τῆς γ' γερμανικῆς ἐκδόσεως. Ἀθῆναι 1948» σ. 131 ἑπ.) παρατηρεῖ ὅτι πρὸς δικαιολογίαν τῆς ἀνωτέρας θέσεώς του προβάλλεται πολλάκις ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς τὸ ὅτι ἡ γυνὴ εἶναι ἐκ φύσεως ὂν μειονεκτικὸν καὶ ὅτι «ἡ γνώμη περὶ μειονεξίας τῆς γυναικὸς εἶναι τόσον διαδεδομένη, ὡσὰν νὰ εἶναι ἀλήθειά τις μὴ ἐπιδεχομένη ἀμφισβήτησιν». «Γράφει Ρωμαῖός τις συγγραφεὺς ὅτι «mulier ist hominis confusio» ἤτοι ὅτι ἡ γυνὴ εἶναι συγκεχυμένη εἰκὼν τοῦ ἀνδρός. Εἰς συνέδρια κληρικῶν συνεζετήθη ζωηρῶς τὸ ζήτημα, ἂν ἡ γυνὴ ἔχῃ ψυχήν... Ἐπίσης ἐγράφησαν σοφαὶ διατριβαὶ περὶ τοῦ ζητήματος, ἂν ἡ γυνὴ εἶναι κἂν ἄνθρωπος».

«Ὡσαύτως ἡ γυνὴ τίθεται εἰς κατωτέραν μοῖραν, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ἱκανότητά της, τὴν δρᾶσιν της». «Μεγίστη ὀξύνοια καταδαπανᾶται πρὸς ἀπόδειξιν τῆς μειονεξίας τῆς γυναικός».

7. Ἐνδείξεις τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς ἀνάγκης προσεγγίσεως τοῦ Δικαίου πρὸς τὸν κόσμον τῶν γεγονότων. Ἐνδείξεις δὲ τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς ἀνάγκης, ὅπως τὸ δίκαιον προσεγγίσῃ εἰς τὴν πραγματικότητα τῆς καθ' ἡμέραν ζωῆς, ἵνα δυνηθῇ νὰ ἱκανοποιήσῃ οὕτω τὰ ἰδιαίτερα αἰτήματα ἑκάστης συγκεκριμένης περιστάσεως τῆς ζωῆς ταύτης, ἀντικρύζομεν ἰδίως :

α) ἐν τῷ κύκλῳ τῆς στροφῆς τοῦ νεωτέρου δικαίου πρὸς «τὴν ἀρχὴν τῆς ἐξατομικεύσεως». Πρόκειται περὶ τοῦ θέματος, κατὰ πόσον δύναται τὸ δίκαιον τόσον κατὰ τὴν θέσπισιν τῶν νόμων, ὅσον καὶ κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν αὐτῶν νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν του τὰ αἰτήματα καὶ τὰς ἀνάγκας τοῦ ἀτομικοῦ χαρακτῆρος τῆς ρυθμιζομένης ὑπὸ τοῦ δικαίου δεδομένης καταστάσεως τῆς ζωῆς. Τὸ θέμα τοῦτο τοῦ «δικαίου τῶν ἀτομικῶν περιπτώσεων» ἐπραγματεύθη τελευταίως εὐστόχως ἐν διαλέξει του ἐν τῇ Παντείῳ Ἀνωτάτῃ Σχολῇ Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὴν 2αν Νοεμβρίου 1956 ὁ διαπρεπὴς καθηγητὴς τοῦ ποινικοῦ δικαίου ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀμβούργου. Heinrich Henkel (Recht und Individualität). (γενν. τῷ 1903). Κατ' αὐτὸν δέ, ἐὰν σκεφθῶμεν καλῶς, θὰ διαπιστώσωμεν ὅτι πᾶν συμβεβηκὸς καὶ φαινόμενον τῆς ὑπὸ τοῦ δικαίου ρυθμιζομένης ἀνθρωπίνης ζωῆς ἀποτελεῖ καὶ μίαν ἀτομικὴν περίπτωσιν, «κάτι, τὸ ὁποῖον συμβαίνει μίαν μόνον φοράν», τὸ ὁποῖον κέκτηται χαρακτῆρα ἰδίου ρυθμοῦ, τὸ ὁποῖον δὲν ἐπαναλαμβάνεται. (Wenn wir es recht bedenken, ist jede Lebenserscheinung eine Individualität etwas Einmaliges, Eingigartiges, Unwiederholbares. Eine Individualität ist nicht nur jeder Mensch, Sondern auch jeder Gegenstand der Körperwelt und jeder Lebensvorgang. Iuder unendlichen Fülle seiner Hingelmerkmale ist er eingigartig und Sonicht mehr wiederkehrend).

β) ἐν τῷ κύκλῳ τῆς μεθοδολογικῆς ἑρμηνείας τοῦ δικαίου ἐν ὄψει ἔνθεν μὲν τῆς τελεολογικῆς ἔνθεν δὲ τῆς ἀξιολογικῆς ἑρμηνείας τοῦ δικαίου. Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην παρουσιάζεται ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ καὶ γενικῶς τοῦ ἐφαρμοστοῦ τοῦ δικαίου πεδίον προσεγγίσεως τοῦ δικαίου πρὸς τὴν ποικιλίαν τῶν ἐπὶ μέρους περιπτώσεων τῆς ζωῆς δι' ἀναδρομῆς ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς τὸν ὑπὸ τοῦ δικαίου ἐπιδιωκόμενον σκοπὸν (σημεῖον, ὅπερ πρῶτος ἐτόνισεν ἐν τῷ περιφήμῳ βιβλίῳ του περὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ δικαίου ὁ περιώνυμος γερμανὸς νομομαθὴς Rudolf Jehring (1818—1892) («Der Zweck im Recht»), ἀφ' ἑτέρου εἰς τὴν ἀξιολογικὴν συνείδησιν τοῦ ἀποφασίζοντος δικαστοῦ ἢ ἄλλου. Εἰς τὴν ἀξιολογικὴν ταύτην ἑρμηνείαν ἀνεφέρθη ὁ αὐτὸς καθηγητὴς τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀμβούργου Hteinrich Jenkel ἐν διαλέξει του ἐν τῇ Νομικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν τῇ 1/11/1956. («Μεθοδολογικαὶ βάσεις τοῦ ποινικοῦ δικαίου»).

8. Κριτική. Ἀναφερθεὶς εἰς τὰς ἡμετέρας ταύτας ἀντιλήψεις ὁ ἤδη καθηγητὴς τοῦ ἀστικοῦ δικαίου ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Θεσσαλονίκης Γεώργιος Κουσουλάκος παρετήρησεν ἐν τῇ Ἐφημ. Ἑλλήνων Νομικῶν ἔτος 1946 ἐν σ. 320 τὰ ἑξῆς: «Τὸ ἀξιόλογον ἄρθρον (τοῦ κ. Παπαζαχαρίου) ἀνακινεῖ τολμηρῶς δυσχερῆ μεθοδολογικὰ προβλήματα. Εἰδικώτερος περὶ τούτων λόγος θὰ ἦτο εὐρύτερος τοῦ χώρου τοῦ παρόντος σημειώματος».

Ἀτυχῶς ἑτέραν κριτικὴν δὲν συνηντήσαμεν μέχρι τῆς σήμερον, εὐμενῆ ἢ δυσμενῆ, ἂν καὶ παρῆλθεν τοσοῦτος χρόνος. Καὶ ὅμως νομίζομεν ὅτι ὁ ἀγνὸς κριτικὸς ἔλεγχος, τυχὸν καταλήγων εἴτε εἰς ἔπαινον, εἴτε εἰς ψόγον, συμβάλλει εἰς τὴν ὀρθὴν κατεύθυνσιν πάσης ἀνθρωπίνης ἐπιστημονικῆς δημιουργίας καὶ γενικῶς τῶν ἐρευνῶν τῆς ἐπιστήμης.

9. «Κοινωνιολογία Δικαίου» ὑπὸ ἑτέραν ἔννοιαν. Βεβαίως καὶ ὁ καθηγητὴς τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς ἐν τῷ Πανεπιστηπίῳ Ἀθηνῶν Γεώργιος Θ. Σακελλαρίου ὁμιλεῖ «περὶ κοινωνιολογίας τοῦ δικαίου» («Κοινωνιολογία. Ἔκδ. β' Λευκωσία. 1949»), ἀλλ' ὑπὸ ἄλλην ἔννοιαν. Εἰδικώτερον κατ' αὐτὸν πρόκειται περὶ τοῦ κλάδου τῆς Κοινωνιολογίας, ὅστις ἐξετάζει, «τὴν νομικὴν τάξιν, τὰς βάσεις καὶ τὰς ἀρχάς, συμφώνως πρὸς τὰς ὁποίας ἡ κατάστασις τῆς νομικῆς τάξεως συγκρατεῖται ὑπὸ τῶν δικαστικῶν καὶ διευθυντικῶν λειτουργιῶν καὶ τῶν σχέσεων τῶν μελετῶν τούτων πρὸς τὴν Κοινωνιολογίαν καὶ ἐν ὀλίγοις τὴν σχέσιν τῆς Κοινωνιολογίας πρὸς τὸ δίκαιον καὶ τὴν ἐπίδρασιν, τὴν ὁποίαν αὕτη ἔσχεν ἐπὶ τῆς δικαιϊκῆς σκέψεως».

10. Ἐπίλογος. Φρονοῦμεν ἀκραδάντως ὅτι διὰ τῆς συστηματικῆς θεμελιώ-

Η ΕΠΙΔΡΑΣΙΣ ΤΗΣ ΥΠΟΒΟΛΗΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΓΚΥΟΥΣ

—Πῶς τὰ ὡραῖα ἀγάλματα μετέδιδαν τὴν φυσιογνωμίαν των στὰ ἔμβρυα τῶν ἀρχαίων γυναικῶν. Οἱ ἐπιθυμίες τῶν ἐγκύων ἀποτιποῦνται στὸ σῶμα τοῦ παιδιοῦ των. Διάφορα καταπληκτικά. —

Ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν
κ. **ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ**

Ἡ τεράστια δύναμη τῆς ὑποβολῆς εἰς τὰ εὐφάνταστα καὶ νευρικὰ ἄτομα εἶναι ἡ αἰτία ἑνὸς φαινομένου περιεργοτάτου, τὸ ὁποῖον ἀνέκαθεν παρετήρησεν ἡ λαϊκὴ πεῖρα. Πρόκειται περὶ τῆς λεγομένης ἐπιστημονικῆς «Στιγματικῆς ἰδεοπληξίας τῶν ἐγκύων».

Παρετηρήθη λοιπὸν ὅτι πολλαί, ἰδίως ὑστεροπαθεῖς γυναῖκες, ὅταν ἰδοῦν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐγκυμοσύνης των κανένα πρᾶγμα ποὺ τοὺς προξενεῖ ζωηρὰν ἐντύπωσιν, ἠμποροῦν νὰ τὸ ἀποτυπώσουν εἰς τὸ ἔμβρυον.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἤξεραν πολὺ καλὰ τὸ φαινόμενον αὐτὸ καὶ ἐγέμιζαν τὰ σπίτια των κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἐγκυμοσύνης τῶν γυναικῶν των μὲ ὡραῖα ἀγάλματα, διὰ νὰ τὰ βλέπουν αὐταὶ καὶ νὰ γεννοῦν ὡραῖα παιδιά.

Εἰς τοῦτο ὀφείλεται καὶ ὁ λεγόμενος «ἐθνικὸς τύπος» διαφόρων λαῶν, ὅπως ἔξαφνα τοῦ Ἑβραϊκοῦ κτλ. Ἐπίσης πολλοὶ διάσημοι ἄνδρες διαιωνισθέντες συστηματικῶς εἰς ἀγάλματα, νομίσματα κτλ., μετέδωσαν εἰς εὐρυτάτην κλίμακα τὴν φυσιογνωμίαν των. Οἱ Μακεδόνες ἀκόμη καὶ σήμερον διατηροῦν πολλάκις εἰς τὴν φυσιογνωμίαν των τὸν τύπον τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

Εἰς τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν διεσώθη ζωηρότατα ἡ παράδοσις αὐτὴ τῆς ἐπιδράσεως ἐπὶ τῶν ἐγκύων μέχρι σήμερον, ἰδίως εἰς τὰς Κυκλάδας καὶ εἰς τὸν ἐκ Μικρᾶς Ἀσίας Ἑλληνισμόν. Ὁ Σμυρναῖος λόγιος Ἄγγελος Δρόσος, εἰς ἐπιστολήν του δημοσιευθεῖσαν εἰς τὰς «Ψυχικὰς ἐρεύνας», τονίζει ὅτι, ὅταν ἐγίνετο γάμος εἰς τὴν Σμύρνην καὶ εἰς τὸν θάλαμον τῶν νεονύμφων εὑρίσκοντο εἰκόνες μὲ τραγικὰς σκηνάς, ὅλοι ἐσυμβούλευαν νὰ τὶς βγάλουν καὶ νὰ κρεμάσουν εἰς τὴν θέσιν των ὡραίας γυναῖκας καὶ ἀγγελούδια, διὰ νὰ κάμουν παιδιὰ ποὺ νὰ τοὺς μοιάζουν.

Ἐπεισόδια σχετικὰ ὑπάρχουν πολλά, θὰ ἦτο ὅμως εὐχῆς ἔργον, ἂν οἱ ἀναγνῶσται τῶν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» ὅσοι ἔχουν κάμει ὁμοίας παρατηρήσεις μοῦ τὰς ἀποστέλλουν ὑποβοηθοῦντες τοιουτοτρόπως τὴν ἔρευναν.

Μιὰν ἡμέραν ὁ περίφημος Ὁλλανδὸς ἰατρὸς βὰν Σβίετεν ἠθέλησε νὰ τινάξῃ ἀπὸ τὸν λαιμὸν κάποιας νεαρᾶς γυναικὸς μιὰ κάμπια ποὺ εἶχε ἐπικαθήσει, ὁπότε ἐκείνη ἔβαλε τὰ γέλια καὶ τοῦ εἶπεν:

—Ἀφῆστε τὴ φτωχή μου κάμπια ἐκεῖ ποὺ εἶναι. Εἶμαι ἀναγκασμένη νὰ τὴν φέρω σ' ὅλην τὴ ζωή μου.

σεως παρὰ τὴν Νομικὴν καὶ μιᾶς Βιοκοινωνικῆς Ἐπιστήμης τοῦ Δικαίου διανοίγονται νέοι καὶ ὑψηλοὶ ὁρίζοντες ἐνώπιον τῆς Ἐπιστήμης τοῦ Δικαίου.

Τοιουτοτρόπως θὰ προσκομισθῶσι νέαι γνώσεις, αἱ ὁποῖαι θὰ δώσωσι νόημα εἰς τὰς ἀψύχους τυπικὰς ἐννοίας τῶν κανόνων τοῦ δικαίου, ἡ δὲ ψυχὴ τῶν νόμων θὰ δύναται πλέον νὰ ὁμιλῇ ἐλευθέρα ἀπὸ τῆς αὐθεντίας τοῦ δόγματος καὶ τῶν τύπων «ὡς καθαρὰ καρδία καὶ ὡς καθαρὸς νοῦς».

(Συνεχίζεται)

Ἔκπληκτος ὁ ἰατρὸς ἀντελήφθη τότε ὅτι ἐπρόκειτο περὶ «ἐκσαρκώματος» ποὺ εἶχε πάρει τὸ σχῆμα, τὸ χρῶμα καὶ τὰς τρίχας ἀκόμη τῆς κάμπης. Ἀκόμη δὲ περισσότερον ἐξεπλάγη, ὅταν ἔμαθε ὅτι κατὰ τὴν ἐγκυμοσύνην τῆς μητρὸς τῆς ἐν λόγῳ κυρίας εἶχε πέσει μιὰ κάμπη εἰς τὸ ἴδιον μέρος τοῦ λαιμοῦ της καὶ ὅτι ἐκείνη ἐτρόμαξε πολὺ ἐξ αἰτίας της ἕως ὅτου τὴν βγάλῃ μὲ τὰ δάκτυλά της.

Ἐπίσης ὁ ἰατρὸς Μπράτις συνήντησεν εἰς γνωστήν του οἰκογένειαν ἕνα παιδάκι ποὺ εἶχε εἰς τὸ ἄνω χεῖλος οὐλὴν ἐπιτυχεστάτης ἐγχειρήσεως «Λ α γ ω χ ε ί λ ο υ ς» (πολλάκις νεογνὰ γεννῶνται μὲ τὸ ἄνω χεῖλος σχισμένον εἰς δύο, καὶ αὐτὸ θεραπεύεται δι' ἐγχειρήσεως). Ὁ ἰατρὸς ἐρώτησε τότε ποῖος ἦτο ὁ ἱκανὸς χειροῦργος ποὺ τὸ εἶχε θεραπεύσει. Ἡ μητέρα ὅμως τοῦ παιδιοῦ ἀφηγήθη ὅτι δὲν ἔγινε ποτὲ ἐγχείρησις, ἀλλὰ ὅτι ὅταν ἦτο ἔγκυος παρευρέθη εἰς ὁμοίαν ἐγχείρησιν κάποιου γείτονός της, ἡ δὲ ἐντύπωσις τοῦ ραμμένου μὲ μεταξωτὴν κλωστὴν αἱματωμένου χείλους ὑπῆρξε τόσον ζωηρά, ὥστε τὸ τέκνον της ὅταν ἐγεννήθη ἔφερε τὴν ἰδίαν ἀκριβῶς οὐλὴν εἰς τὸ χεῖλος του.

Εἰς ἓν γερμανικὸν περιοδικὸν τοῦ 1918 δημοσιεύεται περιστατικόν, κατὰ τὸ ὁποῖον εἰς μίαν αἴθουσαν χοροῦ περιεπλανήθη ἔξαφνα μία νυκτερίδα, ἡ ὁποία καταδιωκομένη καὶ ἐκφοβιζομένη ἀπὸ τὰ μαντήλια τῶν παρισταμένων ἐκάθησε ἐξαντλημένη εἰς τὸν γυμνὸν ὦμον μιᾶς κυρίας. Ὀλίγους μῆνας κατόπιν ἡ κυρία αὐτή, ἡ ὁποία ἦτο πρὸ καιροῦ ἔγκυος, ἔφερεν εἰς τὸν κόσμον βρέφος ποὺ εἶχεν εἰς τὸν ὦμον του πιστὴν εἰκόνα νυκτερίδος μὲ ἀνοικτὰ πτερά. Τὸ σταχτὺ χρῶμα της, τὰ νύχια, τὸ ρύγχος της ἦσαν ἀπολύτως ὅμοια μὲ πραγματικῆς νυκτερίδος.

Ὁ Παράκελσος ἀπὸ τότε ἐγνώριζεν ὅτι εἶναι δυνατὸν ἡ φαντασία τῶν ἐγκύων νὰ ἐπιδράσῃ κατὰ πολλοὺς τρόπους ἐπὶ τοῦ ἐμβρύου. Ἐπίσης ὁ βὰν Χέλμουτ τονίζει ὅτι ἔγκυος, ἡ ὁποία ἐπιθυμεῖ ἔξαφνα οἱονδήποτε πρᾶγμα, π.χ. κεράσι, ἠμπορεῖ νὰ ἀποτυπώσῃ τὸ σχῆμα του εἰς τὸ σῶμα τοῦ παιδιοῦ της, καὶ μάλιστα εἰς τὸ μέρος ὅπου κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ πόθου εἶχε τὸ δάκτυλό της. Τέλος ὁ συγγραφεὺς Οὐῶλτερ Σκὸτ διηγεῖται τὸ ἑξῆς γεγονός:

Κάποιος Ἄγγλος εὐγενὴς κατεδίωκεν ἔφιππος εἰς μιὰ ρεμματιὰ τὸν σφετεριστὴ τοῦ θρόνου τοῦ Βασιλέως του. Ἐνῷ ἦτο μόλις ὀλίγα μέτρα μακράν του, ἠμποδίσθη ἀπὸ ἕνα κρανοφόρον μαχητὴν ὁ ὁποῖος ἐπρόβαλε μπροστά του. Ὁ ἱππεὺς τὸν ἀναποδογύρισε χάμω καὶ ὅταν τοῦ ἔβγαλε τὸ κράνος ἀνεγνώρισε ἕνα υἱόν του δραπέτην ἀπὸ καιροῦ καὶ φίλον τοῦ σφετεριστοῦ. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἠμποροῦσε νὰ κρατηθῇ εἰς τὴν ὁρμὴν τῆς καταδιώξεως, καθὼς σπηρούνισε βαθειὰ τὸ ἄλογό του, εἶχε περάσει ἐπάνω ἀπὸ τὸ σῶμα του καὶ τὸ ὀπίσθιον πέταλον τοῦ ἀλόγου εἶχε κτυπήσει τὸν νέον εἰς τὸ μέτωπον ἀφήνοντάς τον ἔτσι νεκρόν.

Ὅταν ὁ ἱππότης ἐπέστρεψε εἰς τὸν πύργον του, ἡ σύζυγός του εἶχε πληροφορηθῇ τὸ γεγονὸς καὶ ἔγκυος ἀπὸ μηνῶν, εἶχε καταληφθῇ ἀπὸ τὰς ὠδίνας τοῦ τοκετοῦ. Ὅλοι τότε εἶδαν μὲ φρίκη ὅτι τὸ βρέφος εἶχεν ἐντυπωμένον εἰς τὸ μέτωπον ἕνα μικροσκοπικὸν πέταλον.

Εἰς τὴν ἐξήγησιν τοῦ φαινομένου τούτου ἡ ἐξακολουθητικὴ ἔρευνα ἔρχεται νὰ προσθέσῃ καὶ νέας ὄντως θαυμαστὰς ἀποδείξεις.

Τὰς ἀποδείξεις αὐτὰς μᾶς φέρει ὁ ταπεινὸς κοῦκος, τὸ πασίγνωστο αὐτὸ πουλί, τὸ ὁποῖον ἐννοεῖ νὰ χαρῇ τὴν ζωὴν χωρὶς νὰ κοπιάσῃ. Τραγουδεῖ λοιπόν, ἀπολαμβάνει τὴν χαράν, ἐρωτεύεται, ἀλλὰ δὲν ἐννοεῖ νὰ στενοχωρηθῇ μὲ κλωσσήματα καὶ διατροφὴν νεοσσῶν.

Γι' αὐτὸ ἐγκαθίσταται ἁπλῶς κοντὰ εἰς τὴν φωλιὰ ἑνὸς πουλιοῦ καί, μόλις ἀντιληφθῇ ὅτι ὁ νοικοκύρης ἀρχίζει νὰ γεννᾷ, ἀρχίζει νὰ γεννᾷ καὶ αὐτός. Τότε παίρνει τὸ δικό του αὐτὸ εἰς τὸ ράμφος του καὶ ἐπωφελούμενος μιᾶς στιγμιαίας ἀπουσίας τοῦ ἰδιοκτήτου πάει καὶ τὸ ἀφήνει μεταξὺ τῶν αὐγῶν ἐκείνου.

Τὸ θαυμασιώτερον ὅμως εἶναι, ὅτι τὸ αὐγὸ ποὺ γεννᾷ ὁ κοῦκος εἶναι σχεδὸν

ἐντελῶς ὅμοιον εἰς τὸ χρῶμα μὲ τὰ ξένα, ὥστε οἱ γονεῖς νὰ μὴ ὑποπτευθοῦν τὴν ἀπάτην. Ἡ δὲ δύναμις αὐτὴ τῆς ἀφομοιώσεως εἶναι τόσον ἰσχυρά, ὥστε τὰ αὐγὰ ἑνὸς εἴδους κούκου, ποὺ γεννᾷ εἰς τοὺς βράχους ἔχουν ἀκριβῶς τὸ χρῶμα τῆς ἐπιφανείας των καὶ δὲν διακρίνονται καθόλου.

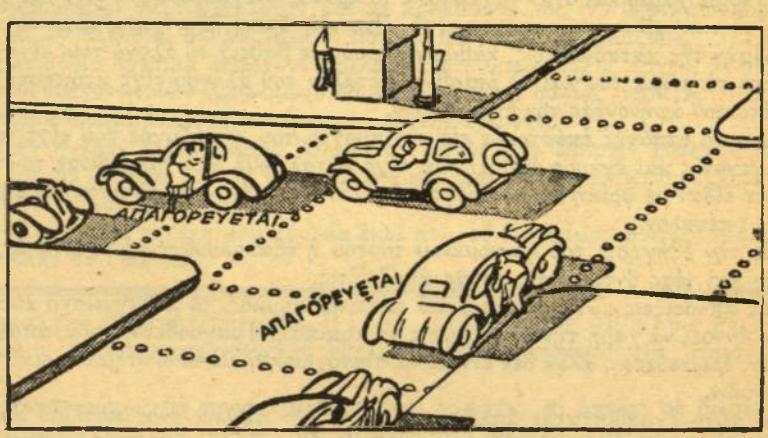
Ἡ ὑπόνοια ὅτι κάθε εἶδος γεννᾷ ὡρισμένον χρῶμα αὐγῶν ἀπορρίπτεται διότι εἰς τὸ ἴδιον εἶδος εὑρίσκεται ὅλη ἡ κλῖμαξ τῶν ἀποχρώσεων, ὅπως δύναται νὰ παρατηρήσῃ κανεὶς διὰ τὸ εἶδος ποὺ ἀναφέραμεν εἰς σειρὰν 221 αὐγῶν τοῦ Βρεττανικοῦ Μουσείου, ἀπὸ τοῦ λευκοτάτου μέχρι τοῦ μελανοῦ.

Ἔχομεν περιγράψει ἤδη εἰς τὸν τόμον τοῦ 1928 τῶν «Ψυχικῶν ἐρευνῶν» πῶς ἡ κάμπη τῆς χρυσσαλίδος Μαχάων ὅταν εἶναι ἕτοιμη πρὸς νύμφωσιν λαμβάνει ἀκριβῶς τὸ χρῶμα τοῦ μέρους ὅπου προσεκλήθη ἀπὸ τοῦ σταχτεροῦ μέχρι τοῦ καφετιοῦ καὶ τοῦ πρασινωποῦ. Τὸ φαινόμενον αὐτὸ παρατηρεῖται τόσον εἰς τὰ ἔντομα, ὅσον καὶ εἰς τὰ ἀραχνοειδῆ, τὰ ἑρπετά, τοὺς ἰχθῦς, τὰ πτηνὰ καὶ τὰ θηλαστικά. Ἀλλὰ ἐδῶ πρόκειται πλέον περὶ ἐπιδράσεως τῆς ἰδέας ὄχι μόνον ἐπὶ τοῦ ὀργανισμοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν αὐγῶν του.

Εἶναι ἤδη γνωστὸν ὅτι ἡ ἁπλῆ μετακίνησις τῆς φωλεᾶς ἢ ἡ τεχνητὴ ἐπιβράδυνσις τῆς κατασκευῆς της εἰς τὰ πτηνὰ ἐνεργεῖ ἐπιβραδυντικῶς ἐπὶ τῆς λειτουργίας τῶν ὠοθηκῶν καὶ δὲν γεννῶνται αὐγά. Ὡς πρὸς τὸ χρῶμα ὅμως, ὁ κοῦκος βλέπει βεβαίως ἀπὸ πρὶν τὴν φωλεὰν ὅπου θ' ἀφήσῃ τὸ αὐγό του, καὶ ἡ ἐντύπωσις αὕτη ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῆς ἀποχρώσεώς του, ὅπως καὶ διὰ τὸν Μαχάωνα εἰς τὸ δέρμα του.

ΑΓΓ. ΤΑΝΑΓΡΑΣ

ΟΔΗΓΙΕΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ ΚΙΝΗΣΕΩΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΟΔΗΓΟΥΣ

Μὴ σταθμεύετε ποτὲ καὶ γιὰ ὁποιοδήποτε λόγο στὶς γωνίες καὶ στὴ μέση τοῦ δρόμου. Ὄχι μόνον ἐμποδίζετε τὴν κυκλοφορία, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ γίνετε ἀφορμὴ σοβαρῶν δυστυχημάτων.

ΤΑ ΔΙΚΑΙΑ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

Ὑπὸ τοῦ Ἀστυνόμου Α'
κ. **ΠΑΝ. ΛΥΚΟΥΣΗ**

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ :

Γενικά.
1. Πτῶμα. Ἰδιότης αὐτοῦ.
2. Ἐνταφιασμὸς τῶν νεκρῶν.

***

Γενικά.

Ὡς νεκρὸν θεωροῦμεν τὸ ἄνευ ζωῆς ἀνθρώπινον σῶμα μέχρι τῆς στιγμῆς τῆς καταστροφῆς τούτου δι' ἀποτεφρώσεως ἢ ἑτέρου μέσου.

Μετὰ τὴν ἐπέλευσιν τοῦ θανάτου τοῦ ἀνθρώπου παύει ἡ ἰδιότης αὐτοῦ ὡς φυσικοῦ προσώπου καὶ ἀπομένει μόνον τὸ πτῶμα.

Πλεῖστα θέματα νομικῆς φύσεως σχετίζονται μὲ τὸν θανόντα καὶ τὸ πτῶμα ἀναγόμενα εἰς τὸ Ποινικόν, ἀλλὰ καὶ τὸ Ἀστικὸν Δίκαιον.

Περὶ τῶν θεμάτων τούτων θέλομεν ἐπιχειρήσει νὰ πραγματευθῶμεν κατωτέρω.

1. Πτῶμα. Ἰδιότης αὐτοῦ.

Κατὰ τὴν κρατοῦσαν θεωρητικὴν ἀντίληψιν, ἐν τῷ Ἀστικῷ Δικαίῳ εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ πράγματος δὲν συγκαταλέγεται τὸ πρόσωπον, ὁ ἄνθρωπος. Διότι ὡς πρᾶγμα (ἄρθρ. 947 παρ. 1 Ἀστικοῦ Κώδικος), χαρακτηρίζεται πᾶν ἐνσώματον καὶ αὐθύπαρκτον τμῆμα τῆς ἀπροσώπου φύσεως δεκτικὸν ἐξουσιάσεως ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου. Ὅθεν τὸ ἀνθρώπινον σῶμα ζῶντος προσώπου καὶ τὰ μέλη αὐτοῦ δὲν εἶναι πράγματα, ἀλλ' ἀποτελοῦσι τὸ ὑλικὸν στοιχεῖον τῆς προσωπικότητος. Ἄλλως εἶχε τὸ ζήτημα κατὰ τὸ Ρωμαϊκὸν Δίκαιον, καθ' ὃ οἱ δοῦλοι ἐθεωροῦντο ὡς πράγματα (res).

Ἐπὶ τοῦ ἰδίου σώματος μόνον δικαιώματα προσωπικότητος ἔχει τις καὶ οὐχὶ περιουσιακά, τοιαῦτα (1).

Συνεπείᾳ τῶν ἀνωτέρω δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ νοηθῇ διάθεσις τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος διὰ πράξεως ἐν ζωῇ, π.χ. χάριν ἐπιστημονικῶν πειραμάτων ἐπὶ τοῦ ζῶντος ὀργανισμοῦ, τῆς σχετικῆς συμβάσεως οὔσης ἀκύρου ὡς ἀνηθίκου, ἐφ' ὅσον τείνει εἰς καθυπόταξιν τῆς προσωπικότητος. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον ἄκυρος θὰ εἶναι καὶ ἡ ἐν ζωῇ τοῦ προσώπου πώλησις τοῦ μετὰ θάνατον πτώματός του, μολονότι τελευταίως ἐπικρατεῖ ἡ τάσις ὅπως ἀναγνωρισθῇ δικαίωμα πρὸς διάθεσιν τοῦ σώματος μετὰ θάνατον ὑπὸ τοῦ ἰδίου τοῦ διαθέτου, χάριν ἠθικοῦ σκοποῦ π.χ. χάριν ἰατρικῶν πειραμάτων, θεραπείας ζῶντος ἀνθρώπου διὰ μεταμοσχεύσεως ὀργάνων ἐκ τοῦ πτώματος τοῦ θανόντος, (νεφρῶν, ὀφθαλμῶν) κλπ.

Τὰ αὐτὰ κρατοῦσιν καὶ ὅσον ἀφορᾷ οἱονδήποτε τμῆμα, φυσικὸν ἢ τεχνητὸν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἐφ' ὅσον τοῦτο ἔχει τοποθετηθῇ καὶ προσαρμοσθῇ εἰς τὸ σῶμα. Οὕτως, ἡ κόμη, οἱ τεχνητοὶ ὀδόντες κλπ. πρὸ μὲν τῆς τοποθετήσεως εἰς τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου εἶναι πράγματα, διότι ἔχουσιν αὐτοτέλειαν, ἀπὸ τῆς τοποθετήσεώς των ὅμως ἐπ' αὐτοῦ στεροῦνται τῆς αὐτοτελείας των καὶ συνεπῶς δὲν εἶναι πλέον πράγματα. Ἐὰν ὅμως μετέπειτα ἀποχωρισθῶσι τοῦ σώματος, ἀνακτῶσι τὴν ἰδιότητα τοῦ πράγματος, καθιστάμενα ἀντικείμενα συναλλαγῆς. Δυνατὴ ὅμως ἡ πώλησις λ.χ. τῆς κόμης εἰς κομμωτὴν καὶ πρὸ τῆς κοπῆς ἢ τοῦ αἵματος ἢ τῆς χρυσῆς ὀδοντοστοιχίας πρὸ τῆς ἀφαιρέσεως, καθ' ὅσον εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν θεμελιοῦται ἐνοχικὸν δικαίωμα, καὶ οὐχὶ ἐμπράγματον τοιοῦτον.

Ἐν περιπτώσει ὅμως ἀθετήσεως τῆς ὑποσχέσεως δὲν χωρεῖ ἀναγκαστικὴ

1. Ἔννομα ἀγαθὰ σχετιζόμενα μὲ τὸ πρόσωπον εἶναι ἡ ζωή, ἡ σωματικὴ ἀκεραιότης καὶ ὑγεία, ἡ προσωπικὴ ἐλευθερία καὶ ἡ τιμὴ τοῦ φύλου (ἀγνεία).

ἐκτέλεσις πρὸς αὐτούσιον ἐκτέλεσιν τῆς ὑποσχεθείσης παροχῆς π.χ. τῆς κόμης, διότι τοῦτο θ' ἀπετέλει προσβολὴν τῆς προσωπικότητος, μὴ ἀποκλειομένης ὅμως τῆς ἀξιώσεως πρὸς ἀποζημίωσιν.

Οἱ κληρονόμοι τοῦ νεκροῦ δικαιοῦνται πρὸ τῆς ταφῆς αὐτοῦ ν' ἀφαιρέσωσι τὴν τεχνητὴν κνήμην του, τὴν χρυσῆν ὀδοντοστοιχίαν καὶ ὅ,τι τυχὸν ἔχει πολύτιμον καὶ νὰ διαθέσωσιν αὐτὰ κατὰ τὸ δοκοῦν.

Ἐρχόμεθα τώρα νὰ ἐξετάσωμεν τὴν ἰδιότητα τοῦ πτώματος. Ἂν τὸ ἀνθρώπινον πτῶμα δέον νὰ λογισθῇ ὡς πρᾶγμα ὑπάρχει διχογνωμία. Κατὰ τὴν ὀρθοτέραν ἄποψιν (Μπαλῆς Γεν. Ἀρχαὶ παρ. 180, Τούσης Ποινικὸν Σελ. 475) εἶναι πρᾶγμα, διότι καίτοι προωρισμένον εἰς ταφὴν (Β.Δ. 13-5-1835) καὶ συνεπῶς ἀνεπίδεκτον ἐξουσιάσεως, εἶναι οὐχ ἧττον δεκτικὸν ἐννόμων τινῶν σχέσεων π.χ. δύναται νὰ διατεθῇ εἰς ἀνατομικὰ παρασκευάσματα ἀδεία τῆς ἀρχῆς.

Τὸ ἀνθρώπινον πτῶμα, ἐφ' ὅσον λογίζεται ὡς πρᾶγμα, δύναται νὰ καταστῇ ἀντικείμενον πωλήσεως ἐκ μέρους τῶν κληρονόμων ἢ κλοπῆς ἐκ μέρους τρίτων ; Τινὲς ἐκλαμβάνοντες τὸ πτῶμα ὡς res extra commercium (πρᾶγμα ἐκτὸς συναλλαγῆς) ἀποφαίνονται ἀρνητικῶς, ἄλλοι τουναντίον ἀποβλέποντες εἰς τὴν χρησιμότητα πτωμάτων πρὸς ἐπιστημονικὰς μελέτας δίδουσι καταφατικὴν λύσιν. Κατὰ τὴν ὀρθοτέραν γνώμην (Τούσης Ποινικὸν σελὶς 475), τὸ ἀνθρώπινον πτῶμα τὸ προοριζόμενον διὰ ταφὴν ἢ ἀποτέφρωσιν εἰς οὐδενὸς τὴν κυριότητα ἀνήκει καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν θεμελιοῦται δικαίωμα τῶν συγγενῶν πρὸς πώλησιν τούτου, οὐδὲ νοεῖται κλοπὴ ὑπὸ τρίτων. Ἐν περιπτώσει ἀφαιρέσεως πτώματος δὲν θὰ ἐφαρμοσθῇ τὸ ἄρθρ. 372 τοῦ Π. Κώδικος περὶ κλοπῆς, ἀλλὰ τὸ ἄρθρ. 201 τοῦ αὐτοῦ Κώδικος καθ' ὃ «ὁ ἀπὸ τῆς παραφυλακῆς τῶν ἐχόντων δικαίωμα αὐτογνωμόνως ἀφαιρῶν νεκρὸν ἢ μέλη ἢ τὴν τέφραν αὐτοῦ... τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως μέχρι 2 ἐτῶν».

Σκελετοί, μούμιαι, νεκρὰ ὄργανα τοῦ σώματος, ὡς καὶ πτώματα προοριζόμενα δι' ἐπιστημονικοὺς σκοποὺς (λ.χ. διδασκαλίαν φοιτητῶν) ἀναμφισβητήτως καθίστανται ἀντικείμενα κλοπῆς.

2. Ἐνταφιασμὸς τῶν νεκρῶν.

Ἡ μεταχείρισις τῶν πτωμάτων ἦτο διάφορος εἰς τοὺς διαφόρους λαοὺς καὶ κατὰ τὰς διαφόρους ἐποχάς. Οἱ πρωτόγονοι ἄνθρωποι μὴ ἔχοντες μόνιμον κατοικίαν ἐγκατέλειπον τοὺς νεκρούς των ὅπου ἀπέθνησκον καὶ ἐγίνοντο οὕτω τὰ πτώματά των βορὰ τῶν σαρκοφάγων ζώων.

Εἰς τὰς Ἰνδίας ἐξακολουθεῖ εἰσέτι τὸ ἔθιμον τοῦτο.

Οἱ κατοικοῦντες παρὰ τοὺς μεγάλους ποταμοὺς καὶ δὴ τὸν Γάγγην ρίπτουσι τὰ πτώματα εἰς τὸν ποταμὸν πρὸς βορὰν τῶν ὑδροβίων ζώων.

Πολλοὶ τῶν πρωτογόνων λαῶν ἔτρωγον τοὺς νεκρούς των. Τὸ ἔθιμον τοῦτο ἀπαντᾶται καὶ σήμερον εἰς τοὺς ἀγρίους λαοὺς τῆς Πολυνησίας, τῆς Αὐστραλίας, τῆς Κεντρικῆς Ἀφρικῆς κλπ.

Καταστροφὴ τοῦ πτώματος γίνεται καὶ διὰ τῆς καύσεως μέχρις ἀποτεφρώσεως αὐτοῦ. Ὁ τρόπος οὗτος ἐχρησιμοποιεῖτο κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, ἀλλὰ καὶ σήμερον εἰς ὡρισμένα Κράτη (Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι, Γερμανία, Κίνα κλπ.). Κατὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον ὁ τρόπος οὗτος ἐχρησιμοποιήθη εὐρέως ὑπὸ τῶν Γερμανῶν, οἵτινες κατεσκεύασαν εἰδικοὺς ἀποτεφρωτικοὺς κλιβάνους.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες πολλάκις ἔκαιον τὰ πτώματα τῶν μακρὰν τῆς πατρίδος πεσόντων, ἵνα τὴν σποδὸν αὐτῶν μεταφέρωσιν εἰς τὴν πατρίδα.

Ἀλλὰ ἡ ταφὴ τοῦ πτώματος ἐν τῇ γῇ ἀποτελεῖ τὸ κύριον μέσον μεταχειρίσεως καὶ καταστροφῆς τοῦ πτώματος.

Ὁ ἐνταφιασμὸς τῶν νεκρῶν ἀποτελεῖ οὐσιῶδες κοινωνικὸν καὶ ἠθικὸν καθῆκον. Κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ A.N. 2200/40 «περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ ἐφημερίων» ἀπαγορεύεται

ἡ ταφὴ τῶν νεκρῶν εἰς ἰδιωτικοὺς χώρους ἐκτὸς τῶν νεκροταφείων, ἅτινα ἀνήκουσιν εἰς τοὺς Δήμους καὶ τὰς Κοινότητας.

Οἱ ἀρχαῖοι ἐτίμων τοὺς νεκρούς, πρώτιστον δὲ καθηθικὸν ἦκον ἐθεώρουν νὰ θάψωσιν αὐτούς, διότι ἐνόμιζον ὅτι αἱ ψυχαί των, ἐφ' ὅσον οὗτοι ἔμενον ἄταφοι, ἐπλανῶντο ταλαιπωρούμεναι. Τὸν ἐνταφιασμὸν ἐξελάμβανον καὶ ὡς ἔργον ἐνταλθὲν ὑπὸ τῶν Θεῶν, οἵτινες ἐξωργίζοντο κατὰ τῶν παραμελούντων τὴν ὑποχρέωσιν πρὸς ταφὴν τῶν νεκρῶν των.

Ἐκτὸς τούτων τὸ μὴ ἐνταφιάζειν τοὺς νεκροὺς ἐλογίζετο καὶ ὡς σοβαρὸν ἀδίκημα. Οἱ Ἀθηναῖοι κατεδίκασαν εἰς θάνατον τοὺς εἰς τὰς Ἀργινούσας νικήσαντας στρατηγοὺς των, διότι κατέλιπον ἀτάφους τοὺς νεκρούς αὐτῶν. Ἡ ὑποχρέωσις πρὸς ἐνταφιασμὸν ἦτο τόσον ἱερά, ὥστε παρείχετο ἀνακωχὴ τοῦ πολέμου εἰς τοὺς ἐχθρούς, ἵνα δυνηθῶσι καὶ θάψωσι τοὺς κατὰ τὰς μάχας πεσόντας.

Καὶ παρ' ἡμῖν σήμερον ὁ ἐνταφιασμὸς ἀποτελεῖ ἱερὸν καθῆκον τῶν συγγενῶν. Εἶναι δὲ ὑποχρεωτικός, διότι ἕτερος τρόπος καταστροφῆς τοῦ πτώματος δὲν εἶναι ἐπιτετραμμένος. Ἂν δὲν ὑπάρχωσι συγγενεῖς ἢ πρόκειται περὶ ἀπόρων τοιούτων τὴν ταφὴν ἔχει ὑποχρέωσιν ν' ἀναλάβῃ ἰδίαις δαπάναις ἡ Δημοτικὴ ἢ Κοινοτικὴ Ἀρχή.

Κατ' ἐξαίρεσιν ἐπετράπη εἰς τὸ Παθολογικὸν ἀνατομεῖον τοῦ Πανεπιστημίου (Κανονισμὸς 23 τῆς 26-8-1888) καὶ εἰς τὸ ἀνατομικὸν φροντιστήριον αὐτοῦ (Κανονισμὸς 3 τῆς 10-9-1888) ὅπως παραλαμβάνωσι τὰ πτώματα τῶν ἐν τοῖς Νοσοκομείοις τοῦ Πανεπιστημίου θνησκόντων, τῶν ἐστερημένων συγγενῶν καὶ ἐνεργοῦν ἐπ' αὐτῶν φροντιστηριακὰς νεκροτομάς.

Κατ' ἄρθρ. 46 τοῦ Δ/τος τῆς 15-12-1836 «Περὶ Ἀστυνομίας τῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας» ἐν περιπτώσει θανάτου ναυτῶν ἢ ἐπιβατῶν κατὰ τὴν θαλασσοπλοΐαν καὶ ἐφ' ὅσον τὸ πλοῖον εὑρίσκεται εἰς τὸ πέλαγος ἢ εἶναι μὲν πλησίον τῆς ξηρᾶς ἀλλὰ αἱ ὑγειονομικαὶ ἀρχαὶ ἀπαγορεύουσι τὴν ἀποβίβασιν καὶ ἐνταφιασιν, ὁ νεκρὸς τίθεται ἐντὸς σάκκου μὲ πέτρας ἢ ἔρμα (βάρος) καὶ ρίπτεται εἰς τὴν θάλασσαν, ὥστε νὰ βυθισθῇ. Ἡ κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον βύθισις εἶναι ὑποχρεωτικὴ καὶ ὅταν τὸ πλοῖον εὑρεθῇ πλησίον ξηρᾶς ἡ ὁποία εἶναι ἔρημος ἢ κατοικεῖται μέν, πλὴν δὲν ὑπάρχει καμμία ἀρχή.

Διὰ τὸν ἐνταφιασμὸν τοῦ νεκροῦ ἀπαιτεῖται ἄδεια ταφῆς χορηγουμένη παρὰ τῆς Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς, μετὰ προηγουμένην σύνταξιν ληξιαρχικῆς πράξεως θανάτου (νόμος 5097/31 «περὶ ληξιαρχικῶν πράξεων»). Ὁ ἐκδίδων ἄδειαν πρὸς ἐνταφιασμὸν ἄνευ προηγουμένης βεβαιώσεως τοῦ ληξιάρχου περὶ συντάξεως τῆς σχετικῆς ληξιαρχικῆς πράξεως τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως μέχρις ἓξ μηνῶν καὶ χρηματικῆς ποινῆς (ἄρθρ. 32 Ν. 5097/31). Κατ' ἄρθρ. 443 τοῦ Π.Ν. ὁ ἐνταφιάζων νεκρὸν ἄνευ ἀδείας τῆς Ἀρχῆς τιμωρεῖται διὰ κρατήσεως μέχρι 3 μηνῶν ἢ προστίμου. Εἰς τὰ Ἀστυνομικὰ Τμήματα τηρεῖται εἰδικὸν βιβλίον θεωρήσεως ἀδειῶν ταφῆς. Διὰ νὰ συνταχθῇ ἡ ληξιαρχικὴ πρᾶξις πρέπει νὰ προσκομισθῇ ὑπὸ τῶν συγγενῶν τοῦ θανόντος ἰατρικὴ γνωμάτευσις, ἐν ᾗ βεβαιοῦται ὁ ἐπελθὼν θάνατος καὶ προσδιορίζεται ἡ προκαλέσασα αὐτὸν αἰτία.

Ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ θεράπων ἰατρός, ἵνα βεβαιώνῃ ὑπευθύνως τὴν αἰτίαν ἢ ἂν ἡ Ἀστυνομικὴ Ἀρχὴ τὸν θάνατον θεωρεῖ ὡς ὕποπτον ἢ ἀνεξήγητον, τὸ πτῶμα μεριμνῇ τῆς ἀρχῆς, μεταφέρεται εἰς τὸ Νεκροτομεῖον, προσκαλεῖται δὲ δι' ἐγγράφου ὁ ἰατροδικαστὴς ἵνα ἐνεργήσῃ νεκροτομὴν καὶ ἀποφανθῇ δι' ἐκθέσεως περὶ τῆς αἰτίας τοῦ θανάτου. Μετὰ τὴν ἐνέργειαν τῆς νεκροτομῆς συντάσσεται ἡ ληξιαρχικὴ πρᾶξις θανάτου καὶ ἐπακολουθεῖ ἡ πρὸς ταφὴν ἄδεια.

Προκειμένου περὶ ἀνθρωποκτονιῶν, δηλητηριάσεων, ἀτυχημάτων, αὐτοκτονιῶν καὶ λοιπῶν παρομοίων περιπτώσεων μολονότι, κατὰ τὸ μᾶλλον, εἶναι γνωστὸν τὸ αἴτιον τοῦ θανάτου, ἐνεργεῖται πάντοτε νεκροτομὴ καὶ νεκροψία, πρὸς διαπίστωσιν τῆς ἀκριβοῦς αἰτίας καὶ τῶν λεπτομερειῶν τοῦ θανάτου. Τοῦτο διότι, πολλάκις,

ἀρκετὸν χρόνον μετὰ τὴν ταφὴν γεννῶνται σοβαρὰ ἰατροδικαστικὰ ζητήματα ἡ λύσις τῶν ὁποίων διὰ τῆς ἐκ τῶν ὑστέρων (μετὰ τὴν ταφὴν) νεκροψίας δὲν εἶναι καθόλου εὔκολος, λόγῳ τῆς ἐπελθούσης ἐν τῷ μεταξὺ σήψεως τοῦ πτώματος. Εἶναι δὲ γνωστὸν ἐκ τῆς πράξεως, ὅτι πολλάκις διατάσσεται ἐκ μέρους τῆς Δικαστικῆς Ἀρχῆς ἡ ἐκταφὴ τοῦ πτώματος πρὸς ἐνέργειαν νεκροτομῆς.

Κατὰ τὸ Β.Δ/γμα τῆς 13 Μαΐου 1835 «Περὶ Νεκροσκοπίας» ἄρθρον 10 ἡ ταφὴ τῶν πτωμάτων πρέπει νὰ γίνεται 24 ὥρας τὸ θέρος καὶ 30 ὥρας τὸν χειμῶνα μετὰ τὴν τελευταίαν πνοήν.

Ἂν ὅμως ἤδη ἀνεφάνη ἡ σῆψις ἢ ὁ ἄνθρωπος ἀπέθανεν ἀπὸ λοιμικὴν νόσον, (ὀστρακιάν, εὐλογίαν) δύναται νὰ ἐπιτραπῇ ὁ ἐνταφιασμὸς ἐνωρίτερον. Τὸ ἄρθρον τοῦτο ἔχει ἰδιαιτέραν σημασίαν διὰ τοὺς Ἀξιωματικοὺς Ὑπηρεσίας τῶν Τμημάτων Τάξεως, οἵτινες ἐκδίδουν τὰς ἀδείας ταφῆς, καθορίζοντες ἅμα καὶ τὸν χρόνον ἐνταφιασμοῦ.

Ἡ ἀνωτέρω διάταξις ἐθεσπίσθη πρὸς ἀποφυγὴν ἐνταφιασμοῦ νεκροφανοῦς ἀνθρώπου. Εἶναι δὲ νεκροφάνεια ἡ κατάστασις ἐκείνη, καθ' ἣν ἄνθρωπός τις ζῶν εἰσέτι παρουσιάζει τοὺς χαρακτῆρας τοῦ θανόντος καὶ ἐκλαμβάνεται ὡς θανὼν ὁριστικῶς. Ἄνθρωποι τοιοῦτοι, κινδύνευσαν νὰ ταφῶσι ζῶντες, ἄλλοι δὲ ὑπέστησαν τὴν ταφήν, ἵνα ἐν τῷ τάφῳ πλέον ἀποθάνωσιν ὁριστικῶς. (Ἴδε ἐν λεπτομερείᾳ Ἰατροδικαστικὴ Γρ. Κάτσα Τόμος Α' σελὶς 28).

Ὁ παραβαίνων τὰς πρὸς ἀποτροπὴν τῆς προώρου ταφῆς διατάξεις τιμωρεῖται διὰ κρατήσεως μέχρι 3 μηνῶν (ἄρθρ. 443 Π.Ν.). Ἂν ὅμως πρόκηται περὶ νεκροφανοῦς, ὅστις ἕνεκα τῆς προώρου ταφῆς ἔθανεν ἐν τῷ τάφῳ, τότε ἔχομεν τετελεσμένον τὸ ἔγκλημα τῆς ἐξ ἀμελείας ἀνθρωποκτονίας (ἄρθρ. 302 Π.Ν.).

Σχετικὸν καὶ τὸ ἄρθρ. 426 τοῦ Π.Ν. καθ' ὃ ὁ παραβαίνων τὰς χάριν τῆς δημοσίας ὑγείας ἐκδιδομένας διατάξεις τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς περὶ τῆς εἰς κοινὴν θέαν ἐκθέσεως νεκρῶν ἢ περὶ τοῦ χρόνου, τοῦ τόπου ἢ τοῦ τρόπου ἐνταφιασμοῦ αὐτῶν τιμωρεῖται διὰ κρατήσεως μέχρι δύο μηνῶν ἢ διὰ προστίμου.

Βάσει τοῦ ἀνωτέρου ἄρθρου ἐξεδόθησαν ἀνάλογοι Ἀστυνομικαὶ Διατάξεις ὑπὸ τῶν Ἀστυνομικῶν Διευθύνσεων Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς. Ἐν Ἀθήναις ἰσχύει ἡ ὑπ' ἀριθ. 13/1951 Α. Δ/ξις «περὶ τρόπου μεταφορᾶς νεκρῶν καὶ ὑποχρεώσεων τῶν διατηρούντων γραφεῖα κηδειῶν», ἐν Πειραιεῖ δὲ ταυτάριθμος τοῦ ἔτους 1954 Α. Δ/ξις «περὶ κηδεύσεως νεκρῶν καὶ ὑποχρεώσεων ἐργολάβων κηδειῶν».

Διὰ τῶν ἐν λόγῳ Ἀστυν. Δ/ξεων καθορίζεται ὁ τρόπος μεταφορᾶς τῶν νεκρῶν, τὰ ὀχήματα δι' ὧν θὰ γίνεται ἡ τοιαύτη μεταφορά, τὸ δρομολόγιον τῆς νεκρικῆς πομπῆς, τὰ τῶν ἀδειῶν καὶ τοῦ τρόπου ταφῆς νεκρῶν κλπ.

Κατ' ἀμφοτέρας τὰς Ἀστυν. Δ/ξεις τὸ φέρετρον τῶν νεκρῶν δέον νὰ ᾖ κεκαλλυμμένον εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ ἐκτίθεται εἰς κοινὴν θέαν τὸ πρόσωπον ἢ οἱονδήποτε μέρος τοῦ νεκροῦ. Ἐὰν κατὰ γνωμάτευσιν τοῦ πιστοποιήσαντος τὸν θάνατον ἰατροῦ ἐπιβάληται διὰ λόγους ὑγιεινῆς ἡ ἀπόλυτος κάλυψις τοῦ φερέτρου δέον τοῦτο νὰ παραμένῃ κλειστὸν καὶ ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ κατὰ τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν. Ὑπεύθυνος ἐν προκειμένῳ τυγχάνει ὁ ἐργολάβος τῆς κηδείας καὶ ἐν ἐλλείψει τοιούτου οἱ ἐπιμελούμενοι τὰ τῆς κηδείας.

(Συνεχίζεται)

Ἡ μαγικὴ ὀμπρέλλα

Τῆς **ΝΙΝΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ**

Ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ παγωμένα πρωϊνὰ τοῦ Γεννάρη. Τὸ ψηλὸ νερόχιονο ἔπεφτε ἀργὰ πάνω στὶς σκεπὲς τῆς Ἀθήνας. Οἱ διαβάτες στοὺς δρόμους πήγαιναν βιαστικοὶ στὶς δουλειές των, καὶ ὁ ἀχνὸς ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ στόμα τους ἀνακατεύοταν μὲ τὶς παγωμένες σταλαματιές, καὶ μὲ τὸ ἐλαφρὸ ἀεράκι ποὺ σιγανοπερνοῦσε δίπλα τους μελαγχολικό.

Στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ Πλημμελειοδικείου ποὺ εἶναι κατάμεστη ἀπὸ κόσμο, ἡ σόμπα σκορπᾶ μιὰ γλυκειὰ ζεστασιά. Στὸ βάθος, ἡ ὑψηλὴ ἕδρα τοῦ Προέδρου, στέκεται ἀμείλικτη, αὐστηρή. Καὶ πάνω ἀπὸ τὴν ἕδρα, στὸν τοῖχο, εἶναι κρεμασμένη ἡ εἰκόνα τοῦ Θεανθρώπου, ποὺ ξεχύνει γύρω ἕνα γλυκὸ δέος. Μπρὸς στὴν ἕδρα, λίγο πιὸ κάτω, ἕνας νέος καθισμένος στὸ ἐδώλιο μὲ τὴν βαρειὰ κατηγορία τῆς κλοπῆς, περιμένει ν' ἀκούσῃ τὴν ἀπόφασι τοῦ Προέδρου. Τὸ πρόσωπό του εἶναι συμπαθητικό. Τὰ ὡραῖα καστανά του μάτια ἔχουν τὴν ὄψι ἑνὸς ἄκακου παιδιοῦ. Κανένας ἀπὸ τοὺς συναδέλφους του δὲν εἶπε ἐναντίον του. Ἀκόμα καὶ τὸ ἀφεντικό του δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψῃ ὁλότελα στὴν ἐνοχή του.

—Τί νὰ σᾶς πῶ κύριε Πρόεδρε, εἶπε καλοκάγαθα ὅταν τὸν ρώτησε ὁ ἄνθρωπος τοῦ Νόμου. Ἐδῶ καὶ ἕνα μῆνα, γίνονται παράξενα πράγματα στὸ μαγαζί μου.

—Δηλαδή ;

—Νά...πρὸ μηνὸς χάθηκε ἕνα περιδέραιο ἀπὸ μαργαριτάρια. Ποιὸν νὰ πάρω στὸ λαιμό μου ; ὅλα τὰ παιδιὰ τοῦ μαγαζιοῦ μου εἶναι τίμια. Δὲν μοῦδωσαν ποτὲ ἀφορμή.

—Καὶ τώρα, τί γνώμη ἔχετε γιὰ τὸ βραχιόλι ;

Σούφρωσε λίγο τὰ χείλη του ὁ ἄνθρωπος.

—Τί γνώμη θέλετε νὰ ἔχω; τὰ πράγματα μιλοῦν μόνα τους.

Πρὸς τὸ δεξιὸ μέρος τῆς ἕδρας, ἕνας μεσόκοπος ἄνδρας μὲ γυαλιὰ ἔχει βάλει τὰ δυνατά του γιὰ νὰ ἀπαλλάξῃ τὸν πελάτη του ἀπὸ τὴν ἀπαίσια κατηγορία. Πῶς εἶναι δυνατὸν ἕνας νέος σὰν κι' αὐτὸν μὲ ἄμεμπτο παρελθὸν καὶ μὲ χρηστὸ χαρακτῆρα νὰ διαπράξῃ μιὰ τέτοια κλοπή; Καὶ ὅμως. Ὅλες οἱ ἐκδοχές του πῆγαν χαμένες. Αὐτὸ τὸ καταραμένο βραχιόλι, ποὺ εἶχε πέσει ἀπὸ τὴν τσέπη του κεῖνο τὸ βράδυ, μαρτυροῦσε τὴν ἐνοχή του. Καὶ σὰν νὰ μὴ ἔφτανε αὐτό, οἱ ὑποψίες γιὰ τὴν ἐξαφάνισι τοῦ κολλιέ, περιεστράφησαν γύρω σ' αὐτόν. Νόμιζε κανεὶς πὼς αὐτὲς οἱ ὑποψίες εἶχαν γίνει φίδια πύρινα, ποὺ ἦσαν ἕτοιμα νὰ τὸν δηλητηριάσουν μὲ τὸ φαρμακερό τους κεντρί.

Ἀφοῦ εἶχε κλέψει τὸ βραχιόλι, γιατί τάχα νὰ μὴν ἔκλεψε καὶ τὸ περιδέραιο;

Καὶ ἡ δικαστικὴ ἀπόφασις ἐβγῆκε. Ἀπαλλάσσεται βέβαια γιὰ τὴν ἐξαφάνισι τοῦ κολλιὲ λόγῳ ἀμφιβολιῶν, ἀλλὰ δικάζεται σὲ ἑνὸς ἔτους φυλάκισι γιὰ τὸ βραχιόλι. Στράφηκαν ὅλοι καὶ τὸν κύτταξαν μὲ ἀποδοκιμασία.

—«Τὸ παιδί μου κλέφτης; Κλέφτης ὁ γυιός μου;» ἀκούστηκε ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τῆς αἴθουσας μιὰ πνιγμένη φωνή. Σήκωσαν ὅλοι τὰ μάτια τους καὶ κύτταξαν μὲ συμπόνια μιὰ γερόντισσα. «Κατάρα σ' αὐτοὺς ποὺ μοῦ τὸ στιγμάτισαν». Ἡ μητρική της καρδιὰ δὲν μποροῦσε ποτὲ νὰ πιστέψῃ, ὅτι τὸ παιδί της, ποὺ τὸ μεγάλωσε μὲ τόσους κόπους, ἔκρυβε μέσα του ἕνα τέτοιο ταπεινὸ αἴσθημα.

Δὲν εἶχαν περάσει παρὰ λίγες μέρες ἀπὸ τὴ δίκη τοῦ νέου, ὅταν ἕνα πρωΐ,

ένας μελαχροινὸς ἄνδρας μὲ σοβαρὴ φυσιογνωμία παρουσιάστηκε στὶς φυλακὲς «Ἀβέρωφ» καὶ ζήτησε νὰ δῇ τὸν φυλακισμένο.

Ὁ νέος τὸν ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορά. Γι' αὐτὸ παραξενεύτηκε ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψί του. Ὁ ἄγνωστος κατάλαβε.

—Παραξενεύεσαι νέε μου, τοῦ εἶπε χαμογελῶντας.

—Ἂν σᾶς ἔλεγα τὸ ἀντίθετο, θὰ ἔλεγα ψέμματα.

—Πρῶτα ἀπ' ὅλα νὰ σοῦ συστηθῶ. Ἄρης Χ. Ἀρχιφύλαξ.

—Ἀρχιφύλαξ; Καὶ τὶ ζητᾶτε ἀπὸ μένα; Τὴν ἀλήθεια;... Ποιὰ ἀλήθεια;

—Νά... ἂν δηλαδὴ εἶσαι σὺ ὁ πραγματικὸς ἔνοχος τῆς κλοπῆς ἢ μᾶλλον τῶν κλοπῶν, γιατὶ εἶναι καὶ τὸ περιδέραιο.

Ἡ ὄψι τοῦ παλληκαριοῦ ἔγινε πελιδνή.

—Νομίζω κύριε ὅτι οἱ ἀνακρίσεις μου τελείωσαν στὸ δικαστήριο. Ὅ,τι εἶχα νὰ πῶ, τὸ εἶπα ἐκεῖ. Δὲν ἔχω ὄρεξι νὰ ἐπαναλάβω πάλι τὰ ἴδια.

—Μὴ θυμώνεις νέε μου. Ἐγὼ αὐτὴ τὴ στιγμὴ δὲν ἔρχομαι ὡς ἀνακριτής.

—Ἀλλά;

—Ἀλλά, ἔρχομαι ὡς φίλος.

—Ὡς φίλος; Καὶ γιατί; Κι' ἔπειτα τί σᾶς κάνει νὰ ἀμφιβάλλετε γιὰ τὴν ἐνοχή μου;

Ἔβγαλε ὁ ἄγνωστος τὸ πακέτο του καὶ τοῦ πρόσφερε τσιγάρο. Τράβηξε καὶ κεῖνος δυό ρουφηξιὲς ἀπὸ τὸ δικό του, καὶ τὸν κύτταξε σταθερὰ στὰ μάτια.

—Ἄκουσέ με, τοῦ εἶπε, καὶ θὰ καταλάβῃς: Τὴν ἡμέρα ποὺ γινόταν ἡ δίκη σου ἔψαχνα στὰ δικαστήρια νὰ βρῶ κάποιον φίλο μου δικηγόρο. Ἤξευρα ὅτι κείνη τὴ μέρα εἶχε μιὰ δίκη ἡ ὁποία συνέπεσε νὰ ἐκδικάζεται στὴν ἴδια αἴθουσα μὲ τὴν δική σου. Ἔρριξα μιὰ ματιά, καὶ μὴ βλέποντάς τον, ἤμουν ἕτοιμος νὰ φύγω. Μὰ δὲν τὸ ἔκανα. Κείνη τὴν ὥρα, ἐκδικαζόταν ἡ δική σου ὑπόθεσις. Δὲν ξέρω τί ἦταν ἐκεῖνο ποὺ μ' ἔκανε νὰ τὴν προσέξω μέχρι τὸ τέλος. Ἐκεῖνος ὁ σπαραγμὸς τῆς μάννας σου μὲ ἀνεστάτωσε. Ὅλη τὴ νύχτα δὲν ἔκλεισα μάτι. Τὴν ἔβλεπα πάντα ἐμπρός μου, ἔτσι ὅπως ἦταν μικροσκοπική, μὲ βαθουλωμένα μάγουλα νὰ μοῦ λέῃ: «Σῶσε τὸ παιδί μου. Εἶναι ἀθῷο». Μπορεῖ νὰ σὲ συμπόνεσαν πολλοί. Στὸ βάθος ὅμως ἀμφέβαλλαν γιὰ τὴν τιμιότητά σου. Μόνο ἡ μάννα μπορεῖ νὰ διαβάσῃ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ παιδιοῦ της. Καμμιὰ ἄλλη ὕπαρξι στὸν κόσμο. Καμμιά... Δὲν ἤξερα τὶ νὰ κάνω. Προσπάθησα νὰ τὸ ξεχάσω αὐτὸ τὸ ζήτημα. «Γιὰ νὰ βρέθηκε στὴν τσέπη του, σκεφτόμουν, θὰ πῇ ὅτι τὸ ἔκλεψε. Τί θὲς λοιπὸν νὰ σπᾶς τὸ κεφάλι σου;» Μὰ τὸ χλωμὸ πρόσωπο τῆς μητέρας σου παρουσιαζόταν πάντα μπροστά μου καὶ μοῦ φώναζε. «Εἶναι ἀθῷο τὸ παιδί μου. Εἶναι ἀθῷο». Νὰ γιατὶ ἦρθα σήμερα νὰ σὲ βρῶ. Καὶ τώρα ποὺ τὰ ξέρεις ὅλα, θέλω τὴν ἀλήθεια. Ἂν εἶσαι ἀθῷος θὰ προσπαθήσω νὰ σὲ σώσω.

Δὲν ἀπάντησε ἀμέσως τὸ παλληκάρι. Ἔρριξε μιὰ παραπονεμένη ματιὰ στὴν ἄκρη τοῦ τσιγάρου του, καὶ ὕστερα κύτταξε τὸν ἄγνωστο στὰ μάτια.

—Ὄ χ ι. Δὲν ἔκλεψα τίποτε ἐγώ. Εἶμαι ἀθῷος. Ἂν μὲν πιστεύετε, κάνετε τὸ καθῆκον σας. Ἂν ὄχι φύγετε καὶ ἀφῆστε με στὸν πόνο μου.

Τὸ στῆθος του ἀνεβοκατέβαινε. Ἦταν ἕτοιμος νὰ κλάψῃ. Τὸν κύτταξε ὁ ἄγνωστος μὲ συμπάθεια.

—Ἡσύχασε φίλε μου. Σὲ πιστεύω. Ἀλλὰ πῶς ἔγιναν ὅλα αὐτά; Εἶναι ἀνάγκη νὰ μοῦ τὰ πῇς γιὰ νὰ μὲ διευκολύνῃς. Θὰ σὲ κουράσω λιγάκι. Μὰ τὶ νὰ γίνῃ; γιὰ τὸ καλό σου.

Κάρφωσε ὁ νέος τὸ βλέμμα του ψηλὰ στὸν οὐρανὸ σὰν νὰ ἤθελε νὰ θυμηθῇ. Νὰ βάλῃ τὰ γεγονότα σὲ κάποια τάξι.

—Θὰ ἀκούσατε τὴν ἡμέρα τῆς δίκης νὰ γίνεται λόγος γιὰ κάποιο χρυσοχοεῖο ποὺ ἐργαζόμουν.

—Ναί. Ἄκουσα. Λοιπόν;

—Ἐργαζόμουν ἐκεῖ 12 χρόνια. Ἤμουν ὁ ἀρχαιότερος ὑπάλληλος. Τὸ ἀφεν-

τικὸ μὲ συμπαθοῦσε πολύ. Στὸ ἴδιο μαγαζὶ ἐργάζονται καὶ ἄλλοι πέντε. Ἕνας τεχνίτης γιὰ τὰ ρολόγια, τρεῖς στὴν πώλησι τῶν κοσμημάτων καὶ μιὰ κοπέλλα ποὺ κρατᾷ τὰ λογιστικὰ βιβλία.

—Ποιὸς κάθεται στὸ ταμεῖο;

—Ὁ ἴδιος ὁ καταστηματάρχης.

—Καὶ λοιπόν;

—Ἐδῶ καὶ ἕνα μῆνα καὶ ἀκριβῶς τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων, εἶχε χαθῆ ἕνα μαργαριταρένιο περιδέραιο. Ἀναστατώθηκε ἡ Ἀστυνομία. Ἔγινε ἔρευνα στὰ σπίτια μας χωρὶς ἀποτέλεσμα. Ἡ ἐκδοχὴ τῆς διαρρήξεως ἦταν ἀπαράδεχτη. Ὅλα ἦσαν στὴν θέσι τους, ὅπως πάντα. Τίποτε τὸ ὕποπτο. Τίποτε τὸ διαφωτιστικό. Ὁ Διοικητὴς τῆς Ἀσφαλείας ρώτησε τὸν κὺρ-Μηνᾶ...

—Ποιὸς εἶναι ὁ κὺρ-Μηνᾶς;

—Ἐγώ.

Τὸν ρώτησε ἂν ὑποψιάζεται κανέναν. Δὲν ἔχω κανέναν λόγο ἀπάντησε ὁ καϋμένος δὲν κολάζομαι γιὰ κανέναν. Ποιὸν ὑπάλληλο νὰ ὑποψιασθῶ;... Χρυσὸς ἄνθρωπος!!!

—Ἡ ὑπόθεσις λοιπὸν τοῦ περιδέραιου παρέμεινε σκοτεινή. Μυστηριώδης. Τὰ πράγματα ἔδειχναν ὁλοκάθαρα, ὅτι κάποιος ἀπὸ τὸ μαγαζὶ θὰ εἶναι ὁ δράστης. Ποιὸς ὅμως; Καὶ ἕνα βράδυ. Ἄχ, ἐκεῖνο τὸ βράδυ...

—Στὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ μαγαζιοῦ στὸ βάθος, ὑπάρχει ἕνα μικρὸ δωμάτιο, ποὺ κρεμᾶμε τὰ παλτά μας. Κεῖνο τὸ βράδυ λοιπὸν μετὰ τὸ τέλος τῆς ἐργασίας μας, ἐπῆγα ὅπως συνήθως νὰ φορέσω τὸ παλτό μου. Βιαζόμουν πολύ. Εἶχα ἄρρωστη τὴ μητέρα μου καὶ ἔπρεπε νὰ τῆς ἀγοράσω κάτι φάρμακα.

—Δὲν ἔχεις ἄλλον στὸ σπίτι;

—Ὄχι. Ὁ πατέρας μου πέθανε ὅταν ἤμουν 11 χρονῶν.

—Λοιπόν;

—Λοιπόν, τί ἔλεγα; Ἄ! ναί... μέσα στὸ δωμάτιο ἦσαν καὶ τὰ ἄλλα τὰ παιδιά. Φόρεσα τὸ παλτό μου, καὶ ὅπως πάντα, τράβηξα ἀπὸ τὴν δεξιὰ τσέπη τὸ κασκόλ γιὰ νὰ τυλίξω τὸν λαιμό μου. Μὰ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκούστηκε κάτω στὸ πάτωμα ἕνας παράξενος κρότος. Τὸ αἷμα ἀνέβηκε στὸ κεφάλι μου. Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ ἔρριξα, εἶδα μὲ τρόμο ὅτι ἀπὸ τὴν τσέπη μου εἶχε πέσει ἕνα ἀπὸ τὰ βαρειὰ βραχιόλια ποὺ ἔχουμε στὸ μαγαζί. Ἔρριξαν ὅλοι τὰ μάτια τους κάτω, κυττάζοντας κατάπληκτοι τὸ ἀντικείμενο. Τὸ βλέμμα τους ἔπειτα ἔπεσε ἐπάνω μου, εἰρωνικό. Ἦταν τέτοια ἡ κατάπληξίς μου, ποὺ δὲν μποροῦσα ν' ἀρθρώσω μιὰ λέξι.

—Μήπως κείνη τὴ στιγμὴ ἀντελήφθης καμμιὰ ἰδιαίτερη κίνησι ἀπὸ κανέναν συνάδελφό σου;

—Δὲν μπορῶ νὰ θυμηθῶ. Ἤμουν τόσο σαστισμένος ποὺ δὲν ἔβλεπα τίποτα κείνη τὴν ὥρα.

—Λοιπόν;

—Λοιπόν, εἶδα τὸ ἀφεντικὸ νὰ μᾶς πλησιάζῃ καὶ νὰ μᾶς κυττάζῃ μὲ ἀπορία.

—Ποῦ ἦταν ἐκείνη τὴν ὥρα τὸ ἀφεντικό;

—Ποῦ ἀλλοῦ; στὸ ταμεῖο. Μετροῦσε τὴν εἴσπραξι.

—Καὶ καλά. Τί τὸν ἔκανε νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ σᾶς πλησιάσῃ;

—Ἡ ἀπότομη σιωπή μας. Ἔτσι φαντάζομαι. Ἐνῶ κείνη τὴν ὥρα συνωμιλούσαμε ζωηρά, αἴφνης, μὲς στὸ δωμάτιο ἔγινε μιὰ τέτοια ἡσυχία, λὲς καὶ ὅλοι ἐκεῖ μέσα εἴχαμε πεθάνει.

—Ὕστερα;

—Ὕστερα τὸν εἶδα νὰ καρφώνῃ τὸ βλέμμα του στὸ πάτωμα. Τὸ βραχιόλι ἐξακολουθοῦσε νὰ παραμένῃ στὸ ἴδιο πάντα μέρος. Ἔσκυψε καὶ τὸ σήκωσε ἐπιδεικτικά.

—Πῶς βρέθηκε αὐτὸ ἐδῶ; ρώτησε μὲ αὐστηρὴ φωνή. Δὲν μίλησε κανένας. Ὅλων τὰ μάτια ὅμως εἶχαν στραφῆ ἐπάνω μου. Κατάλαβε...

—Μοῦριζε ἕνα διαπεραστικὸ βλέμμα, σὰν νὰ μοῦλεγε: ν τ ρ ο π ή σ ο υ. Ὥστε σὺ λοιπὸν ἔκλεψες καὶ τὸ κολλιέ; Κεῖνο τὸ βράδυ ἡ πίκρα μου ἦταν τέτοια, ποὺ ἂν δὲν σκεφτόμουν τὴν μάννα μου, θὰ εἶχα αὐτοκτονήσει.

—Σὲ ποιὸ μέρος ἦταν τοποθετημένο τὸ κολλιέ;

—Στὸ πόστο τὸ δικό μου. Μαζὶ μὲ ἄλλα περιδέραια.

—Καὶ τὰ βραχιόλια;

—Κι' αὐτὰ τὰ εἶχα ἐγώ.

—Πότε πρόσεξες τὸ περιδέραιο γιὰ τελευταία φορά;

—Τὸ πρωῒ τῆς παραμονῆς ἦταν στὴ θέσι του. Ἔκτοτε, δὲν τὸ πρόσεξα περισσότερο. Ποῦ νὰ τὸ φαντασθῶ;...

—Πῶς ἀνακάλυψε τὴν κλοπὴ τὸ ἀφεντικό; πότε;

—Τὸ ἴδιο βράδυ τῆς παραμονῆς. Ἀφοῦ φύγαμε ὅλοι, ἔμεινε τελευταῖος ὅπως πάντα γιὰ νὰ κλείσῃ. Τὴν ἄλλη μέρα γιόρταζε ἡ γυναίκα του καὶ τῆς εἶχε ὑποσχεθῇ ὡς δῶρο τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δύο περιδέραια, ποὺ τόσο τῆς ἄρεσαν!! Ὅταν λοιπὸν ἄνοιξε τὴ βιτρίνα, εἶδε ὅτι τὸ ἕνα περιδέραιο ἔλειπε.

—Εἶπες, ὅτι τὸ βραχιόλι βρέθηκε στὴν τσέπη σου τὸ βράδυ ποὺ σχόλασατε.

—Μάλιστα.

—Κείνη τὴ μέρα, θυμᾶσαι νὰ ἔλειψες καθόλου ἀπὸ τὸ πόστο σου;

—Ὄχι..

Ἔγινε γιὰ λίγο σιωπή. Ὁ ἄγνωστος εἶχε βυθισθῇ σὲ βαθειὲς σκέψεις. Μιὰ χρυσῆ ἀχτῖδα τοῦ χλωμοῦ ἥλιου ἀπὸ τὶς πολλὲς ποὺ εἶχαν μπῆ στὸ προαύλιο τῶν φυλακῶν, εἶχε δραπετεύσει, καὶ χάϊδευε ἁπαλὰ τὰ μαῦρα του μαλλιά. Μὰ τὴν πίστι μου. Δὲν καταλαβαίνω τίποτα ἀπὸ ὅλα αὐτά. Μά... θὰ διαλευκάνω αὐτὴ τὴ σκοτεινὴ ὑπόθεσι καὶ γρήγορα μάλιστα.

Τὸ μεγάλο ρολόϊ τῶν φυλακῶν, χτύπησε μεσημέρι.

—Πέρασε ἡ ὥρα καὶ πρέπει νὰ φύγω. Θὰ ξανάρθω πάλι. Ὡς τότε μεῖνε ἥσυχος καὶ βασίσου σὲ μένα.

—Τοὔδωσε τὸ χέρι καὶ ἀπομακρύνθηκε μὲ μεγάλα βιαστικὰ βήματα.

Ἔξω οἱ λεπτὲς χιονοστιβάδες συνωμιλοῦσαν μὲ τὸ παγωμένο βορειαδάκι, ἐνῷ ἀπὸ μακρυὰ ὁ γέρο-χειμῶνας καμάρωνε τὴν δημιουργία του.

. . . . . .

Κεῖνο τὸ πρωῒ, ἔκανε μεγάλη παγωνιά. Τὰ χιονισμένα βουνὰ εἶχαν κλείσει στὴν κρύα ἀγκαλιά τους ὅλη τὴν Ἀθήνα μας. Κάποιος μελαχροινὸς νέος μὲ σηκωμένο τὸ γιακᾶ τοῦ παλτοῦ του καὶ μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες, διασχίζει βιαστικὰ τὴν ὁδὸ Αἰόλου καὶ μπαίνει σὲ ἕνα κατάστημα χρυσαφικῶν, ποὺ βρίσκεται κοντὰ στὴ Μητρόπολι. Ὁ καταστηματάρχης τοῦ χαμογελᾷ καὶ προθυμοποιεῖται νὰ τὸν περιποιηθῇ.

—Θὰ ἤθελα κάτι γιὰ τὴν μνηστή μου, τοῦ εἶπε ἐκεῖνος κυττάζοντας τριγύρω του.

—Εὐχαρίστως. Σὰν τί πρᾶγμα;

—Χμ... Νὰ δῶ καὶ ὅ,τι μ' ἀρέσει.

—Ἂς κάνωμε ἀρχὴ ἀπ' ἐδῶ, τοῦ εἶπε σὲ εὐγενικὸ τόνο καὶ τοῦ ἔδειξε μιὰ μεγάλη βιτρίνα ποὺ μέσα ἀπὸ αὐτὴν φάνταζαν πολύχρωμα κολλιέ. Πλησίασε ὁ ἄνδρας κοντὰ καὶ ἄρχισε νὰ περιεργάζεται τὰ ἀντικείμενα ποὺ τοῦ ἔδειχνε ἕνας στρογγυλοπρόσωπος νέος.

—Ὡραῖο αὐτὸ τὸ περιδέραιο. Γιὰ νὰ τὸ δῶ ἀπὸ κοντά.

—Ποιὸ λέτε; αὐτό; εἶναι ἀπὸ μαργαριτάρια. Ἂν τὸ θέλετε θὰ σᾶς κάνωμε καλὴ τιμή. Νά... γιὰ κυττᾶξτε τὸ βάρος του!!!

—Δὲν ἔχετε ἄλλο; μόνον αὐτό;

—Εἴχαμε δύο, κύριε, ἀλλά...

—Ἀλλά;

—Ἀλλὰ τὸ ἕνα μᾶς τὸ ἔκλεψαν.

—Τὸ ἔκλεψαν; τί μοῦ λὲς βρὲ παιδί μου ποιός;

—Ἕνας ὑπάλληλος ποὺ εἴχαμε ἐδῶ στὸ μαγαζί.

—Πώ! πώ! καί... τὸν ἔπιασαν;

—Ἀμέ... ἔκλεψε καὶ ἕνα βραχιόλι... νὰ ἀπὸ αὐτά...

—Τσ-τσ-τσ! φοβερὰ πράγματα!!!

—Λοιπόν; Θὰ πάρετε τίποτα; νά... γιὰ δές τε αὐτὸ τὸ περιδέραιο, μὲ τὶς θαλασσὲς χάντρες, θὰ εἶναι ἀκόμα πιὸ ὄμορφη ἡ μνηστή σας, ἂν τὸ φορέσῃ!

—Καὶ πῶς τὸ ξεύρεις, ὅτι εἶναι ὄμορφη;

—Μά... γιὰ νὰ τὴν διαλέξετε ἐσεῖς... Γέλασε ὁ ἄνδρας.

—Βλέπω ὅτι τὴν δουλειά σου τὴν ξεύρεις καλά. Εἶσαι καιρὸ ἐδῶ;

—Πέντε χρόνια. Πρῶτα ἤμουν σ' αὐτὸ ἐκεῖ τὸ πόστο... βλέπετε;... Νά... ἐδῶ πλάϊ ποὺ εἶναι τὰ δαχτυλίδια. Τώρα ἀφ' ὅτου ἔφυγε ὁ ἄλλος, ἤρθα ἐγὼ ἐδῶ.

—Καλὰ εἶναι αὐτὰ ποὺ μοῦ δείχνεις. Μὰ... γιὰ νὰ ρίξω μιὰ ματιὰ καὶ στὰ ἄλλα.

Μὲ ἀργὸ βῆμα πλησίασε μιὰ-μιὰ τὶς βιτρίνες περιεργαζόμενος τὰ λαμπερὰ ἀντικείμενα. Ἐνῷ τὸ μάτι του μὲ γρήγορη ταχύτητα ἔπεφτε ἐξεταστικὸ στὰ πρόσωπα τῶν ὑπαλλήλων.

—Λοιπόν, τί ἀποφασίσατε; τὸν ρώτησε ὁ καταστηματάρχης, ποὺ τὸν εἶχε πλησιάσει χαμογελῶντας.

—Δὲν θὰ πάρω τίποτε ἀκόμα. Σκέφτηκα νὰ φέρω τὴν ἴδια νὰ διαλέξῃ. Μὲ τὶς γυναῖκες πρέπει κανεὶς νὰ εἶναι προσεχτικός.

Γέλασε δυνατὰ ὁ καταστηματάρχης: Σωστὰ-σωστά.

Ἦταν ἕτοιμος νὰ φύγῃ, ὅταν τὸ μάτι του ἔπεσε σὲ μιὰ ὄμορφη κοκκινομάλλα, ποὺ τὸν κυττοῦσε περίεργα στὸ βάθος τοῦ μαγαζιοῦ, καθισμένη σὲ ἕνα γραφεῖο. Τὴν κύτταξε κι' αὐτὸς ἐπίμονα. Τὸ πρόσωπό της ἦταν γοητευτικό, καὶ τὰ μάτια της εἶχαν μιὰ σατανικὴ λάμψι.

Ἡ... δεσποινὶς λογίστρια, εἶπε μέσα του εἰρωνικά, ἐνῷ διευθυνόταν πρὸς τὴν πόρτα.

Ἔξω τὸ παγωμένο ἀεράκι προσπαθοῦσε νὰ παρασύρῃ στὸ διάβα του μερικὲς χλωμὲς ἀχτῖδες τοῦ ἥλιου, ποὺ εἶχαν κάνει δειλὰ-δειλὰ τὴν ἐμφάνισί τους. Προχωροῦσε ὁ ἄνδρας μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες, ἐνῷ στὸ μυαλό του στριφογύριζαν οἱ λέξεις τοῦ ὑπαλλήλου.

—«Τὸ ἔκλεψε κύριε. Κάποιος ποὺ εἴχαμε στὸ μαγαζί».

Στὴν ὁδὸ Ἑρμοῦ σκόνταψε ἐπάνω σὲ ἕνα φίλο του.

—Σὲ καλό σου Ἄρη. Βαδίζεις τόσο ἀφῃρημένα, ποὺ θἄλεγε κανεὶς πὼς εἶσαι ἐρωτευμένος.

Μιὰ ψηλὴ ξανθειὰ νέα πέρασε δίπλα τους, ἀφήνοντας ἕνα λεπτὸ ἄρωμα.

—Μμ... ὡραία γυναίκα, ἔ;

Γύρισε κεῖνος καὶ τὴν κύτταξε ἀδιάφορα. Στὸ νοῦ του ἔφερε τὴν κοκκινομάλλα σειρῆνα τοῦ χρυσοχοείου.

—Καλὲς εἶναι ὅλες... μὰ... ἀνεξερεύνητες !!

Κεῖνο τὸ Σάββατο τὰ μαγαζιὰ τῆς Ἀθήνας εἶχαν ζωηρὴ κίνησι. Ἡ ἡμέρα ἄρχισε σιγὰ-σιγὰ νὰ ὑποχωρῇ καὶ νὰ παραχωρῇ τὴν θέσι της στὴν ἀντίπαλό της. Τὴν παράξενη νύχτα...

Κάτω ἀπὸ τὸ μεγάλο ρολόϊ τῆς Μητροπόλεως ἕνας ἄνδρας μὲ μιὰ ρεμπούπλικα, ποὺ τοῦ κρύβει σχεδὸν τὸ μέτωπο, σουλατσάρει νευρικά. Ὁ νοῦς του εἶναι προσηλωμένος στὸ ἀπέναντι μαγαζὶ ποὺ τὸ μεγάλο φῶς τῶν πολυελαίων κάνει νὰ φαντάζῃ περισσότερο ἡ βιτρίνα του μὲ τὶς πολύχρωμες πέτρες καὶ τὰ χρυσαφικά. Κάθε τόσο, ρίχνει καὶ ἀπὸ μιὰ ματιὰ στὸ μεγάλο ρολόϊ. «Λίγα λεπτὰ ἀκόμα», ψιθυρίζει. Μιὰ βόλτα... ἄλλη μιά... καὶ τὰ ρολὰ τοῦ μαγαζιοῦ τραβιοῦνται ὡς τὴ μέση. Μιὰ καθυστερημένη πελάτισσα μὲ ἕνα κοριτσάκι κάνει μιὰ ἐλαφρὰ ὑπόκλισι καὶ βγαίνει

παίρνοντας τὸν δρόμο τῆς Αἰόλου. Ὕστερα, δύο νέοι βγαίνουν κι' αὐτοὶ καὶ προχωροῦν σιγανοκουβεντιάζοντας, μὲ τὰ κορμιὰ καμπουριασμένα ἀπὸ τὴν παγωνιά. Νά... καὶ ὁ στρογγυλοπρόσωπος. Βγαίνει κι' αὐτὸς καὶ προχωρεῖ μὲ ἀργὸ βῆμα. Στρίβει τὴν ὁδὸ Ἑρμοῦ καὶ στέκεται μπρὸς στὴν Ἐκκλησία τῆς Καπνικαρέας. Τὸ σκοτάδι εἶναι πυκνό. Οἱ διαβάτες τὸν προσπερνοῦν καὶ τραβοῦν ἀδιάφοροι τὸ δρόμο τους.

Κανένα ραντεβουδάκι, σκέφτεται ὁ κύριος μὲ τὸ καπέλλο ποὺ δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν ἀστυνομικὸ Ἄρη Χ. Στὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιο, ἕνα γυναικεῖο τακουνάκι ἀκούγεται ρυθμικά. Προχωρεῖ λίγο καὶ σταματᾶ δίπλα στὸν στρογγυλοπρόσωπο νέο. Διάβολε. Ἡ σατανικὴ γυναίκα τοῦ χρυσοχοείου.

Τὴν πιάνει ὁ νέος ἀπὸ τὸ μπράτσο, καὶ παίρνουν τὸν κατήφορο γιὰ τὸ μοναστηράκι. Τὰ μεγάλα μάτια τοῦ Ἠλεκτρικοῦ Σιδηροδρόμου φωτίζουν τὸ αἰνιγματικὸ πρόσωπο τῆς γυναίκας. Χαμογελᾶ ὁ κύριος μὲ τὸ καπέλλο, καὶ ἀπὸ τὸ διπλανὸ βαγόνι, μέσα ἀπὸ τὸ τζάμι, παρακολουθεῖ τὴν κίνησι. Στὸ Νέο Φάληρο κατεβαίνουν. Προχωροῦν πρὸς τὰ δεξιά. Περνοῦν τὴν Ἐκκλησία τῆς Παναγίας τῆς Μυρτιδιώτισσας. Περπατοῦν λίγο ἀκόμα καὶ φτάνουν σὲ ἕνα μικρὸ μοναχικὸ σπιτάκι. Βγάζει ἐκείνη τὰ κλειδιὰ καὶ ἀνοίγει τὴ σιδερένια ἐξώπορτα. Ἕνα φῶς φωτίζει τὶς κλειστὲς γρίλλιες ἑνὸς παραθύρου.

Ρωμαντικὸ μέρος γιὰ... ζευγαράκια σκέφτεται ὁ κύριος μὲ τὸ καπέλλο, ἐνῶ τὸ πρόσωπό του φωτίζεται ἀπὸ μιὰ παράξενη λάμψι. Τὰ σπίτια γύρω εἶναι λιγοστά. Προχωρεῖ στὸ πίσω μέρος τοῦ σπιτιοῦ καὶ σηκώνει τὸ χέρι του ἀναμετρῶντας τὸ ὕψος τῆς μάνδρας. Μὲ ἕνα πήδημα ἂν θελήσῃ κανεὶς εἶναι κι' ὅλας μέσα στὸν κῆπο. Ἀγκαλιάζει μὲ μιὰ ματιὰ τὰ ἀραιοκατοικημένα σπιτάκια καὶ μονολογεῖ... Ὁ τόπος τῆς ἡσυχίας, τῆς μακαριότητος, ἀλλὰ... καὶ τοῦ μυστηρίου. Ἔξαφνα πίσω ἀπὸ τὴ μάντρα, ἕνας ἀσθενικὸς γλόμπος ἠλεκτρικοῦ φωτίζει ἕνα δωμάτιο. Μέσα ἀπὸ τὸ τζάμι, διακρίνονται μερικὲς κατσαρόλλες κρεμασμένες στὸν τοῖχο καὶ τὸ κεφάλι τῆς γυναίκας ποὺ κινεῖται διαρκῶς μὲ νευρικότητα. Μαγειρεύει ἡ φίλη μας. Χά-χά. Χί-χί! Ἰδανικὸ μέρος μὰ τὴν ἀλήθεια. Σηκώνει τὸ μανίκι τοῦ ἀριστεροῦ του χεριοῦ καὶ ρίχνει μιὰ ματιὰ στὸ ρολόϊ του: Πώ! Πώ! πέρασε ἡ ὥρα. Μόλις ποὺ προλαβαίνω νὰ πάω στὴν ὑπηρεσία μου... Τ' ἀστέρια στὸν οὐρανὸ τρεμοπαίζουν καὶ τὰ κύματα τῆς θάλασσας ψιθυρίζουν ἕνα μονότονο σκοπό...

Εἶχαν περάσει λίγες μέρες ἀπὸ τότε. Ἕνα βράδυ, ἕνας νέος σκόνταψε πάνω σὲ κάποιον ποὺ περπατοῦσε σκεπτικός.

—Συγγνώμη, τοῦ ψιθύρισε ἐκεῖνος. Μὰ δὲν φταίω ἐγώ, σεῖς πέσατε ἐπάνω μου. Κυττάχτηκαν γιὰ λίγο στὰ μάτια: Μὰ γιὰ στάσου βρὲ παιδί. Σὺ δὲν εἶσαι ὁ ὑπάλληλος τοῦ κυρ-Μηνᾶ, ποὺ ἔχει τὸ χρυσοχοεῖο ἐδῶ πιὸ κάτω;

—Ναί. Καὶ σεῖς ἂν δὲν ἀπατῶμαι, εἶσθε ὁ κύριος ποὺ ἤρθατε στὸ μαγαζὶ ἕνα πρωῒ γιὰ νὰ ἀγοράσετε κάτι γιὰ τὴν μνηστή σας.

—Βλέπω ὅτι ἔχεις καλὸ μνημονικό.

—Καὶ σεῖς τὸ ἴδιο. Ἀλλὰ γιατὶ δὲν φανήκατε ἄλλο; ψωνίσατε ἀπὸ ἀλλοῦ;

—Ὄχι ἀγαπητέ μου. Δὲν ψώνισα ἀπὸ πουθενά.

—Γιατί;

—Γιατὶ ἁπλούστατα. Δὲν πρόφτασα.

—Δὲν προφτάσατε; τί θέλετε νὰ πῆτε;

—Θέλω νὰ πῶ ὅτι ἡ... κυρία μὲ παράτησε γιὰ κάποιον ἄλλον. Ἐνῶ συνωμιλοῦσαν βάδιζαν ἀργὰ προχωρῶντας γιὰ τὴν πλατεῖα τοῦ Συντάγματος.

—Πραγματικά, εἶπε ὁ ὑπάλληλος τοῦ χρυσοχοείου κατόπιν ἀπὸ ὀλιγόλεπτη σκέψι, οἱ γυναῖκες δὲν εἶναι ἐν τάξει ἀπέναντί μας. Ὅ,τι καὶ νὰ τοὺς κάνῃς, δὲν εὐχαριστιοῦνται. Μιὰ φορὰ νὰ τοὺς χαλάσῃς τὸ χατῆρι, σὲ πέρνουν ἀπ' τὰ μοῦτρα.

—Γιὰ νὰ τὸ λὲς αὐτὸ φίλε μου, θὰ πῇ πὼς ἔχεις κάποιο λόγο. Ἔχει γοῦστο νὰ εἴμαστε ὁμοιοπαθεῖς.

—Σχεδόν. Μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι ἡ δική σας ἔφυγε καὶ γλυτώσατε. Πήρατε τὴν ἀπόφασι. Ἐνῷ ἐγὼ ζοῦσα μὲ τὴν ἀγωνία νὰ μὴ μοῦ φύγῃ.

—Θὰ εἶναι γκρινιάρα, ἀσφαλῶς.

—Ἂν εἶναι, λέει!... χθὲς ἀκόμα εἴχαμε ἕνα καυγαδάκι γιὰ τὸ τίποτα. Μὰ κι' ἐγὼ δὲν τὴν περίμενα ἀπόψε. Θὰ σκάσῃ ἀπὸ τὸ κακό της.

—Δὲν τὴν περίμενες; δηλαδὴ ποῦ;

—Νά... ἐκεῖ ποὺ συναντιώμαστε πάντα.

—Δὲν μοῦ εἶπες τὸ ὄνομά σου;

—Θανάσης. Καὶ τὸ δικό σου;

—Ἄρης. Ἀλλὰ καλύτερα νὰ ἀφήσουμε τὸν πληθυντικό. Γίναμε φίλοι κι' ὅλας δὲν εἶναι ἔτσι;

Ἐνῷ προχωροῦσαν, εἶχαν φτάσει ἔξω ἀπὸ τὴν ταβέρνα τὰ «Πράσινα ἄλογα».

—Ἔ! τί λὲς Θανάση. Πᾶμε νὰ πιοῦμε κανένα ποτηράκι. Ἐκεῖ ἄλλως τε θὰ τὰ ποῦμε μὲ τὴν ἡσυχία μας, μιὰ καὶ εἴμαστε καὶ οἱ δυὸ σχεδὸν ὁμοιοπαθεῖς.

Κατέβηκαν τὰ σκαλιὰ πιασμένοι ἀπὸ τὸ χέρι, σὰν νὰ γνωρίζονταν καιρὸ καὶ κάθησαν σ' ἕνα ἀπόμερο τραπεζάκι στὴ γωνιά. Στὴν ἄλλη ἄκρη, ἕνα ζευγαράκι σιγοπίνει καὶ κυττάζεται τρυφερὰ στὰ μάτια. Πιὸ πέρα, δύο κιθάρες παίζουν ἕνα παληὸ βαλσάκι...

—Ὥστε ἔτσι λοιπὸν τὸ παληόπαιδο. Ἔκλεψε ἕνα βραχιόλι. Καὶ ξέρεις; χθὲς ἔπεσε στὰ χέρια μου μιὰ παληὰ ἐφημερίδα ποὺ ἔγραφε γι' αὐτόν. Εἶχε πάρει λέει τὸ βραχιόλι καὶ τὸ εἶχε τυλίξει προσεχτικὰ στὸ κασκόλ του ἄμ, τότε, τί τοῦ ἦρθε τοῦ εὐλογημένου νὰ τὸ βγάλῃ στὴν ἐπιφάνεια; ἢ δὲν εἶναι ἔτσι ὅπως τὰ γράφουν; Γιατὶ καμμιὰ φορὰ καὶ οἱ ἐφημερίδες...

—Μπά... δὲν εἶναι ἔτσι. Τὸ βραχιόλι δὲν ἦταν τυλιγμένο. Ἦταν... πάνω-πάνω καὶ μὲ τὴν πρώτη κίνησι, τοῦ ἔπεσε.

—Καλὰ ἐσὺ πῶς τὸ ξέρεις αὐτό;

—Δὲν ...δὲν ξέρω... ἀλλὰ γιὰ νὰ τοῦ πέσῃ μὲ τὸ πρῶτο...

Ἔγινε γιὰ λίγο σιωπή. Σήκωσε ὁ Ἄρης τὸ ποτῆρι του καὶ τὸ χτύπησε ἐλαφρὰ στὸ ποτῆρι τοῦ νέου.

—Ἄντε λοιπόν. Πιὲς κανένα καὶ ἂς... ἀλλάξουμε ὁμιλία. Τί μᾶς νοιάζουν αὐτά; Ἐνῷ ἦταν τέτοιος, καλὰ νὰ πάθῃ. Καί... δὲν μοῦ λές. Εἶναι ὄμορφο τὸ κορίτσι σου;

—Μελαχροινὴ θὰ εἶναι.

—Μπᾶ κοκκινομάλλα.

—Κοκκινομάλλα, ἔ; Ἄντε λοιπόν, ἐβίβα... Ἀγαπιόσαστε καιρό;

—Περίπου ἕνα χρόνο. Μὰ εἶναι ἰδιότροπη πανάθεμά την. Νὰ δῶ τὶ μοῦτρα θὰ κάνῃ αὔριο στὸ μαγαζί.

—Σὲ ποιὸ μαγαζί;

—Γιὰ ἄκουσε αὐτὴ τὴν κανταδούλα! ὡραῖα ἔ;

—Ναί. Ἀλλὰ δὲν μοῦ εἶπες σὲ ποιὸ μαζαγί; Δὲν μιλᾷς; Ἂν δὲν θέλῃς νὰ μοῦ πῇς, δὲν πειράζει. Ἴσως νὰ μὴ μοῦ ἔχῃς ἀκόμα... ἐμπιστοσύνη.

Σήκωσε τὰ μάτια του ἐκεῖνος, ποὺ γυάλιζαν ἀπὸ τὸ πιοτὸ καὶ τὸν κύτταξε.

—Θὰ στὸ πῶ, μὰ νὰ μὴ τὸ πῇς πουθενά.

—Τί λὲς βρὲ ἀδελφέ. Παιδιὰ εἴμαστε;

—Νά... στὸ μαγαζὶ τὸ δικό μας...

—Ἐργάζονται καὶ γυναῖκες;

—Μόνο μία. Ἀγαπιώμαστε κρυφά.

—Καλά κάνετε, ἀλλὰ δὲν σὲ βλέπω νὰ πίνῃς. Καί... δὲν μοῦ λές... ποῦ... τὴν βολεύετε μ' αὐτὸν τὸν καιρό;

—Στὸ σπίτι της. Μένει στὸ νέο Φάληρο.

—Μόνη;

—Ναί. Δὲν ἔχει μητέρα καὶ ὁ πατέρας της εἶναι στὴν Αἴγυπτο.

—Ἐσὺ ἔχεις οἰκογένεια;

—Μητέρα, πατέρα, καὶ ἕναν ἀδελφὸ μεγαλύτερο. Μὰ ἐσὺ δὲν μοῦ εἶπες τίποτα γιὰ τὸν ἑαυτό σου.

—Νὰ σοῦ πῶ.

—Ποῦ ἐργάζεσαι;

—Στὸν Πειραιᾶ. Εἶμαι λογιστὴς σὲ κάποια Ἑταιρία. Τί νὰ γίνῃ; βιοπάλη.

—Καὶ σὲ ἐγκατέλειψε τὸ κορίτσι σου γιὰ ἄλλον;

—Ναί. Ἂς πάῃ στὸ καλό.

—Δὲν σὲ νοιάζει;

—Γιατὶ νὰ μὲ νοιάξῃ; γυναῖκες ἄλλο τίποτα.

Ἦταν 11 ἡ ὥρα ὅταν σηκώθηκαν γιὰ νὰ φύγουν. Ὁ δρόμος εἶχε σχεδὸν ἐρημώσει. Σὲ μιὰ γωνιά, στάθηκαν καὶ ἔδωσαν τὰ χέρια.

—Χάρηκα πολὺ φίλε μου. Καὶ ὅταν μοῦ μένῃ καιρός, θὰ περνάω ἀπὸ τὸ μαγαζὶ νὰ σὲ βλέπω. Καὶ... ποῦσαι... μὴ δίνεις σημασία στὶς γκρίνιες τῶν γυναικῶν. Ἀγάπη δίχως πείσματα...

Οἱ τελευταῖες μέρες τοῦ Γενάρη κύλισαν μουντές, βροχερές, θλιμμένες. Εἶχε μπῆ ὁ Φλεβάρης φουριόζος ὅπως πάντα, προσπαθῶντας ν' ἀνθίσῃ κανένα μπουμπουκάκι ἀμυγδαλιᾶς. Στὸ διάστημα αὐτό, ὁ νέος τοῦ χρυσοχοείου, εἶχε δῆ κάμποσες φορὲς τὸν καινούργιο φίλο του. Ἕνα αἴσθημα φιλίας καὶ συγγουριᾶς τὸν εἶχε ἑνώσει μὲ κεῖνον τὸν μελαχροινὸ νέο, ποὺ φαινόταν τόσο εὐγενικὸς μαζί του. Ἕνα βράδυ ξεθάρρεψε περισσότερο. Τοῦ σύστησε καὶ τὸ κορίτσι του. Ἐκείνη τὸν κύτταξε παράξενα καὶ τὸ πρόσωπό της πῆρε τὸ σατανικὸ ὕφος ποὺ τὴν ἔκανε ἀκόμα πιὸ ἑλκυστική.

—Μά... ποῦ τὸν ἔχω ξαναδῆ τὸν κύριο;

—Θὰ τὸν εἶδες στὸ μαγαζὶ ἕνα πρωῒ ποὺ ἦρθε νὰ ἀγοράσῃ κάτι γιὰ τὴ μνηστή του, τῆς εἶπε ὁ φίλος της.

—Ἄ... ναί... τώρα θυμήθηκα. Τῆς ἄρεσε αὐτὸ ποὺ τῆς ἀγοράσατε;

—Ὄχι.

—Ὄχι; γιατί;

—Γιατὶ ἁπλούστατα χρυσῆ μου, πετάχτηκε ὁ στρογγυλοπρόσωπος νέος. Δὲν τῆς ἀγόρασε τίποτα.

—Καὶ γιατὶ δὲν τῆς ἀγοράσατε;

—Γιατὶ δὲν... πρόφτασα.

—Ἄλλο αὐτὸ πάλι. Δὲν προφθάσατε εἴπατε;

—Δὲν πρόφτασε γιατὶ τοῦ ἔφυγε ἀκολουθῶντας κάποιον ἄλλον, καὶ ἔτσι γλύτωσε καὶ τὰ ἔξοδα ὁ ἄνθρωπος, ξανάπε πάλι ὁ νέος, σκασμένος στὰ γέλοια.

Γέλασαν καὶ οἱ τρεῖς καὶ ὕστερα τράβηξαν ἕνα στενὸ δρομάκι ποὺ ὡδηγοῦσε στὰ ἀναφιώτικα. Στὴν ταβέρνα τοῦ μπάρμπα-Ἀντώνη, ποὺ εἶχε τὸ πιὸ ξακουστὸ κοκκινέλι.

Περνοῦν εὔκολα οἱ ἡμέρες τοῦ χειμῶνα. Εἶναι τόσο μικρές. Κι' ἔτσι, σιγὰ-σιγά, κύλησε καὶ ὁ Φλεβάρης πνιγμένος στὰ κομφετὶ καὶ τὶς σερπαντῖνες. Ἦταν ἡ τελευταία Κυριακὴ τῆς Ἀποκρηᾶς καὶ εἶχαν συμφωνήσει γιὰ κάποιο γλεντάκι σὲ μιὰ πλακιώτικη ταβέρνα. Κεῖνο τὸ βράδυ μάλιστα, ὁ Ἄρης σύστησε στὸ ζευγάρι μιὰ μελαχροινὴ νέα· «τὸ καινούργιο μου ἀμόρε» τοὺς εἶπε χαμογελῶντας. Ὁ καιρὸς ἦταν βροχερός. Ἕνα μεγάλο σύννεφο εἶχε ξεσπάσει καὶ ἀπειλοῦσε τὸν κόσμο μὲ τὶς χοντρές του σταλαματιές. Εἶχε ἀνοίξει ἡ κοκκινομάλα νέα μιὰ μικροσκοπικὴ ὀμπρελλίτσα καὶ προσπαθοῦσε νὰ προστατέψῃ κάτω ἀπ' αὐτὴν τὸ γούνινο παλτό της. Μὲ εὐγενικὴ χειρονομία εἶχε τραβήξει κοντά της καὶ τὴν ἄλλη νέα καὶ βάδιζαν μὲ βῆμα γοργό, ἐνῶ πίσω τους ἀκολουθοῦσαν οἱ ἄνδρες.

—Ξέρεις τί λέω Ἄρη; Νὰ πάρωμε ἕνα ταξί. Θὰ γίνωμε μούσκεμα.

—Ὁρῖστε;

—Μὰ ποῦ ἔχεις ὁ νοῦς σου;

—Ποῦ ἀλλοῦ στὴν παρέα μου.

Ἔλεγε ψέμματα. Ὁ νοῦς του εἶχε στραφῆ ὁλόκληρος στὴ μικροσκοπικὴ ὀμπρέλλα. Μὲ τὴν πρώτη ματιά, φαινόταν ὅπως ὅλες οἱ γυναικεῖες ὀμπρελίτσες. Τὸ μάτι ὅμως ἑνὸς ἔμπειρου ἀστυνομικοῦ, ἂν τὴν παρατηροῦσε περισσότερο, θὰ ἔβλεπε ὅτι τὸ ξύλο της ἦταν πολὺ χοντρήτερο ἀπὸ τὰ συνηθισμένα. Ἴσως ἡ περίπτωσι αὐτὴ σὲ ἄλλον νὰ μὴν ἔκανε καμμιὰ ἐντύπωσι. Σ' αὐτὸν ὅμως ποὺ προσπαθοῦσε νὰ ἁρπάξῃ τὴν εὐκαιρία ἀπὸ τὸ παραμικρό, τοῦ ἔκανε ἐντύπωσι... καὶ μεγάλη μάλιστα!...

—Αὐτὴ ἡ ὀμπρέλλα δὲν μ' ἀρέσει εἶπε στὴν κοπέλλα ποὺ συνώδευε ὅταν βρέθηκαν μόνοι στὸ δρόμο.

—Δὲν σ' ἀρέσει;...

—Ὄχι. Ὁ διάβαλος νὰ μὲ πάρῃ, ἂν αὐτὴ ἡ ὀμπρέλλα δὲν κρύβῃ κάποια βρωμιά.

—Ποῦ τὴν βλέπεις τὴ ...βρωμιά της;

—Στὸ ξύλο καὶ στὸ ἀσυνήθιστο βάρος της.

—Γι' αὐτὸ μόλις φεύγαμε ἀπὸ τὴν ταβέρνα βιάστηκες νὰ τῆς τὴν δώσῃς;

—Ναί. Ἤθελα νὰ μετρήσω τὸ βάρος της μὲ τὸ χέρι μου. Κι' ἔπειτα εἶναι καὶ κάτι ἄλλο. Μόλις τὴν ἔπιασα στὰ χέρια μου γιὰ νὰ τῆς τὴν δώσω, χλώμιασε.

—Εἶσαι βέβαιος γιὰ ὅλα αὐτά;

—Ἀκόμα δὲν εἶμαι βέβαιος γιὰ τίποτα. Γι' αὐτὸ ἄλλως τε ἤμουν ἐπιφυλακτικός. Ἀλλὰ νομίζω πὼς φτάνω στὸ τέλος. Αὔριο τὸ πρωΐ, θὰ πᾶς στὶς φυλακὲς «Ἀβέρωφ» καὶ θὰ πῇς στὸ Λουκᾶ νὰ κάνῃ ὑπομονή. Ἡ ὥρα πλησιάζει...

Ἔσκασε στὰ γέλια ἡ νέα.

—Μὰ καλά, κι' ἂν ἡ ὀμπρέλλα εἶναι... ἀθῷα;

—Ἔ... τότε, θὰ πάω στὸν ἀνώτερό μου καὶ θὰ τοῦ τὸ πῶ. Δὲν κάνω γιὰ ἀστυνομικός. Ὑποβάλω παραίτησι.

Ἡ βροχὴ εἶχε κοπάσει. Τὰ ἄστρα ἄρχισαν νὰ ξεπροβάλλουν δειλὰ πάνω στὸ μεγαλειῶδες στερέωμα. Στάθηκε ὁ ἄνδρας γιὰ λίγο καὶ τὰ κύτταξε σκεπτικός. Βλέπω πὼς... σὲ συνεπῆραν τὰ ἄστρα, τοῦ εἶπε γελῶντας τὸ κορίτσι.

—Ξέρεις τί σκέπτομαι Βέττα;

—Ποῦ θὲς νὰ ξέρω;

—Νά... σκέπτομαι τί μποροῦσε νὰ συμβῇ ἂν τὸ φεγγάρι καὶ τ' ἀστέρια εἶχαν μιλιά.

—Ὡραῖος λυρισμός. Μὰ τότε καϋμένε ἐσεῖς οἱ ἀστυνομικοὶ θὰ... περιττεύατε.

—Μπᾶ; καὶ γιατὶ παρακαλῶ;

—Γιατὶ θὰ ρίχναμε μιὰ ματιὰ στὸν οὐρανό, καὶ θὰ μαθαίναμε ὅλα τὰ δράματα τῆς κοινωνίας.

Οἱ πρῶτες μέρες τοῦ Μάρτη εἶχαν φανεῖ μαλακὲς καλωσυνάτες. Οἱ ἀμυγδαλιὲς εἶχαν πετάξει τὰ λεπτὰ ἄνθη τους καὶ χαιρετοῦσαν ὅλη τὴν πλάσι δίνοντας παρήγορες ὑποσχέσεις γιὰ μιὰ χαρούμενη ἄνοιξι. Οἱ Μαρτιάτικες νύχτες ὅταν εἶναι χλιαρές, σκορποῦν γύρω μιὰ εὐχάριστη θαλπωρή. Κάνουν τὶς ἀνθρώπινες ψυχὲς νὰ ξεθαρρεύουν. Τὶς γεμίζει κέφι καὶ αἰσιοδοξία. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς νύχτες, δύο ἄνδρες καθισμένοι σ' ἕνα μικρὸ καφενεδάκι τοῦ νέου Φαλήρου, συζητοῦν χαμηλόφωνα ἀπολαμβάνοντας τὸ τσιγάρο τους. Κάθε τόσο, ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυό, ρίχνει καὶ ἀπὸ μιὰ ἀνυπόμονη ματιὰ στὸ ρολόϊ του. «Ἄργησε, ψιθυρίζει στὸν σύντροφό του. Λὲς νὰ μὴν τοὺς βρῆκε ἐκεῖ;» «Μὰ ἀφοῦ ἔχετε ραντεβοῦ». Σὲ μιὰ στιγμὴ τὸ τηλέφωνο ἄρχισε νὰ χτυπᾷ. Πετάχτηκε ὁ νέος ἀπὸ τὴν θέσι του καὶ ἅρπαξε τὸ ἀκουστικό. Μιὰ δροσερὴ φωνὴ ἀκούστηκε ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος.

—Σὺ εἶσαι Ἄρη; ἐδῶ Βέττα. Τί γίνεται; Ἀκόμα δὲν τελείωσε ἡ δουλειά σου; Τὰ παιδιὰ εἶναι ἐ δ ῶ. Σὲ περιμένουμε.

—Δὲν ἀργῶ χρυσῆ μου. Ἕνα καταστατικὸ θὰ κλείσω καὶ ἔφτασα.

Κατέβασε τὸ ἀκουστικὸ καὶ κύτταξε τὸν φίλο του μὲ ἱκανοποίησι.

—Καλὰ τὰ κατάφερε ἡ Βεττούλα. Αὐτοὶ τώρα νομίζουν πὼς εἶμαι στὸ γραφεῖο μου ἀκόμα. Καὶ τώρα ἐμπρός. Δὲν ἔχουμε οὔτε λεπτὸ νὰ χάνουμε.

Διέσχισαν βιαστικὰ ἕνα φαρδὺ δρόμο καὶ ἔστριψαν κάνα δύο στενά. Στάθηκαν σὲ μιὰ γωνιά.

—Λοιπὸν θὰ κάνῃς ὅπως σοῦ εἶπα. Θὰ πηδήσῃς τὴν πίσω μάντρα τοῦ σπιτιοῦ. Τὸ παράθυρο τῆς κουζίνας εἶναι κλεισμένο μόνο μὲ τὰ τζάμια. Παντζούρια δὲν ἔχει. Νά... πᾶρε καὶ τὸ κατσαβίδι. Ἐγὼ θὰ σὲ περιμένω στὸν φίλο μας τὸν Ἀλέκο. Ἄντε λοιπὸν καὶ ὁ Θεὸς βοηθός. Καὶ ποῦσαι... ὅσο μπορεῖς γρήγορα. Πρόσεξε φεύγοντας, νὰ κλείσῃς καλὰ τὸ παράθυρο.

Πῆρε ὁ νέος στὰ χέρια του τὸ ἐργαλεῖο καὶ τὸ κύτταξε φιλοσοφικά.

—Γιὰ τὸ χατῆρι σου, τοῦ εἶπε. Καταλαβαίνεις... ἡ θέσις μου εἶναι πολὺ λεπτή.

—Μὴ σὲ νοιάζει γιὰ τίποτα. Μὰ μὴν ἀργεῖς. Κάθε λεπτὸ ποὺ περνᾷ εἶναι πολύτιμο.

Προχώρησε ὁ νέος λίγα βήματα καὶ ὕστερα στράφηκε καὶ κύτταξε τὸν φίλο του.

—Κι' ἂν ...ἡ λεγάμενη ἔχει κανένα σκυλὶ καὶ μὲ δαγκώσῃ, τοῦ εἶπε γελῶντας.

—Τράβα τώρα. Δὲν εἶναι καιρὸς γιὰ ἀστεῖα. Μὰ τὴν πίστι μου ἂν δὲν ἤμουν ἀστυνομικός, θὰ εἶχα τελειώσει κι' ὅλας τὴ δουλειά μου.

Γύρω βασίλευε ἀπόλυτη ἡσυχία. Ἕνα γυμνὸ δεντράκι ἀπὸ κάποιο μακρυνὸ σπίτι, παρακολουθοῦσε βουβὸ τὸν νέο ποὺ εἶχε δρασκελίσει τὴ μάντρα, καὶ εἶχε γανζωθῆ ἀπὸ μιὰ προεξοχὴ τοῦ τοίχου. Μὲ τὸ ἕνα χέρι του εἶχε στερεωθῆ σὲ ἕνα λούκι, ἐνῷ μὲ τὸ ἄλλο ἀναμετροῦσε τὴν ἀντοχὴ τοῦ παραθύρου. Αὐτὸ εἶναι σαράβαλο μάτια μου. Ἀνοίγει καὶ μὲ τὸ φύσημα τοῦ ἀέρα ἀκόμα. Δὲν τοῦ φτιάχνει ἡ εὐλογημένη ἕνα παντζούρι. Ἀλλὰ τί λέω; Ἂν εἶχε παντζούρια πῶς θὰ ἔκανα ἐγὼ τώρα τὴ δουλειά μου; Ὕστερα ἀπὸ μερικὲς προσπάθειες τὸ τζάμι ἄνοιξε μὲ ἕνα παράξενο κρότο. Εὐτυχῶς ποὺ εἶναι σκοτεινὰ ἀπόψε ἀλλοιῶς...

Μὲ ἕνα πήδημα βρέθηκε στὸ δωμάτιο. Σὲ μιὰ στιγμή, νόμισε πὼς οἱ κατσαρόλλες ποὺ κρέμονταν στὸν τοῖχο εἶχαν γίνει ὅλο μάτια. Μάτια αὐστηρὰ ποὺ τὸν κυττοῦσαν μὲ θυμό. Ψηλαφιστὰ ἔφτασε στὸ χώλ. Σήκωσε τὸ χέρι του καὶ ἔπιασε τὸ διακόπτη. Τὸ σπίτι φωτίστηκε. Ἔρριξε μιὰ ἐξεταστικὴ ματιὰ γύρω του καὶ ὕστερα ἡ φωνή του ἀκούστηκε χαρούμενη.

—Ἐσένα γυρεύω, εἶπε σὲ μιὰ ὀμπρελλίτσα ποὺ κρεμόταν πειθαρχικὴ σὲ μιὰ κρεμάστρα, δίπλα ἀπὸ ἕνα πράσινο ἀδιάβροχο. Ἅπλωσε τὸ χέρι του καὶ τὴν πῆρε: Μμ... σὰν νὰ ἔχῃ δίκηο ὁ Ἄρης. Παράξενο σχῆμα μὰ τὴν ἀλήθεια. Μὰ πιὸ παράξενο ἀκόμα τὸ... βάρος της. Καὶ τώρα, δρόμο ἀγόρι μου, εἶπε στὸν ἑαυτό του. Δὲν ἔχουμε καιρὸ γιὰ κρίσεις καί... ἐπικρίσεις. Ὅταν βρέθηκε στὸ δρόμο, τὸ γυμνὸ δεντράκι τοῦ μακρυνοῦ σπιτιοῦ, ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν κυττάζῃ περίεργα...

Τὸ σπίτι τοῦ ἀστυφύλακα Ἀλέκου Π. ἦταν τρία στενὰ πάρα-κάτω. Ὅταν χτύπησε τὴν πόρτα, πετάχτηκαν οἱ δύο ἄνδρες καὶ τοῦ ἄνοιξαν μὲ ἀνυπομονησία.

—Τὴν ἔφερα, τοὺς φώναξε μὲ καμάρι, σηκώνοντας ἐπιδεικτικὰ τὴν ὀμπρελλίτσα.

Τὴν πῆρε στὰ χέρια του ὁ συνάδελφος τοῦ Ἄρη καὶ τὴν κύτταξε περίεργα. Στὸ βάθος τοῦ σπιτιοῦ, σὲ ἕνα δωμάτιο, μιὰ νέα γυναίκα καθισμένη στὸ μαγκάλι πλέκει κάποιο πουλοβεράκι. Λίγο πιὸ κεῖ, ἕνα ἀγοράκι κάνει πολλαπλασιασμό..

Καὶ τώρα, δός μου την Ἀλέκο. Θέλω νὰ τῆς κάνω... χημικὴ ἀνάλυσι, τοῦ εἶπε ὁ Ἄρης χαμογελαστός.

Τὴν ἄνοιξε προσεχτικὰ καὶ ἄρχισε νὰ τὴν περιεργάζεται. Διάβολε. Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τίποτε ἀκόμα. Καθὼς ὅμως τὴν περιεργαζόταν, πρόσεξε ὅτι λίγο πιὸ πάνω ἀπὸ τὴν μέση τοῦ σκελετοῦ ὑπῆρχε μιὰ κυκλικὴ σχισμὴ τόσο λεπτή, ποὺ ἦταν ἀδύνατον νὰ τὴν παρατηρήσῃ μὲ τὸ πρῶτο καὶ τὸ πιὸ διαπεραστικὸ βλέμμα. Ἄρχισε μὲ νευρικὲς κινήσεις νὰ στριφογυρίζῃ τὸ ξύλο καὶ τότε διαπίστωσε κατάπληκτος

ὅτι... ξεβίδωνε... ξεβίδωνε...ὥσπου στὸ τέλος ἀποχωρίστηκε ἐντελῶς ἀπὸ τὸ ἐπάνω κάλυμμα τῆς ὀμπρέλλας. Μιὰ μικρὴ ὀπὴ ἔχασκε πάνω ἀπὸ τὸ χοντρὸ κομμάτι τοῦ σκελετοῦ. Μὲ μιὰ γρήγορη χειρονομία, ἀναποδογύρισε τὸ ξύλο πάνω στὴ φούχτα του. Τὰ μάτια του ἄνοιξαν πελώρια. Ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο ἁπλώθηκε στὸ συμπαθητικὸ πρόσωπό του. Μερικὲς χάντρες ἀπὸ μαργαριτάρι ξεπετάχτηκαν καὶ ἄστραψαν προκλητικές, λαμπερές. Στράφηκε καὶ κύτταξε μὲ ἱκανοποίησι τοὺς φίλους του ποὺ ἔστεκαν δίπλα του μαρμαρωμένοι ἀπὸ τὸ θέαμα. Ἡ νέα γυναίκα εἶχε σηκωθῆ καὶ αὐτὴ καὶ εἶχε πλησιάσει κυττάζοντας παράξενα τὶς πολύτιμες χάντρες, ποὺ φαίνονταν σὰν νὰ γελοῦσαν σαρκαστικὰ μέσα στὴ φούχτα τοῦ ἄντρα. Ἀκόμα καὶ τὸ ἀγοράκι εἶχε ἀφήσει τὴν ἀριθμητική του καὶ κυττοῦσε ἀμίλητο πότε τὴν... κομματιασμένη ὀμπρέλλα καὶ πότε τὰ λαμπερὰ ἀντικείμενα.

—Ἐπὶ τέλους, ἡ... ὀμπρέλλα μίλησε, τοὺς εἶπε μὲ μάτια ποὺ ἔλαμπαν ἀπὸ ἱκανοποίησι.

—Μπράβο Ἄρη. Εἶσαι σπουδαῖος.

—Ἀφῆστε τὰ βραβεῖα γιὰ ἀργότερα. Καὶ τώρα στὸ ἔργο μας.

Ξανάβαλε στὴν θέσι τους τὶς χάντρες, βίδωσε τὴν ὀμπρέλλα καὶ τὴν ἔδωσε στὸν ἀστυφύλακα Ἀλέκο Π.

—Καὶ τώρα ξαίρεις τὶ θὰ κάνῃς Ἀλέκο. Βγῆκαν ἔξω μαζὶ καὶ στὴ στροφὴ τοῦ δρόμου χωρίστηκαν. Σταμάτησε ὁ Ἄρης ἕνα ταξί, καὶ ἔδωσε τὴν διεύθυνσι ἑνὸς κέντρου στὶς Τζιτζιφιές.

Τὸ μικρὸ κέντρο ποὺ βρισκόταν στὶς Τζιτζιφιές, ἀπέναντι ἀπὸ τὴν θάλασσα, κεῖνο τὸ βράδυ εἶχε κόσμο. Τὰ δυὸ γκαρσόνια πηγαινοέρχονταν βιαστικά, παίρνοντας παραγγελίες ἀπὸ τοὺς πελάτες. Μπῆκε ὁ νέος γελαστὸς καὶ πλησίασε τὴν παρέα του.

—Νὰ μὲ συγχωρεῖτε παιδιά, μὰ...πολὺ δουλειὰ στὸ γραφεῖο ἀπόψε. Ἐμεῖς. οἱ...ὑφιστάμενοι δὲν μποροῦμε νὰ κάνουμε ἄλλο ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ... μᾶς διατάζουν

—Θὰ σὲ τιμωρήσω, τοῦ εἶπε χαδιάρικα τὸ κορίτσι του.

—Ὅπως θέλῃς κούκλα μου. Περιμένω νὰ ἀκούσω τὴν τιμωρία μου.

—Θὰ πιῇς δέκα ποτήρια πάρα πάνω ἀπὸ μᾶς. Γέλασαν ὅλοι.

—Μπράβο... νὰ... κάνω ἀρχὴ ἀπὸ τώρα. Πῆρε τὸ ποτῆρι τῆς κοπέλλας ποὺ ἦταν γεμᾶτο καὶ τὸ ἔφερε θριαμβευτικὰ στὰ χείλη του. Τὰ μάτια της λάμψανε.

—Ἐν τάξει ἡ δουλειά, σκέφτηκε. Ἦταν ἕνα μελετημένο σύνθημα. Ἂν δηλαδὴ ἡ δουλειὰ θὰ πήγαινε καλά, νὰ ἔπινε ἐκεῖνος ἀπὸ τὸ ποτῆρι της. Πέρασε λίγη ὥρα ἀνάμεσα ἀπ' ἀστεῖα καὶ ἔξαφνα ἔγινε σιωπή. Οἱ ζωηρὲς φωνὲς τῶν πελατῶν σταμάτησαν. Τὰ βλέμματα ὅλων εἶχαν στραφῆ πρὸς τὴν πόρτα, ἀπ' ὅπου ξεπρόβαλαν τρεῖς ἀστυνομικοί.

—Τί συμβαίνει; ρώτησε ἡ κοκκινομάλλα σειρήνα, κυττάζοντας τοὺς ἀστυνομικοὺς ποὺ εἶχαν πλησιάσει μιὰ παρέα καὶ ἔκαναν ἔρευνα στὶς ταυτότητές των. Κάποιον θὰ ζητᾶνε τῆς εἶπε ἡ Βέττα, κυττάζοντας κι' αὐτὴ πρὸς τὸ μέρος τους. Ὅταν ἔφτασαν στὸ τραπέζι τους, ἀπετάνθησαν στὸν Ἄρη.

—Νὰ μᾶς συγχωρεῖτε κύριε. Ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς δείξετε τὴν ταυτότητά σας. Θὰ σᾶς ἐνοχλήσουμε λίγο: Μὰ τί νὰ γίνῃ; Τὸ καθῆκον μας βλέπετε.

—Δυστυχῶς τὴν ἔχασα πρὸ ἡμερῶν.

—Καὶ γιατὶ δὲν φροντίσατε νὰ τὴν ἀντικαταστήσετε;

—Δὲν εἶχα καιρό. Δουλειὰ πολὺ στὸ γραφεῖο.

—Τί ἐργασία κάνετε;

—Λογιστής.

—Λυπούμεθα πολὺ ἀλλὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ μᾶς ἀκολουθήσετε μέχρι τὴν Ἀσφάλεια.

Θύμωσε ὁ νέος. Τὰ μάτια του σκοτείνιασαν. Καὶ γιατί; Δὲν εἶμαι κακοποιός.

—Δὲν εἴπαμε αὐτὸ κύριε.

—Μά... γιὰ νὰ θέλετε νὰ τὸν πᾶτε στὴν 'Ασφάλεια... πετάχτηκε ἡ Βέττα.

—Δυστυχῶς κοπέλλα μου. Δὲν γίνεται ἀλλοιῶς. Τὸ κακὸ εἶναι ὅτι θὰ μᾶς ἀκολουθήσετε καὶ σεῖς.

—Μπᾶ; ἀλήθεια; ἐμεῖς ἔχουμε ταυτότητα.

—Μά... δὲν πρόκειται γι' αὐτό. Σᾶς θέλουμε νὰ βεβαιώσετε γιὰ τὸν κύριο ἀπ' ἐδῶ. Ὅτι δηλαδὴ τὸν γνωρίζετε καλά. Ἢ μήπως δὲν... εἶναι ἔτσι;

—Καλὲ τί λέτε; πετάχτηκε ἡ σειρήνα. Ἂν δὲν τὸν γνωρίζαμε καλά... πῶς θὰ τὸν κάναμε παρέα;

—'Ελᾶτε λοιπὸν νὰ τὸ βεβαιώσετε αὐτὸ στὴν 'Αστυνομία. Δέκα λεπτὰ θὰ σᾶς ἀπασχολήσουμε. Ὕστερα, εἴσαστε ἐλεύθεροι. Πετάχτηκε ὁ στρογγυλοπρόσωπος νέος ἀπὸ τὴ θέσι του ποὺ μέχρι ἐκείνη τὴν στιγμὴ παρακολουθοῦσε ἀμίλητος τὴ συζήτησι :

—Νὰ πᾶμε γιατὶ ὄχι; Εἶπε στὴν παρέα του.

Στὴν πόρτα τοὺς περίμενε ἕνα ἀστυνομικὸ αὐτοκινητάκι. Μπῆκαν ὅλοι μὲ γέλοια λὲς καὶ συνέχιζαν τὸ γλέντι τους.

—Ὧρες—ὧρες, ἐσεῖς οἱ ἀστυνομικοὶ εἴσαστε μυστήριοι, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Ἄρη, ἐνῷ τὸ αὐτοκίνητο προχωροῦσε γιὰ τὴν 'Ασφάλεια. Γύρισε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἀστυνομικοὺς ποὺ καθόταν μπροστὰ καὶ τὸν κύτταξε.

—Γιατὶ τὸ λὲς αὐτὸ νέε μου;

—Μά... νὰ μᾶς χαλάσετε τὸ γλέντι γιὰ τὸ τίποτα;

—Ἔ, καλὰ τὸ συνεχίζετε κατόπιν, δὲ χάλασε ὁ κόσμος.

Ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα, τὸ αὐτοκίνητο φρενάρισε ἔξω ἀπὸ τὴν 'Ασφάλεια. 'Ανέβηκαν βιαστικὰ τὰ σκαλιὰ καὶ ἔφτασαν στὸ γραφεῖο τοῦ Διοικητοῦ. Μόλις τοὺς εἶδε ἐκεῖνος σηκώθηκε ἐπάνω. Τὸ βλέμμα του ἔπεσε εἰρωνικὸ στὸ ἔνοχο ζευγάρι, ποὺ στεκόταν μπρός του χαμογελῶντας. 'Ακόμα δὲν εἶχαν ἀντιληφθῆ τὶ εἶχε συμβῆ. Σὲ μιὰ στιγμὴ μιὰ κραυγὴ ξέφυγε ἀπὸ τὸ στόμα τῆς κοκκινομάλλας. Τὸ βλέμμα της καρφώθηκε μὲ τρόπο πάνω στὸ γραφεῖο τοῦ Διοικητοῦ. Μιὰ μικρὴ ὀμπρελλίτσα ἀναπαύονταν ἥσυχα-δίπλα ἀπὸ ἕνα μελανοδοχεῖο. Τὸ χοντρό της ξύλο νόμιζε κανεὶς πὼς εἶχε πάρει ψυχὴ καὶ κάγχαζε μπροστὰ στὴν ἀφεντικιά του. Ἔρριξε καὶ ὁ διπλανός της μιὰ ματιά. Τὸ χαμόγελο σβύστηκε ἀπὸ τὰ χείλη του. Μιὰ χλωμάδα ἐκάλυψε τὸ ὁλοστρόγγυλο πρόσωπό του. Τὰ κατάλαβε ὅλα... Στράφηκε καὶ κύτταξε μὲ παραπονεμένο βλέμμα τὸν Ἄρη, ποὺ στεκόταν σὲ μιὰ γωνιὰ μὲ σταυρωμένα χέρια.

—Μὲ συγχωρεῖς φίλε, τοῦ ψιθύρισε ἐκεῖνος. Ἔκανα τὸ καθῆκον μου.

—Γιὰ πλησίασε πιὸ κοντά, εἶπε ὁ Διοικητὴς στὴ νέα. Κείνη ἔκανε λίγα δειλὰ βήματα πρὸς τὰ ἐμπρός.

—Τὴν γνωρίζεις αὐτὴ τὴν ὀμπρέλλα;

Ἔρριξε ἕνα φοβισμένο βλέμμα στὸ ἀντικείμενο. Σὲ μιὰ στιγμὴ νόμισε πὼς θὰ λιποθυμοῦσε. Ὕστερα ξαναβρίσκοντας τὴ σατανικὴ ψυχραιμία της ἀπάντησε σταθερά. ΟΧΙ.

—Ὄχι, ἔ;... μήπως τὴν γνωρίζει ὁ κύριος;

Τὸ βλέμμα του τώρα εἶχε πέσει αὐστηρὸ στὸ χλωμὸ πρόσωπο τοῦ παλληκαριοῦ. Ἔμενε ἐκεῖνος σιωπηλός. Τὸ σαγόνι του ἔτρεμε ἐλαφρὰ καὶ τὸ πρόσωπό του ἐσυσπᾶτο ἀπὸ ἀκαθόριστες γκριμάτσες. Τέλος, ξέσπασε σὲ ἕνα σιγανὸ κλάμμα.

—Δέν φταίω ἐγώ, φώναξε, ἐκείνη μὲ παρέσυρε, καὶ ἔδειξε τὴν κοπέλλα.

—Ἄσε τὰ κλάματα τώρα. Οἱ ἄνδρες δὲν κλαῖνε. Ἔλα... κάθησε σ' αὐτὴ τὴν καρέκλα καὶ πές τα μας ἀπὸ τὴν ἀρχή. Πρόσεξε ἂν μᾶς κρύψῃς τίποτα θὰ εἶναι εἰς βάρος σου... Νά... πᾶρε καὶ τσιγαράκι. Ἔτσι μπράβο. Καὶ τώρα, σ' ἀκοῦμε.

Πρὶν ἀρχίσῃ, γύρισε τὸ βλέμμα του καὶ κύτταξε τὴ φίλη του.

'Εκείνη τὸν πυρπόλησε μὲ ἕνα βλέμμα πύρηνο, κοροϊδευτικό, γεμᾶτο μῖσος.

Αὐτὴ ἡ ματιά της, φάνηκε νὰ τὸν ἐξηρέθησε. Θὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλα, φώναξε μὲ πεῖσμα, τραβῶντας μιὰ μεγάλη ρουφηξιὰ ἀπὸ τὸ τσιγάρο του.

—«Ἐδῶ καὶ ἕνα χρόνο, εἶχεν ἔρθει στὸ μαγαζὶ αὐτὴ ἡ προσωπικότης ἀπ' ἐδῶ » καὶ ἔκανε μιὰ χειρονομία πρὸς τὸ μέρος τῆς νέας. Ἦρθε νὰ πιάσῃ δουλειὰ ὡς λο- » γίστρια. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ μὲ παρέσυρε στὰ δύχτια της. Ἤμουν τρελλός. » Δὲν ἤξερα τί ἔκανα. Ἀκόμα ξόδευα γι' αὐτὴν καὶ τὰ χρήματα ποὺ προωρίζονταν » γιὰ τὴν οἰκογένειά μου. Ἐδῶ καὶ τρεῖς περίπου μῆνες, κάποιο βράδυ μοῦ ἀπαί- » τησε νὰ κλέψω τὸ ἕνα μαργαριταρένιο περιδέραιο ἀπὸ τὰ δύο ποὺ εἴχαμε στὸ μα- » γαζί. Ἐγὼ μόλις τὸ ἄκουσα ἀνατρίχιασα. Αὐτὸ δὲν γίνεται τῆς εἶπα. Καὶ νὰ ἤθελα » ἀκόμα δὲν θὰ μποροῦσα. Στὸ πόστο αὐτὸ ὅπως ξέρῃς εἶναι ὁ Λουκᾶς. Θύμωσε » ἐκείνη. Ἀκολούθησε ἕνα γερὸ καυγαδάκι. Μὲ εἶπε δειλό, φαβιτσάρη, πὼς δὲν τὴν » ἀγαποῦσα καὶ ὅτι θὰ τελείωναν ὅλα μεταξύ μας. Ἔφυγα ἀηδιασμένος κεῖνο τὸ » βράδυ μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ κόψω κάθε δεσμὸ μαζί της. Ἀργότερα, μὲ τὴν πάροδο » τῶν ἡμερῶν, κατάλαβα πόσο δύσκολο μοῦ ἦταν αὐτό. Τὴν ἤθελα. Τὴν ποθοῦσα » σὰν κολασμένος. Ἕνα βράδυ, εἴχαμε κόσμο στὸ μαγαζί. Ἦταν παραμονὴ Χρι- » στουγέννων. Ὅλοι μας εἴμαστε ἀπησχολημένοι μὲ τοὺς πελάτες. Ὁ Λουκᾶς » προσπαθοῦσε νὰ πείσῃ μιὰ πελάτισσα ν' ἀγοράσῃ κάποιο βραχιόλι. Στὸ τέλος τὴν » ἔπεισε. Κείνη τὴν ὥρα, κάποιος τὸν ζήτησε ἐπειγόντως στὸ τηλέφωνο ποὺ ἦταν » κοντὰ στὸ ταμεῖο. Τὸν εἶδα νὰ συνομιλῇ μὲ τὰ νῶτα ἐστραμμένα. Κάποιο ζευγα- » ράκι μπῆκε καὶ προχώρησε πρὸς τὴ βιτρίνα του. Ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἦταν ἀπησχολη- » μένος, ἔτρεξα ἐγὼ νὰ τοὺς περιποιηθῶ. Κείνη τὴν ὥρα ἤμουν ἐλεύθερος. Τὸ ζευ- » γαράκι ἔρριξε μιὰ ματιὰ καὶ τράβηξε πρὸς τὸ βάθος».

—Ρολόϊ θέλουμε, μοῦ εἶπαν.

« Ἔρριξα μιὰ ματιὰ γύρω μου καὶ εἶδα πὼς δὲν μὲ πρόσεχε κανείς. Ἡ βιτρίνα ἄνοιγε » ἀπὸ τὸ ἐπάνω μέρος. Μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα τὴν ἄνοιξα καὶ ἅρπαξα τὸ κολλιέ, » ρίχνοντάς το στὴν τσέπη μου. Ὅλα ἔγιναν τόσο γρήγορα, ποὺ δὲν μὲ ἀντελήφθη » κανένας. Ὁ καθένας ἄλλως τε κυττοῦσε τὴ δουλειά του. Τὸ ἀφεντικὸ ἦταν προση- » λωμένο στὰ ρέστα τῆς κυρίας, ποὺ εἶχε ἀγοράσει τὸ βραχιόλι. Τὴν ἄλλη μέρα, ἀνή- » μερα Χριστουγέννων, πῆγα στὸ σπίτι της καὶ τῆς ἔδωσα τὸ κολλιέ.

«Μὲ ἔκανες κλέφτη, τῆς φώναξα ἀγανακτισμένος. Κείνη κρεμάστηκε στὸ » λαιμό μου.—Μὰ καλά, τὴ ρώτησα. Πότε θὰ τὸ φορέσῃς ; πῶς ;

«Ὅποτε μοῦ δοθῇ ἡ...εὐκαιρία, μοῦ εἶπε μὲ τὸ πιὸ φυσικὸ τόνο στὴ φωνή». Κείνη τὴ μέρα ποὺ ἔγινε στὰ σπίτια σας ἡ ἔρευνα, ποῦ τὸ εἴχατε τὸ περιδέραιο ;

— Στὸν ξαδελφό μου. Εἶναι ὀμπρελλᾶς. Αὐτὸς κατασκεύασε τὴν ὀμπρέλλα.

— Μπά ; καὶ ἡ ἰδέα τοῦ σχεδίου ;

— Ποιᾶς ἄλλης, ἐκείνης. Κόβει τὸ γυναικεῖο μυαλό. Ἔτσι μοῦ εἶπε θὰ εἶναι ἀσφαλισμένα τὰ μαργαριτάρια μου. Ποιὸς νὰ φαντασθῇ ὅτι ἡ...ὀμπρέλλα...

— Καὶ δὲν μοῦ λές, μὲ τὸ βραχιόλι πῶς ἔγινε ;

—«Θὰ σᾶς τὸ πῶ καὶ αὐτό. Ἀφοῦ πέρασαν λίγες μέρες, τῆς ἦρθε ἡ ἰδέα νὰ ἐνοχοποιήσουμε τὸν Λουκᾶ μὲ τὴν μέθοδο τοῦ...βραχιολιοῦ. Ἤθελε νὰ τὸν ξευτε- λίσῃ. Νὰ δείξῃ ὅτι αὐτὸς εἶχε πάρει καὶ τὸ περιδέραιο.

—Καὶ γιατὶ αὐτὴ ἡ προτίμησι ;

—Αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω. Πάντως στὸν Λουκᾶ εἶχε μιὰ ἐχθρικὴ στάσι. Δὲν ξέρω γιατί. Προσπάθησα νὰ τὴ λογικεύσω.

—Τί μᾶς ἔκανε ὁ δυστυχισμένος ; Ἐσὺ μιὰ φορὰ τὸ κολλιὲ δὲν ἤθελες ; Ἄφησε λοιπὸν τὸ παιδὶ ἥσυχο. Δὲν μᾶς πείραξε σὲ τίποτα.

—Ἂν δὲν πείραξε ἐσένα, πείραξε ἐμένα, μοῦ εἶπε μὲ δόντια σφιγμένα.

—Δὲν τὴ ρώτησες σὲ τί ;

—Πολλὲς φορές. Μὰ δὲν ἤθελε νὰ μοῦ πῇ. Μὲ εἶχε τυφλώσει ἡ ἀγάπη. Δὲν μποροῦσα νὰ τῆς χαλάσω κανένα χατῆρι. Περίμενα λοιπὸν τὴν εὐκαιρία τῆς...ἐνο-

χοποιήσεως καὶ δὲν ἄργησε. Κεῖνο τὸ ἀπόγευμα ὁ Λουκᾶς ἦταν ἀδιάθετος. Τοῦ πονοῦσε τὸ στομάχι. Τὸ ἀφεντικὸ τὸν συμβούλεψε νὰ πεταχτῇ μέχρι τὸ καφενεῖο, ποὺ ἦταν ἐκεῖ κοντά, νὰ πιῇ ἕνα χαμομῆλι. Στὸ μαγαζὶ ἦταν ἡσυχία. Κείνη τὴν ὥρα τὸ ἀφεντικὸ βγῆκε γιὰ λίγα λεπτὰ ἔξω. Ἕνας ἡλικιωμένος κύριος ζήτησε νὰ ἰδῇ τὰ βραχιόλια μας. Ἔτρεξα πρόθυμα νὰ τὸν ἐξυπηρετήσω. Ἄνοιξα τὴν βιτρίνα τοῦ Λουκᾶ καὶ τοῦ ἔβγαλα μερικὰ σχέδια. Φαινόταν ὅμως παράξενος. Δὲν τοῦ ἄρεσε τίποτα καὶ ἔφυγε· ἔβαλα πάλι τὰ χρυσαφικὰ στὴ θέσι τους, καὶ πῆγα στὸ πόστο μου. Στὴν τσέπη μου βάραινε ἕνα βραχιόλι μὲ χοντρὴ ἁλυσίδα. Σκέφθηκα τότε, ὅτι καλὸν θὰ ἦτο νὰ ἄφηνα τὴν...ἐνοχοποίησι γιὰ ἀργότερα. Ὕστερα ἀπὸ δυὸ μέρες τουλάχιστον. Κι' αὐτὸ γιὰ νὰ μὴ γεννήσω καμμιὰ ὑποψία, ἐπειδὴ κείνη τὴν μέρα εἶχα πλησιάσει τὸ πόστο τοῦ Λουκᾶ. Ἀπὸ αὐτὰ τὰ βραχιόλια εἴχαμε πολλά. Καὶ ἔτσι δὲν ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ τόσο γρήγορα αἰσθητὴ ἡ ἀπουσία του. Ἔτσι καὶ ἔγινε. Μετὰ ἀπὸ δυὸ μέρες, τὸ ἀπόγευμα, μὲ τὴν πρόφασι ὅτι ἐπῆγα νὰ πάρω τὸ μαντῆλι μου, ἔρριξα μὲ τρόπο τὸ βραχιόλι στὴ τσέπη τοῦ παλτοῦ του. Ὁ κίνδυνος νὰ μὲ ὑποψιασθοῦν ἀπεκλείετο. Προηγουμένως εἶχαν μπῆ καὶ ἄλλοι στὸ δωματιάκι ποὺ κρεμούσαμε τὰ παλτά μας. Αὐτὴ εἶναι ὅλη ἡ ὑπόθεσις. Τὰ πάρα κάτω, ἀσφαλῶς θὰ τὰ γνωρίζετε».

—Μὰ γιατὶ θέλησε νὰ κάνῃ ἕνα τέτοιο κακὸ στὸ νέο ; τί τῆς ἔκανε ;

—«Σᾶς εἶπα. Δὲν θέλησε ποτὲ νὰ μοῦ τὸ πῇ».

Τώρα θὰ τὸ πῇ σὲ μᾶς. Ἔ. δεσποινίς ; Δὲ μίλησε ἐκείνη. Καθόταν σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ ἔμοιαζε σὰν νὰ βρισκόταν σὲ κάποιον ἄλλον κόσμο. Τὸ στητό της κορμὶ εἶχε κυρτώσει μονομιᾶς. Τὸ στῆθος της φούσκωνε.

—Ἔλα κοπέλλα μου. Μιὰ λέξι ἀκόμα καὶ τελειώνουμε. Σὲ τί σὲ πείραξε ὁ Λουκᾶς ; Ἐκείνη ἐξακολουθοῦσε νὰ μένῃ ἄφωνη. Ἔβγαλε τό μαντηλάκι της καὶ σκούπισε δυὸ δάκρυα ποὺ εἶχαν κυλήσει στὰ ὡραῖα μαγουλά της. Τὴν κύτταξαν περίεργα. Ὕστερα ἀπὸ λίγο, ἡ φωνή της ἀκούστηκε σιγανή, πονεμένη.

—Δὲν μποροῦσα νὰ ἀνθέξω τὴν περιφρόνησί του...Ἐνῷ ὅλοι οἱ ..ἄνδρες μὲ θαυμάζουν, αὐτὸς δὲν καταδέχτηκε ποτέ του νὰ μοῦ ρίξῃ μιὰ...ματιά. Πλήγωσε τὸν ἐγωϊσμό μου. Δὲ μποροῦσα νὰ τοῦ τὸ συγχωρήσω ποτὲ αὐτὸ καὶ ζητοῦσα τὴν εὐκαιρία νὰ τὸν ἐκδικηθῶ. Μὰ τώρα μετάνοιωσα.

Οἱ ἄνδρες κυττάχτηκαν χαμογελῶντας. Γέλασε καὶ ὁ Διοικητής.—Δύστυχε Λουκᾶ.—Πῆρε ὕστερα στὰ χέρια του τὴν ὀμπρέλλα καὶ τὴν ἄνοιξε.

—Συμπαθητικὴ ὀμπρελλίτσα ἔ, παιδιά ;

—Συμπαθητικὴ καὶ...μαγική, ἔκανε ὁ Ἄρης.

Τὸ χέρι τοῦ Διοικητοῦ στριφογύρισε μερικὲς φορὲς τὸ ξύλο τῆς ὀμπρέλλας. Οἱ παρευρισκόμενοι ἄνδρες τῆς Ἀστυνομίας ἔβλεπαν κατάπληκτοι τὸν παράξενο... διαμελισμό της. Θαύμασε γιὰ λίγο τὰ μαργαριτάρια μέσα στὴ φούχτά του καὶ ὕστερα τὰ ξανάβαλε προσεχτικὰ στὴ θέσι τους, κουνῶντας σκεπτικὸς τὸ κεφάλι. «Ζ η τ ή σ α τ ε τ ὴ γ υ ν α ί κ α», πρόφερε σιγανά.

Ἔξω, ἡ Μαρτιάτικη νύχτα εἶχε σμίξει μὲ τὸ δροσερὸ ἀεράκι καὶ σιγανοκουβέντιαζαν. Ἐνῷ ψηλὰ στὸν οὐρανὸ ἕνα διαβατάρικο συννεφάκι τοὺς παρακολουθοῦσε ζηλόφθονα.

Η ΠΑΓΙΔΑ

Ὑπὸ κ. **ΑΛΕΞ. ΚΡΟΚΙΔΗ,** Ἀστυνόμου Β'

«Τὸ ὅτι μὲ παρακολουθοῦσαν, δὲν ὑπῆρξε ἀμφιβολία. Γι' αὐτὸ σὲ ὅλη τὴ διαδρομὴ διερωτόμουν: «θὰ τὰ καταφέρω ἄραγε;» σφίγγοντας ταὐτοχρόνως ὅλο καὶ περισσότερο τὸ χαρτοφύλακα ποὺ κρατοῦσα, στὸ στῆθος μου.

Τὸ ταξὶ προχωροῦσε ἀργὰ σὰν... χελώνα μέσα στὸ πανδαιμόνιο τῆς μεσημβρινῆς κινήσεως τῶν κεντρικῶν δρόμων τῆς μεγαλουπόλεως. Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή, σὲ κάθε ἀπότομο σταμάτημα τοῦ αὐτοκινήτου περίμενα κάτι νὰ συμβῇ: κανένα... ἐμπόδιο, καμμιὰ βλάβη ἢ σύγκρουσις, ἕνας ἀθόρυβος πυροβολισμός, καμμιὰ παγίδα ἀπὸ κεῖνες ποὺ εἶναι ἀδύνατον νὰ τῆς φαντασθῇς. Γιατί, ποῦ μπορεῖ κανεὶς νὰ ξέρῃ τὶ τὸν περιμένῃ ὅταν τύχῃ καὶ βρεθῇ ἀνάμεσα στοὺς τρομεροὺς πλοκάμους αὐτοῦ τοῦ τέρατος ποὺ λέγεται κατασκοπεία; Ὁ ἱδρώτας ἔτρεχε ποτάμι ἀπὸ πάνω μου. Βρισκόμουνα σὲ μεγάλο κίνδυνο!».

***

«Αὐτὴ ἡ ἱστορία ποὺ πρόκειται νὰ σοῦ διηγηθῶ» συνέχισε ὁ φίλος μου Ἀστυνόμος «Χ», ἀνάβοντας ἕνα ἀπὸ τ' ἀναρίθμητα τσιγάρα ποὺ ἐκάπνιζε, «μοῦ συνέβη πρὸ ἐτῶν, στὰ μαῦρα χρόνια τῆς κατοχῆς στὴν Αἴγυπτο ποὺ εἶχα καταφύγει καταδιωκόμενος, ὅπως καὶ τόσοι ἄλλοι, ἀπὸ τοὺς Γερμανούς.

Ὑπηρετοῦσα τότε στὸ Γραφεῖο ἀντικατασκοπείας τοῦ Γεν. Ἐπιτελείου καὶ μιὰ μέρα διετάχθην νὰ μεταφέρω κάτι ἄκρως ἀπόρρητα «ὑψίστης ἐθνικῆς σημασίας» ὅπως μοῦ εἶπαν, ἔγγραφα, ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια στὸ Κάϊρο. Ἦταν γνωστὸ ὅτι μιὰ μεγάλη δύναμις «ἐνδιεφέρετο» τόσο πολὺ γιαυτά, ὥστε θὰ κινοῦσε «πάντα λίθον», νὰ τὰ ...πάρῃ.

«Πρόσεξε! τὰ μάτια σου δεκατέσσερα! κανεὶς δὲν ξέρει τί πρόκειται νὰ συ-
» ναντήσῃς σ' αὐτὴ τὴν ἀποστολὴ μοῦ εἶπε ὁ προϊστάμενός μου, ἕνας Συνταγματάρ-
» χης, καθὼς μοῦ ἐνεχείριζε τὸν χαρτοφύλακα μέσα στὸν ὁποῖον ὑπῆρχον τὰ πολύ-
» τιμα ἔγγραφα. Ἔχουμε νὰ κάνωμε μὲ πανούργους καὶ ἐπικινδύνους ἀντιπάλους,
» τὸ ξέρεις. Καλὸ ταξίδι καὶ καλὴ τύχη».

Τὰ ἔγγραφα θὰ παρεδίδοντο σὲ ἕνα πράκτορα τῆς Ἰντέλιντζες Σέρβις τὸν ὁποῖον δὲν ἐγνώριζα, παρὰ μόνον ὅτι ἐλέγετο Ὄσκαρ, ἦταν ἀρχιτέκτων καὶ διατηροῦσε γραφεῖο μέσα στὴν πόλι.

Τὴν ἑπομένη ἡμέρα λίγο πρὶν τὸ μεσημέρι, βρισκόμουνα στὸ Κάϊρο. Ὅλα εἶχαν πάει καλά. Στὸ Σιδηροδρομικὸ ὅμως Σταθμὸ φαινόταν σὰν... νὰ ἄλλαζαν τὰ πράγματα!! Κοντὰ στὴ στενὴ καγκελωτὴ ἔξοδο τοῦ Σταθμοῦ αἰσθάνθηκα τὸ βλέμμα ἑνὸς ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἐστέκετο ἐκεῖ πλησίον καὶ παρ' ὅλες τὶς προσπάθειες ποὺ κατέβαλα νὰ φαίνομαι ἀδιάφορος, διάβασα καθαρὰ μέσα σὲ κεῖνο τὸ βλέμμα τὸ... μεγάλο του ἐνδιαφέρον! «Ἄ! αὐτὸς εἶναι» εἶπα καὶ περίμενα. Πῆγα σ' ἕνα τηλ/κὸ θάλαμο καὶ πῆρα τὸν ἀριθμὸ τοῦ πράκτορος. Μιὰ χονδρὴ φωνὴ ἀκούστηκε ἀμέσως: «Ἐδῶ ἀρχιτέκτων Ὄσκαρ» κι' ἐγὼ τοῦ ἀπήντησα: «Θὰ ἤθελα νὰ μιλήσωμε γιὰ κεῖνα τὰ σχέδια τοῦ ἀλευρομύλου». Ἀπόλυτος σιγή, καὶ μετὰ ἀπὸ λίγο ἡ ἴδια φωνὴ

ἀπήντησε. «Μάλιστα ἐλᾶτε τώρα ἀμέσως». Αὐτὲς ἦταν οἱ συνθηματικὲς φράσεις, καὶ αὐτὸ ἐσήμαινε: Ὅλα ἐν τάξει. Ἀλλὰ ἦσαν πράγματι ἐν τάξει;

Βγῆκα ἀπὸ τὸ Σταθμὸ καὶ στάθηκα στὸ πεζοδρόμιο. Τώρα ἤμουν βέβαιος ὅτι μὲ παρακολουθοῦσαν. Φώναξα ἕνα ταξὶ ἀπὸ τὴ σειρὰ ποὺ ἦταν μπροστά μου καὶ πήδησα μέσα. Εἶπα στὸν ὁδηγὸ τὴ Διεύθυνσι τοῦ ἀρχιτέκτονος. Ἐθεώρησα ἄσκοπο καὶ ἐπικίνδυνο νὰ «μπλεχτῶ» μὲ ψεύτικες διευθύνσεις καὶ ἄλλες περιπέτειες. Ἦτο φανερὸν ὅτι... «αὐτοὶ» ἐγνώριζαν ποιὸν ζητοῦσα. Νὰ μοῦ ἐπιτεθοῦν; δὲν ἦτο καὶ τόσο εὔκολο μέσα στοὺς κεντρικοὺς δρόμους τῆς πόλεως, ἀσφαλῶς ὅμως θὰ παροσπαθοῦσαν νὰ μοῦ πάρουν τὰ ἔγγραφα μὲ κανένα ἄλλο τρόπο μὲ πανουργία, μὲ καμμιὰ παγίδα...

Τότε σκέφτηκα: «Στὸ χαρτοφύλακα τὰ ἔγγραφα δὲν ἦσαν ἀσφαλῆ» καὶ χωρὶς ν' ἀφήσω τὰ μάτια μου ἀπὸ τὸν ὁδηγό, ἄνοιξα γρήγορα τὴν τσάντα, πῆρα τὰ ἔγγραφα καὶ τὰ ἔχωσα μέσα στὸν κόρφο μου. Στὸ χαρτοφύλακα ἔμειναν δυὸ παληὲς ἐφημερίδες.

Τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε μπροστὰ ἀπὸ ἕνα τεράστιο κτίριο μὲ γραφεῖα· πήδησα ἔξω, πλήρωσα καὶ προχώρησα στὴν εἴσοδο τοῦ μεγάρου. Παραπλεύρως τῆς εἰσόδου εἶδα τὴν φίρμα τοῦ γραφείου. Διάβασα: Ἀρχιτέκτων Ὄ σ κ α ρ Ζον πάτωμα. Μπῆκα ἀπὸ τὴν περιστροφικὴ πόρτα τοῦ μεγάρου καὶ εὐχόμουν νὰ μὲ βοηθήσῃ ὁ Θεός! Ἕνα κενὸ ἀσανσὲρ ἀνέβαινε ἀπὸ τὸ βάθος. Μπῆκα μέσα, πλὴν τὴ τελευταία στιγμὴ πήδηξε κι' ἕνας κοντό-χονδρος, μὲ ψάθα κατεβασμένη ὡς τὰ μαῦρα γυαλιὰ ποὺ φοροῦσε, κι' ἀδιάφορος κυττοῦσε στὸ πάτωμα. Ἔσφιξα τὴν τσάντα ὅσο μποροῦσα περισσότερο. Πρῶτο πάτωμα, δεύτερο, τρίτο, πήδηξα ἔξω. Πήδηξε κι' ὁ ἄλλος. Μιὰ μικρὴ πλάκα στὸν τοῖχο ἔγραφε: Ἀρχιτέκτων Ὄ σ κ α ρ ἀριθ. 112. Προχώρησα κατὰ μῆκος στὸν ἥσυχο διάδρομο. Πίσω ἀπὸ μία πόρτα ἄκουσα γυναικεῖο γέλοιο, καὶ μίσω ἀπὸ μία δεύτερη, τὰ πλῆκτρα μιᾶς γραφομηχανῆς. Ἔφθασα στὸ 112, πάλι μιὰ μικρὴ ταμπέλα ἔγραφε: Ἀρχιτέκτων Ὄ σ κ α ρ ἐκτύπησα... ἀνέπνευσα! Ἐπὶ τέλους εἶπα ἡ ἀποστολή μου ἔληξε. Ὅλοι οἱ φόβοι ποὺ εἶχα πρὶν ἀπὸ μισὴ ὥρα ἦσαν ἀδικαιολόγητοι.

Μπῆκα μέσα. Ἦταν ἕνα μικρό, ἀλλὰ φωτεινὸ δωμάτιο. Ἕνας ἰσχνὸς μισοἀσπρομάλλης κύριος ποὺ καθόταν πίσω ἀπὸ ἕνα μετάλλινο σωληνωτὸ γραφεῖο, σηκώθηκε, ἄφησε τὴν πίπα του πάνω στὸ τασάκι χαμογέλασε καὶ μοῦ εἶπε: «Ὀνομάζομαι Ὄ σ κ α ρ, σᾶς περίμενα. Παρακαλῶ καθῆστε». Κάθησα σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς δύο ἀναπαυτικὲς πολυθρόνες. Ἀνταλλάξαμε μερικὲς ἀφῃρημένες κουβέντες.

Ἐγὼ ἐν τῷ μεταξὺ ἄρχισα νὰ ἐρευνῶ τὸ γελαστὸ συνομιλητή μου μὲ τὸ ἄψογο καλοκαιρινὸ ντύσιμο καὶ τὰ ἄσπρα μαλλιά. Παρακολουθοῦσα ἀκόμη καὶ τὸ κάπνισμα τῆς πίπας του. Ἦταν ὅπως σοῦ εἶπα, ἕνα πολὺ μικρὸ δωμάτιο καὶ μὲ μιὰ ματιὰ εἶδα ὅλα ὅσα ὑπῆρχον μέσα ἐκεῖ:

Ἀπέναντι ἦταν ἕνα ντουλάπι μὲ ἀνοιχτὲς πόρτες. Πάνω στὰ ράφια ὑπῆρχαν μερικοὶ ρόλοι χαρτιά, ὑλικὰ σχεδιάσεως καὶ μερικοὶ πίνακες ἰχνογραφίας. Στὸ ἐπάνω ράφι, μερικὰ βιβλία καὶ φάκελλοι. Παραπλεύρως ἀπὸ τὸ ντουλάπι κρεμότανε ἕνας καθρέπτης. Δύο ἀναπαυτικὲς πολυθρόνες, ὅπου στὴ μία καθόμουν ἐγὼ καὶ μπρὸς ἀπὸ κάθε μιὰ ἕνα μικρὸ τραπεζάκι καὶ πάνω στὸ καθένα ἀπὸ αὐτά, ἕνα μπρούτζινο ἀγαλματάκι καὶ ἕνα στακτοδοχεῖο. Στὸ ράφι τοῦ παραθύρου ἕνα μικρὸ βαζάκι μὲ πρασινάδα. Κατόπιν τὸ σωληνωτὸ μετάλλινο γραφεῖο μὲ γιάλινη πλάκα, πάνω στὴν ὁποίαν εὑρίσκετο ἕνα ἐπιτραπέζιο ρολόϊ, ἕνα βάζο μὲ κόκκινα γαρύφαλα, ἕνα κουτὶ σπίρτα, ἕνα τασάκι καὶ μερικὰ μολύβια. Πίσω ἀπὸ τὸ ἐπίσης μετάλλινο κάθισμα, ὅπου ὁ γελαστὸς πράκτωρ καθόταν, τίποτε.

«Ἔχω ἐντολὴ νὰ σᾶς παραδώσω αὐτὰ τὰ πράγματα ὅπως εἶναι χωρὶς νὰ τὰ ἀνοίξω» τοῦ εἶπα. Κούνησε τὸ κεφάλι, ἅπλωσε τὸ χέρι του καὶ πῆρε τὸ χαρτοφύλακα μὲ τὶς... ἐφημερίδες!

Λίγα λεπτὰ ἀργότερα βρισκόμουνα στὴν εἴσοδο τοῦ μεγάρου. Στάθηκα λίγο, ἔρριξα μιὰ ματιὰ στὴν πινακίδα καὶ εἶπα «καλὴ δουλειὰ» κι' ἔτρεξα στὴν ἀπέναντι στοά, ὅπου χώθηκα πίσω ἀπὸ μιὰ βιτρίνα, ἀπ' ὅπου παρακολουθοῦσα τὴν εἴσοδο τοῦ μεγάρου.

Δὲν περίμενα καὶ πολύ. Στὴν ἀρχὴ βγῆκε ὁ καντόχονδρος τοῦ ἀσανσὲρ μὲ τὸ ψαθάκι καὶ τὰ γυαλιά. Ἀσχολήθηκε λίγο μὲ τὴν πινακίδα, κατόπιν μπῆκε σὲ ἕνα αὐτοκίνητο ποὺ περίμενε ἀπ' ἔξω καὶ πῆγε μέχρι τὴ γωνιὰ ὅπου στάθηκε. Μετὰ ἀπὸ λίγο φάνηκε κι' ὁ ἀσπρομάλλης μὲ τὴν τσάντα στὰ χέρια, προχώρησε γρήγορα στὸ αὐτοκίνητο ποὺ περίμενε καὶ... ἐξηφανίσθησαν.

***

Ἐπέστρεψα πάλι στὸ μέγαρο. Κύτταξα τὴν πινακίδα τῆς εἰσόδου. Ἔγραφε: Ἀρχιτέκτων Ὄσκαρ, 6ον πάτωμα, λίγα λεπτὰ ἀργότερα τὰ ἔγγραφα εὑρίσκοντο ἐν ἀσφαλείᾳ...

«Πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἱστορία» εἶπα στὸ φίλο μου «ἦταν μία παγίδα» στημένη ἀριστοτεχνικά. Ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ, πῶς κατάλαβες τὴν ἀπάτη; Ὅτι δηλαδὴ δὲν ἦτο αὐτὸς ὁ πραγματικὸς πράκτωρ,ὥστε ἀντὶ τῶν ἐγγράφων νὰ τοῦ δώσῃς τὴν τσάντα μὲ τὶς ἐφημερίδες;

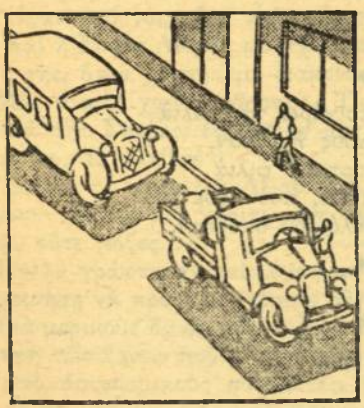
«Θὰ ἦταν προτιμότερο, νομίζω, αὐτὴ τὴν ἐρώτησι νὰ τὴν ὑποβάλῃς στοὺς ἀναγνῶστες σου» μοῦ ἀπήντησε.

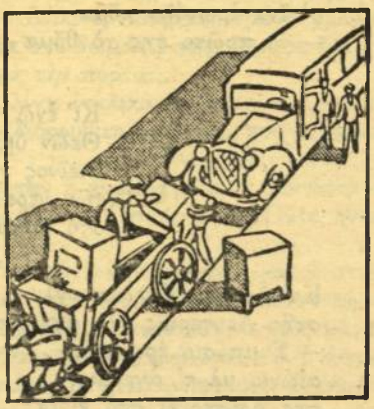
Συνεφώνησα καὶ τὴν ὑποβάλλω (1).

---

1. Ἡ λύσις θὰ δοθῇ στὸ ἑπόμενον. Ἐν τῷ μεταξὺ ἠμποροῦν οἱ ἀναγνῶσται μας ἀστυνομικοὶ νὰ ἀποστείλουν μέχρι τῆς 20ῆς Ἰανουαρίου ἐ.ἔ., τὰς ἀπαντήσεις των καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἡ ὀρθὴ ποὺ θὰ λύσῃ τὸ πρόβλημα.

ΟΔΗΓΙΕΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ ΚΙΝΗΣΕΩΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΟΔΗΓΟΥΣ

Αὐτοκίνητα λεωφορεῖα καὶ φορτηγά, ἅμαξες, κάρρα καὶ χειραμάξια (καρροτσάκια), ἀπαγορεύεται νὰ σταθμεύουν στοὺς δρόμους, ἐκτὸς μόνον ὅταν ἀποβιβάζουν ἢ παίρνουν ἐπιβάτες, καθὼς καὶ ὅταν φορτώνουν ἢ ξεφορτώνουν ἐμπορεύματα.

Στοῦ Μούσκου μας τὸ μνῆμα

Μέσ' τὸν καπνὸ τοῦ λιβανιοῦ
καὶ στὸν ἀχνὸ τοῦ καντηλιοῦ,
ἀνάερες φαντασίες,
θεῖες βλέπω ὀπτασίες.

*

Νεράϊδων ξέγνοιαστο χορὸ
πάνω στὸ μνῆμα τὸ ξερό,
« Νεραϊδογεννημένου
Μούσκου — Λευτερωμένου ».

*

Μέσ' ἀπ' τὸν νεραϊδόκοσμο,
ποὺ σιγοτραγουδοῦσε,
ἀντήχησε στὸν ἄκοσμο
σαρκοφαγάνα λόγγο
— μυστήριο γεννοῦσε —
ἄσμα ἀσμάτων
ἄφθαστο σ' ὕμνο καὶ φθόγγο
— ἄσμ' ἀθανάτων —

*

Ἦταν νεραϊδολευτεριὰ
αὐτή ποὺ ὑμνωδοῦσε
—Τὸ Μοῦσκο ξύπνησε γλυκὰ
ὁ ἦχος, π' ἀντηχοῦσε —

*

Καὶ ὡς ἐπρόβαλε εὐθύς,
ὁ νιὸς ἔξω ἀπ' τὸ μνῆμα,
ἡ Λευτεριὰ τὸν ἅρπαξε
σ' ἕνα ἐρωτύλο κῦμα
— τὸ πρῶτο της τὸ θῦμα —

*

Κι' ἐνῷ τριγύρω τὰ βιολιὰ
Θεῶν ὕμνους ἠχοῦσαν,
ἐκεῖνος χόρταινε φιλιὰ
τῶν νεραϊδῶν, ποὺ κάθε μιὰ
στὸ μάγουλό του σκοῦσαν.

*

Καὶ λάγνα ξάπλωσε, γλυκὰ
στῆς Λευτεριᾶς τὴν ἀγκαλιὰ
— Συμπόσιο ἐρωτικό,
αἰώνιο μὲ τ' ἀγερικό,
τῆς Λευτεριᾶς στὸ κῦμα
τὸ ἐαρινό, πάν' ἀπ' τὸ μνῆμα —

Σ. Χανδρῆς

Ἐπιτυχίες Ἐκπομπῆς Ἀστυνομίας

Ὑπὸ κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΠΗΛΟΥ**, Ἀρχιφύλακος

—Ἐνῶ τὰ ραδιοφωνικὰ προγράμματα τῆς ἐκπομπῆς τῆς Ἀστυνομίας ἐξακολουθοῦν πάντα νὰ συγκινοῦν καὶ νὰ ἐνθουσιάζουν χιλιάδες ἀκροατές τους, οἱ ἐπιτυχίες τῆς Ὑπηρεσίας Ραδιοφωνικῶν Ἐκπομπῶν τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς διαδέχονται ἡ μία τὴν ἄλλη...Καὶ μάλιστα καλλιτεχνικὲς ἐπιτυχίες διεθνοῦς ἀξίας. Ὅ,τι γιὰ τοὺς ἄλλους θεωρεῖται ἀκατόρθωτο, τὸ ἐπραγματοποίησε ἡ Ἀστυνομικὴ Ἐκπομπή, δικαιώνοντας τὴ φήμη της...

Διάσημοι ξένοι καλλιτέχνες, ποὺ ἔχουν ἑκατομμύρια φίλους σ' ὅλον τὸ κόσμο, καλλιτέχνες φορτωμένοι μὲ βραβεῖα καὶ τίτλους, ποὺ ἔχουν κυριολεκτικῶς θριαμβεύσει σὲ φίλμς ἀξέχαστα, καλλιτέχνες ποὺ χειροκροτήθηκαν ἀπὸ βασιλεῖς καὶ προσωπικότητες τοῦ κόσμου, περνῶντας ἀπ' τὴν Ἑλλάδα ἐδέχθηκαν προθυμότατα νὰ προσφέρουν τὴν πολύτιμη καλλιτεχνική τους βοήθεια στὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας.

Ἔτσι ἡ Ἀστυνομικὴ Ἐκπομπή, μὲ βῆμα ταχύ, προχωρεῖ στὴν τελειότητα, αὐξάνοντας κάθε βδομάδα τὶς χιλιάδες τῶν φίλων της.

Ἀρχίζουμε ἀπὸ τὴν Σοφία Λῶρεν, τὴ γλυκειὰ καὶ ἀκαταμάχητης γοητεία Ἰταλίδα αὐτὴ στὰρ ποὺ ἀπ' ὅπου πέρασε ξεσήκωσε ἕναν πρωτοφανῆ ἐνθουσιασμό...

Ἡ Σοφία Λῶρεν λοιπόν, ὅταν τὴν ἐπισκεφτήκαμε στὸ ξενοδοχεῖο της, στάθηκε κοντά μας σὰν ἕνα ἁπλὸ κορίτσι, σὰν μιὰ παληὰ καὶ εἰλικρινὴς φίλη μας...

Ἦταν δειλινό... ἕνα πολὺ ἥσυχο δειλινό, πλημμυρισμένο χρώματα, ἤχους, ζωή... Καὶ ἡ Σοφία Λῶρεν, μονάχη μέσα στὸ δωμάτιό της, ἔγραφε ἕνα γράμμα στὴν πατρίδα της, ὅταν χτυπήσαμε διακριτικὰ τὴν πόρτα...

Μᾶς ἄνοιξε χαμογελῶντας... Τὰ λίγα ἰταλικὰ ποὺ ξέρουμε, κοντὰ στὰ λίγα Ἑλληνικὰ τῆς Σοφίας, ἔφτειαξαν μιὰ ἰδιόρρυθμη γλῶσσα, ποὺ εἶχε μέσα της κάτι τὸ ἐγκάρδιο, τὸ ἀληθινό...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ Λῶρεν δὲν ἦταν ἡ κοσμοαγάπητη βεντέττα τοῦ κινηματογράφου... Ἦταν μιὰ χαριτωμένη κοπέλλα... Τίποτε ἄλλο. Οὔτε ἠθοποιΐες, οὔτε στόμφοι, οὔτε πόζες...

Πολλὰ γράφτηκαν καὶ λέχτηκαν γι' αὐτὴ τὴν γυναίκα, καὶ ἡ στήλη αὐτὴ δὲν θὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ προσθέσῃ τίποτε ἄλλο, γιατὶ ἄλλη εἶναι ἡ ἀποστολή της...

Γιὰ μερικοὺς ὅμως φίλους ἀναγνῶστες ποὺ ἐπιμένουν νὰ τοὺς κάνουμε καὶ μία περιγραφὴ τῶν ξένων ποὺ συναντᾶμε, ὥστε νὰ ἐνημερώνεται καὶ ὁ ἀστυνομικὸς κόσμος, ἀπὸ ἀστυνομικοὺς συντάκτες, πάνω στὰ καλλιτεχνικὰ ζητήματα, θέλουμε ἁπλῶς νὰ ποῦμε τὴ γνώμη μας, ἐκτὸς προγράμματος φυσικά.

Ἡ Σοφία Λῶρεν λοιπὸν δὲν εἶναι ὁ τύπος τῆς πραγματικὰ ὄμορφης γυναίκας... Δὲν εἶναι καλλονή... Ἔχει ὅμως μιὰ παράξενη προσωπικότητα, δυνατὴ καὶ γοητευτική. Δὲν εἶναι ἀκριβῶς σὲξ αὐτὸ ποὺ ἔχει. Εἶναι κάτι ἄλλο. Ἕνα πληθωρικὸ ξεχείλισμα θηλυκότητος, προσαρμοσμένης ὅμως αὐστηρὰ πάνω σὲ μιὰ ἀδάμαστη θέληση.

Σὲ ὑποχρεώνει νὰ τὴν προσέξῃς, νὰ τὴν σεβαστῇς, ἀλλὰ καὶ νὰ τὴν θαυμάσῃς μαζί. Τὰ μάτια της, τὰ χείλη της, τὸ σῶμα της ὑπηρετοῦν μὲ στρατιωτικὴ πειθαρχία τὴ θέλησή της ποὖναι μία: ν' ἀρέσῃ καὶ νὰ εὐχαριστῇ.

Κάτω ὅμως ἀπ' αὐτὸν τὸν φιλάρεσκο ἐγωϊσμό της, κρύβει προσεκτικὰ μιὰ καρδιὰ πολὺ κοριτσίστικη ἀκόμα. Δὲν μεγάλωσε δὲν τὴν πλάνεψαν τὰ χειροκροτήματα τῶν θαυμαστῶν της. Μένει πάντα ἡ μικρὴ κοπέλλα, ποὺ ξεκίνησε ἀπ' τὸ χωριό της νὰ βρῇ τὴν τύχη της. Καὶ μοιάζει σὰν νὰ πιστεύῃ ὅτι δὲν βρῆκε αὐτὸ ποὺ ζητᾷ.

'Αλλὰ ἀρκετὰ νομίζουμε γιὰ τὴν Σοφία Λῶρεν, τὴν γυναίκα, τὴν καλλιτέχνιδα, τὴν μεγάλη στάρ. Ἂς ξαναγυρίσουμε πίσω, στὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τοῦ ξενοδοχείου της, ὅπου μᾶς ὑποδέχεται γελῶντας.

«—Περᾶστε», λέει, δείχνοντας ἕνα κάθισμα.

Πήγαμε νὰ τῆς ποῦμε τὸ λόγο τῆς ἐπισκέψεώς μας, ἀλλὰ μᾶς διέκοψε:

«—Ξέρω... Ξέρω... 'Απὸ τὴ στολή σας κατάλαβα ποιοὶ εἶστε καὶ τί θέλετε. Εἶστε τῆς 'Εκπομπῆς τῆς 'Αστυνομίας. Δὲν εἶναι ἔτσι; Καὶ θέλετε μιὰ συνέντευξη. Σύμφωνοι;...»

«—Μάλιστα, Δνὶς Σοφία, ἀλλὰ πῶς τὸ καταλάβατε;...»

Χαμογελάει, ἀνοίγοντας ἕνα κουτὶ μὲ 'Ιταλικὰ φοντάν.

«...Πᾶρτε...» μᾶς ξαναλέει καὶ κάθεται στὴν ἄλλην πολυθρόνα, κοντὰ στὸ παράθυρο...

«...Λοιπὸν ποὺ λέτε, ἄκουσα καὶ ἀλλοῦ νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὴν 'Εκπομπὴ τῆς 'Αστυνομίας. Ἔχετε συναντήσει καὶ ἄλλους ξένους καλλιτέχνες, καὶ σᾶς περίμενα. Αὐτὸ εἶναι ὅλο. 'Εκτιμῶ καὶ ἀγαπῶ πολὺ αὐτὲς τὶς προσπάθειες, ὅταν μάλιστα προέρχωνται ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ ἔχουν ἕνα τόσο δύσκολο καὶ σκληρὸ ἔργο. Αὐτὸ λεπτύνει τὴν ἀποστολή τους. Μὴν περιμένετε νὰ σᾶς ἀρνηθῶ. Δέχομαι. Μένει μόνο νὰ κανονίσουμε σὲ ποιὰ γλῶσσα θέλετε νὰ μλήσω. Γιατὶ ἂν προτιμᾶτε 'Ελληνικά, θὰ περιμένετε μιὰ βδομάδα ἀκόμη νὰ τὰ μάθω...»

«—...Πῶς εἶναι δυνατὸν τόσο γρήγορα;» τὴν ρωτοῦμε ἀπορημένοι.

Ξαναγελᾷ ἀβίαστα, παίρνει κι' ἄλλο γλυκὸ ἀπ' τὸ κουτὶ καὶ συνεχίζει:

«—Τίποτε δὲν εἶναι ἀδύνατον γιὰ κεῖνον ποὺ θέλει. Κι' ἐσεῖς θέλατε καὶ ἐπιτύχατε. Ὅσο σκέφτουμαι τὴν ἐπιμονή σας συγκινοῦμαι. Περάσατε ἀπὸ ζῶνες πολλὲς γιὰ νὰ φτάσετε ἴσαμε ἐδῶ. Διατυπώσεις, ἀρνήσεις, καλλιτεχνικὰ γραφεῖα, κινηματογραφικὰ συνεργεῖα, ὅλα στάθηκαν ἐμπόδιο. 'Αλλὰ τὰ ὑπερπηδήσατε. Μ' ἀρέσει ἡ ἐπιμονή. Σ' ὅλους τοὺς καλλιτέχνας ἀρέσει. Κουραστήκατε πολλὲς μέρες. Δὲν εἶναι ἔτσι;...»

«—'Ακριβῶς. Κι' ὅλα αὐτὰ γιατὶ οἱ ἀκροαταί μας μᾶς τὸ ζητοῦν νὰ σᾶς ἀκούσουν. Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πόσο σᾶς ἀγαποῦν ἐδῶ στὴν 'Ελλάδα...».

'Αλλὰ ἡ Σοφία μᾶς διακόπτει, καὶ σοβαρὴ τούτη τὴ φορά, συνεχίζει:

«—Κι' ἐσεῖς δὲν ξέρετε πόσο ἐκτιμοῦμε τὴν 'Αστυνομία τῆς 'Ελλάδος. Ὅσοι ἦρθαν ἐδῶ, αὐτὸ μᾶς εἶπαν. Εἶστε εὐγενεῖς, ὑψηλόσωμοι, καλοντυμένοι, ἔχετε τάκτ καὶ προσήλωση στὸ καθῆκον σας. Εἶστε ἕνα ὥριμο 'Αστυνομικὸ Σῶμα. Καὶ ἐνῷ ζῆτε σ' ἕνα ταραγμένο κομμάτι γῆς, ἀνάμεσα σ' ἕνα λαὸ ποὺ ἀγωνίζεται ἐναντίον φίλων καὶ ἐχθρῶν, ἐσεῖς καταφέρνετε νὰ κρατᾶτε τὴν ἰσορροπία. Μπράβο σας. Κάθε φωτογραφία ποὺ τραβοῦν οἱ ξένοι ἐπισκέπται τῆς 'Ελλάδος, ἔχει μέσα καὶ ἕνα ἀστυφύλακα. Αὐτὸς συμβολίζει πιὸ πολὺ τὴ γαλήνη τῆς ἔνδοξης καὶ ταραγμένης ἱστορίας σας...».

'Εδῶ τὴν διακόπτουμε ἐμεῖς:

«—'Εὰν ἐπιτρέπεται, Δνὶς Λῶρεν, θὰ δίνατε τὴ συγκατάθεσή σας νὰ γράψουμε αὐτὰ τὰ λόγια σας στό περιοδικό μας;...».

«—...Εὐχαρίστως. Μαζὶ μὲ τοὺς θερμοὺς χαιρετισμοὺς καὶ τὶς εὐχές μου στοὺς Ἕλληνας ἀστυνομικούς...».

Ὕστερα ἡ Σοφία Λῶρεν μᾶς μίλησε γιὰ τὴν δουλειά της, γιὰ τὰ ὄνειρά της, γιὰ τὸ σπίτι της, γιὰ τὸ πρῶτο της φλέρτ, γιὰ τὸ καινούργιο φίλμ ποὺ πρόκειται νὰ γυρίσῃ. Ζήτησε ἀκόμα πληροφορίες γιὰ τὴν Ἀθήνα, γιὰ τὴν Ἀστυνομία, γιὰ τὸν Ἑλληνικὸ Λαό, καὶ ἰδιαιτέρως γιὰ τοὺς ἀστυφύλακες τῆς Τροχαίας, ποὺ—ὅπως μᾶς εἶπε—εἶναι ἡ ἀδυναμία της.

Μᾶς διέκοψεν ὅμως ἕνα τηλεφώνημα. Ἕνα ἐπεῖγον τηλεφώνημα ποὺ τὴν καλοῦσε σ' ἕνα γνωστὸ κέντρο τῶν Ἀθηνῶν. Τότε ἐστράφηκε σὲ μᾶς καὶ εἶπε, καθὼς ἔκλεινε τὸ φάκελλο ποὺ εἶχε μπροστά της:

«—...Κρῖμα. Πρέπει νὰ φύγω. Πάντως πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι τέτοια συνέντευξη δὲν ἔδωσα πουθενὰ ἀλλοῦ. Καὶ τόσην ὥρα μάλιστα. Χαίρουμε ποὺ γνώρισα Ἕλληνες ἀστυνομικούς. Ὡρβουὰρ λοιπὸν γιὰ τὴν Τρίτη...».

***

Μιὰ τόσο ἥσυχη, τόσο γαληνεμένη, τόσο ζεστὴ συνέντευξη, μᾶς ἔδωσε ἡ Σοφία Λῶρεν, μέσα στὸ κομψὸ δωματιάκι της στὸ ξενοδοχεῖο τῆς «Μ. ΒΡΕΤΤΑΝΙΑΣ». Μιὰ πρωτότυπη συνέντευξη, μὲ βάση τὴν εὐγενικὴ διάθεση καὶ τὴν εὐχάριστη παρέα. Μιὰ συνέντευξη δίχως τύπους καὶ ἐπισημότητα, μακρυὰ ἀπὸ τὸ θόρυβο, τὴ λάμψη καὶ τὰ μεταξωτά...

Ἡ Ἀστυνομία εἶχε ἐπιτύχει ἕνα ἀληθινὸ καλλιτεχνικὸ «τὲτ—ἀ—τὲτ» μὲ τὴν Ἰταλίδα γόησσα, καὶ εἶχε καταφέρει νὰ τὴν ἐνθουσιάσῃ...Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» σὰν πρεσβευτὲς τῆς Ἀστυνομικῆς Ἰδέας, ἐκπροσωπήσανε τὸ Ἀστυνομικὸ Σῶμα, μέσα στὸ πολυτελέστατο ξενοδοχεῖο τῆς Χώρας μας, σὲ μιὰ φιλικὴ συνομιλία μὲ τὴν Σοφία Λῶρεν, τὴν γυναίκα ποὺ γνώρισε τὴ μεγαλύτερη δόξα στὸν κόσμο...

Δυστυχῶς ὅμως τὴν Τρίτη τὸ ραντεβοῦ μας ματαιώθηκε. Ἡ Σοφία Λῶρεν εἶχε πάει στὴν Ὕδρα, γιὰ τὸ γύρισμα τῆς ταινίας: «Παιδὶ πάνω στὸ Δελφίνι» τοῦ Γιὰν Νεγκουλέσκο... Ὕστερα ἔφυγε ξαφνικὰ γιὰ τὴν Ἰταλία...

Στὸ Ἀεροδρόμιο ὅμως θυμήθηκε τὴν Ἀστυνομία καὶ τῆς πρόσφερε ἕνα πολύτιμο δῶρο, ποὺ ἄλλοι θὰ πλήρωναν πολλὰ χρήματα γιὰ νὰ τ' ἀποκτήσουν. Τῆς χάρισε τὸ τραγοῦδι ποὺ τραγούδᾳ ἡ ἴδια στὴν ταινία της, ποὺ τὸ τραγουδᾷ Ἑλληνικά, τὸ γνωστὸ τραγοῦδι: «Τί εἶναι αὐτὸ ποὺ τὸ λένε ἀγάπη». Κανεὶς δὲν τὸ εἶχε αὐτὸ τὸ τραγοῦδι. Οὔτε σὲ δίσκους εἶχε κυκλοφορήσει. Καὶ μετεδόθη γιὰ πρώτη φορά, κατ' ἀποκλειστικότητα ἀπὸ τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας, καὶ προκάλεσε χίλιες χιλιάδες ἐνθουσιώδη σχόλια.

Ἡ Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας παρουσίασε μόνο τὴ Σοφία Λῶρεν στὸ τραγοῦδι αὐτό. Εἶναι μιὰ ἐπιτυχία, μοναδική, στὸ εἶδος της, ποὺ ἔπεισε ἐχθροὺς καὶ φίλους ὅτι ἡ Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, εἶναι ἡ ζηλευτὴ ἐκπομπὴ τῶν μεγάλων καὶ θαυμαστῶν καλλιτεχνικῶν ἐπιτυχιῶν καὶ ἐκπλήξεων...

Ἀπὸ τὴ στήλη αὐτὴ τοῦ περιοδικοῦ, νοιώθουμε τὴν ὑποχρέωση νὰ εὐχαριστήσουμε θερμὰ τὴν γλυκειὰ Ἰταλίδα στάρ, γιὰ τὴν καλωσύνη της. Καὶ τῆς ὑποσχόμαστε νὰ θυμώμαστε πάντα μὲ συγκίνηση τὴν θαυμάσια αὐτὴ καλλιτεχνικὴ προσφορά της...

***

Καὶ οἱ ἐπιτυχίες τῆς Ἐκπομπῆς τῆς Ἀστυνομίας συνεχίζονται. Τώρα βρισκόμαστε στὸ ξενοδοχεῖο «ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ» τῆς πλατείας Συντάγματος, περιμένοντας ὑπομονετικὰ ἕναν ἄλλον ἐκλεκτὸ ἐπισκέπτη μας: τὸν Ἰταλὸ Καθηγητὴ Πανεπιστημίου, καὶ δημοσιογράφο τῶν ἐφημερίδων «ΡΕΣΤΟ ΝΤΕΛ ΚΑΡΛΙΝΟ» τῆς Βολωνίας, καὶ «ΓΚΑΤΣΕΤΤΙΝΟ» τῆς Βενετίας κ. Φράνκο Μαράνο.

Εἶναι μεσημέρι καὶ τὸ σαλόνι τοῦ κομψοῦ ξενοδοχείου εἶναι γεμᾶτο ἀπὸ κάθε λογῆς ξένους... Κάποια στιγμὴ ἕνας γκρούμ, μᾶς πλησιάζει καὶ μᾶς ἀναγγέλλει ὅτι ὁ κύριος Μαράνο ἦρθε, καὶ μᾶς περιμένει στὸ δωμάτιό του.

Ἀνεβήκαμε μὲ τὸ ἀσανσέρ, μαζὶ μὲ τὸ μαγνητόφωνο τῆς Σχολῆς. Χτυπήσαμε τὴν πόρτα, καὶ βρεθήκαμε μπροστὰ σ' ἕνα ψηλό, ἀδύνατο ἄνδρα, μὲ γκρίζα μαλλιά.

Ἦταν ὁ κ. Φράνκο Μαράνο.

Γέννημα καὶ θρέμμα μιᾶς μεγάλης οἰκογενείας, ἀλλὰ καὶ μιᾶς ἄκαμπτης παραδόσεως, ὁ κ. Μαράνο, ἀντιμετώπισε μὲ θάρρος τὴ λαίλαπα τοῦ Β' Παγκοσμίου πολέμου, χωρὶς νὰ προδώσῃ τὶς ἀρχές του. Κυνηγημένος ἀπ' τὴ φασιστικὴ κυβέρνηση τοῦ Μουσολίνι, ἔφυγε γιὰ τὴν 'Αμερική, ὅπου δὲν ἔπαψε ν' ἀγωνίζεται γιὰ τὴν ἐλευθερία τῆς πατρίδος του.

Σεμνός, ἀγωνιστής, ρωμαντικός, ἀλλὰ καὶ ὀρθολογιστὴς μαζί, συμβολίζει τὴν αἰώνια ἀνησυχία τῶν λαῶν κάθε ἐποχῆς γιὰ τὸ μέλλον τῆς 'Ανθρωπότητος. Ἡ μόρφωσή του, ἀπεριόριστη σ' ὅλους τοὺς τομεῖς, τὸν βοηθεῖ νὰ ἀντιμετωπίζῃ τὰ γεγονότα καὶ τὶς καταστάσεις, μὲ τὴν ἐπίμονη ψυχραιμία ἐκείνων ποὺ εἶναι διατεθειμένοι ἀκόμα καὶ νὰ πεθάνουν γιὰ νὰ μὴν προδώσουν τὸν ἀνθρωπισμό τους.

Καὶ κοντὰ στὰ ἄλλα εἶναι καὶ θερμὸς φιλέλληνας. Ξέρει ἀπέξω ὅλη τὴν 'Ιλιάδα καὶ τὴν 'Οδύσσεια, καὶ ἕνα βιβλίο τοῦ Ἡρωδότου μὲ λατινικοὺς χαρακτῆρες, εἶναι ὁ ἀχώριστος σύντροφός του τὶς ὧρες τῆς μοναξιᾶς του.

Μᾶς ἔτεινε φιλικὰ τὸ χέρι:

«—Σᾶς περίμενα, μᾶς εἶπε «Μὲ συγχωρεῖτε ἂν σᾶς ἔκανα νὰ περιμένατε, ἀλλὰ ἤμουνα στὸ Ὑπουργεῖο τῶν 'Εξωτερικῶν...».

Ὅταν ζητήσαμε συγνώμην γιὰ τὴν ἐνόχληση, ἔσπευσε νὰ ἀπαντήσῃ:

«—Τί λόγια εἶναι αὐτά». 'Αγαπῶ τὸ Σῶμα σας. Ἔχει τὴ σεμνότητα καὶ τὴ σιωπὴ ἐκείνου ποὺ ἀγωνίζεται, χωρὶς νὰ διαμαρτύρεται γιὰ τὶς ἀντιξοότητες ποὺ συναντᾷ. Ἡ 'Αστυνομία τῶν 'Αθηνῶν εἶναι ἕνας εἶδος μπιμπελὼ γιὰ τὴν 'Ελλάδα. Διαφημίζει τὴν ἐσωτερική της σταθερότητα μὲ τὸν πιὸ πολιτισμένο τρόπο. Μ' ἀρέσει ἡ 'Αστυνομία σας...».

Τοποθετήσαμε ὕστερα τὸ μαγνητόφωνο στὸ τραπέζάκι του, καὶ νὰ τί ἀπάντησε στὶς ἐρωτήσεις μας :

—Ποιὲς εἶναι οἱ ἐντυπώσεις σας ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα καὶ τὸ Λαό της;

«Στὴν 'Ελλάδα πέρασα εὐχάριστες μέρες, ἔντονης αἰσθητικῆς χαρᾶς, ποὺ δὲν » διστάζω νὰ τὶς θεωρήσω θαυμάσιες... μέρες ἀξέχαστες, ποὺ μπορεῖ ν' ἀπολαύσῃ » κανεὶς σὲ πολὺ λίγες χῶρες τοῦ κόσμου.

«Ἡ ἄμεση ἐπαφὴ μὲ τὴ χώρα σας, δὲν προξενεῖ μονάχα ἀπέραντη ἱκανοποί- » ηση, ἀλλὰ καὶ ἀνοίγει καινούργιους ὁρίζοντες στὸν ξένο ἐπισκέπτη της, προσφέ- » ροντάς του μιὰ ἔξοχη πεῖρα καὶ μιὰ πολύτιμη μάθηση... Γιατὶ στὴν 'Ελλάδα γρά- » φτηκαν ἀθάνατα ἀριστουργήματα ποιήσεως καὶ σοφίας καὶ ἐγγεννήθηκαν τὰ πιὸ » τέλεια ἔργα τέχνης ποὺ γνώρισε ποτὲ ὁ ἄνθρωπος.

«'Επίσης πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἦταν γιὰ μᾶς ἡ ἄμεση γνωριμία τῆς τωρινῆς » 'Ελλάδος, καὶ μᾶς δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ ἐκτιμήσουμε καὶ νὰ θαυμάσουμε τὴν » πρόοδο τῆς ἀνοικοδομήσεως, κάτω ἀπὸ τὴν ὀρθὴν κατεύθυνση τῶν κυβερνητῶν » σας, ἀλλὰ καὶ τὴν θέληση τοῦ λαοῦ σας, μὲ τὴν ὁποίαν κατενίκησε τὶς τεράστιες » δυσκολίες ποὺ προκάλεσεν ὁ πόλεμος.

«Δύο εἶναι τὰ πράγματα ποὺ μοῦ ἔκαναν μεγαλύτερη ἐντύπωση αὐτὲς τὶς » μέρες στὴν 'Ελλάδα: Ἡ μεγαλοψυχία μὲ τὴν ὁποίαν ὁ 'Ελλη- » νικὸς λαὸς ἐξέχασε τὶς ἔχθρες τοῦ παρελθόντος, καὶ » ἡ εἰλικρινὴς φιλία ποὺ δείχνει γιὰ τὴν χώρα μου. Καὶ » γι' αὐτὸ εἶμαι πραγματικὰ εὐγνώμων στοὺς φίλους μου Ἕλληνας.

«Κάτι ἀκόμα ποὺ μοῦκανε ἐντύπωση εἶναι ποὺ βρῆκα μέσα στὴν νέα 'Ελλη- » νικὴ ψυχὴ διατηρημένο τὸ ἴδιο προτέρημα ποὔκανε τὴν 'Αρχαία 'Ελλάδα Μεγάλη: » Δηλαδὴ τὴν ἀνάγκη τῆς 'Ελευθερίας.

«Συχνὰ αὐτὲς τὶς μέρες ἀναγκάστηκα νὰ σκεφτῶ ἕνα ἀλησμόνητο στῖχο τοῦ » Ἡρωδότου, ποὺ ὅλοι οἱ ἀκροαταί μου ἀσφαλῶς θὰ γωρίζουν.

«Αὐτὸν τὸν στῖχον μοῦ ἀρέσει τακτικὰ νὰ τὸν ἐπαναλαμβάνω.

«Ρωτοῦσε ὁ Ξέρξης: «Πῶς τολμάει ὁ 'Ελληνικὸς Λαὸς νὰ πολεμήσῃ ἐναντίον » τῆς ὑπερβολικὰ μεγάλης Περσικῆς δυνάμεως;» Κι' ὁ Βασιληᾶς τῆς Σπάρτης, Δη-

» μάρατος, ἀπήντησε: «Οἱ Ἕλληνες ἔχουν ἀχώριστο σύντροφο, σχεδὸν ἀδελφή, » τὴν φτώχεια. 'Αλλὰ τὴ φτώχεια τὴ συνοδεύει τὸ θάρρος, ἡ ἐγκράτεια, καὶ οἱ ἰσχυ- » ροὶ νόμοι. Μ' αὐτὸ τὸ θάρρος ἡ 'Ελλὰς ἀμύνεται ἐναντίον τῆς φτώχειας, καὶ τῆς » σκλαβιᾶς. Αὐτὲς εἶναι κατὰ λέξη οἱ φράσεις τοῦ 'Ηρωδότου, καὶ μπορεῖ νὰ τὶς » πῆ κανεὶς καὶ γιὰ τὴ σημερινὴ 'Ελλάδα».

—Ποῦ σκοπεύετε νὰ πᾶτε ὕστερα;

«Μετὰ τὴν 'Αθήνα θὰ πᾶμε στὴν Κύπρο, σ' αὐτὸ τὸ 'Ελληνικὸ νησί, ποὺ ὁ » λαός του, ἀργὰ ἢ γρήγορα, θὰ δῆ ἱκανοποιημένες τὶς 'Εθνικὲς φιλοδοξίες.

«Παρακολουθῶ ἀπὸ χρόνια τὸ ζήτημα τῆς Κύπρου, καὶ κολακεύομαι πολὺ » ποὺ γνωρίζω, τόσο τὴν ἄποψη τῶν Κυπρίων, ὅσον καὶ τῶν 'Ελλήνων, τῶν Ἄγγλων » καὶ τῶν Τούρκων.

«Σκοπὸς τοῦ ταξιδιοῦ μου στὴν Κύπρο δὲν εἶναι νὰ ἐνημερωθῶ γιὰ τὶς πολι- » τικὲς ἐξελίξεις τοῦ Κυπριακοῦ ζητήματος, ὅσο γιὰ νὰ δῶ, ἐπὶ τόπου, μέσα σὲ ποιὲς » συνθῆκες ζῆ ὁ λαός, καὶ πόση πραγματικὴ δύναμη ἔχει ἡ κίνηση γιὰ τ ὴ ν ἀ ν ε- » ξ α ρ τ η σ ί α τ ο ῦ ν η σ ι ο ῦ».

—Θὰ εἴχατε τὴν καλωσύνη νὰ πῆτε δυὸ λόγια γιὰ τοὺς ἀκροατάς μας;

«Εὐχαρίστως.

«Ὄχι σὰν ἕνας ξένος ποὺ ἦρθα ἐδῶ στὴν 'Ελλάδα γιὰ λίγες μέρες, ἀλλὰ σὰν » Εὐρωπαῖος ποὺ ἔχει ζήσει πνευματικῶς πάντοτε μέσα στὰ πλαίσια τοῦ 'Ελληνικοῦ » πολιτισμοῦ καὶ ποὺ ἔχει θαυμάσει τὶς ἐκδηλώσεις του, τόσο στὸ παρελθὸν ὅσο » καὶ στὸ παρόν, καὶ πρὸ παντὸς σὰν ἕνας φίλος τοῦ 'Ελληνικοῦ Λαοῦ, θὰ ἤθελα νὰ » ἀπευθύνω δυὸ λόγια στοὺς ἀκροατὰς τῆς 'Εκπομπῆς τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων.

«Ξέρω καλὰ ὅτι ἐτούτη τὴ στιγμὴ ἡ σκέψη ὅλων τῶν 'Ελλήνων συγκεντρώ- » νεται στὴν Κύπρο, καὶ στὸν ἀγῶνα τοῦ λαοῦ της, γιὰ τὴν ἐλευθερία καὶ ἀνεξαρτη- » σία τοῦ νησιοῦ. Ἔ, λοιπόν, οἱ φίλοι μου Ἕλληνες μποροῦν νὰ εἶναι βεβαιότατοι » ὅτι οἱ δίκαιες ἐπιθυμίες τους στηρίζονται στὴν πρόθυμη εὔνοια καὶ συγκατάθεση » ὅλων τῶν ἐλευθέρων λαῶν, ἄσχετα μὲ τὴν πολιτικὴ τῶν διαφόρων ξένων κυβερνή- » σεων. Τὸ ζήτημα τῆς Κύπρου εἶναι δίκαιο καὶ ὅλοι οἱ ἀληθινοὶ Εὐρωπαῖοι εὔχον- » ται εἰλικρινὰ νὰ βρεθῆ, πολὺ γρήγορα, μιὰ λύσις, ποὺ θὰ ἐπανασυνδέσῃ τὴν φιλία » τῆς 'Ελλάδος μὲ τοὺς συμμάχους της.

«'Εξ ὀνόματος τῆς φιλίας ποὺ μὲ συνδέει μὲ τὴν 'Ελλάδα, ἐγὼ ἐκφράζω τὴν » εὐχὴ κάθε ἀνυπομονησία νὰναι περιωρισμένη, καὶ ἡ διαμάχη γιὰ τὴν Κύπρο νὰ » μὴν ἐπιδεινώσῃ ἐπικίνδυνα τὶς σχέσεις μεταξὺ τῶν Κρατῶν ποὺ ἔχουν ἑνωθῆ γιὰ » νὰ ὑπερασπίσουν τὸ κοινό τους πολιτισμό.

«'Ανάμεσα στὶς λαμπρὲς φυσιογνωμίες τῆς 'Ελληνικῆς ποιήσεως, πλάϊ στὸν » ὑπερήφανο 'Αχιλλέα, στέκει θαρραλέος, ταχὺς στὸν πόλεμο, ὑπομονετικὸς σὲ κάθε » ἐμπόδιο ὁ 'Οδυσσεύς, ποὺ ἤξερε καλὰ νὰ ὑπομένῃ καὶ νὰ περιμένῃ. Θυμόσαστε, » φίλοι Ἕλληνες.

«'Υπόμενε καὶ αὐτό, πονεμένη καρδιά μου, ἐσὺ ποὺ ὑπέφερες πράγματα ἀκόμα » σκληρότερα...».

«Εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ 'Ελληνικὸς λαός, ἀντάξιος τοῦ πολυμαθοῦς 'Οδυσσέως » θὰ ξέρῃ—χωρὶς νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν ἀγῶνα του—νὰ περιμένῃ μὲ πίστη καὶ ὑπο- » μονή, τὴν ὥρα τὴ δική του».

'Εδῶ τελειώνει ἡ συνέντευξις τοῦ κ. Μαράνο, τοῦ ἐκλεκτοῦ ἐπισκέπτη καὶ θερμοῦ φίλου μας. 'Αλλὰ ἡ ἱστορία τῆς 'Υπηρεσίας τῶν Ραδιοφωνικῶν 'Εκπομπῶν τῆς 'Αστυν. Σχολῆς, συνεχίζεται μὲ νέες ὁλοένα ἐπιτυχίες, ποὺ ἀποτελοῦν τὸν καλύτερο διαφημιστὴ τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος. Στὸ ἄλλο τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ θὰ συνεχίσουμε. Ὡς τότε ὅμως, καλοί μας φίλοι, παρακολουθεῖτε τὴν ἐκπομπή μας καὶ θὰ πεισθῆτε καὶ μόνοι σας γιὰ τὴν ἀξία καὶ ὠφελιμότητά της.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΕΤΗΣΙΑ ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ Ο.Κ.Φ.Α. ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν ἐτελέσθη τὴν 7-12-1956 εἰς τὸ γήπεδον τοῦ 'Εθνικοῦ Σταδίου «Γ. Καραϊσκάκη», ἡ μεγάλη ἐτησία ἑορτὴ τοῦ 'Ομίλου Κυριῶν Φίλων 'Αστυνομίας Πειραιῶς, μερίμνῃ τῆς προέδρου αὐτοῦ κ. 'Αθηνᾶς Δηλαβέρη.

Κατὰ τὴν ἑορτὴν ταύτην διεξήχθη ποδοσφαιρικὸς ἀγὼν μεταξὺ τῶν ὁμάδων τοῦ 'Ολυμπιακοῦ Πειραιῶς καὶ τοῦ Παναθηναϊκοῦ 'Αθηνῶν μὲ τέρματα 2—2, τὸν ὁποῖον παρηκολούθησαν ὁ 'Υφυπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν κ. Δ. 'Αλιπράντης ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Κυβερνήσεως, ὁ 'Αρχηγὸς τῆς 'Αστυνομίας κ. Ν. Κόκκινος, ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς τῆς Διευθύνσεως 'Αστυνομίας Πόλεων παρὰ τῷ 'Υφυπουργείῳ τῶν 'Εσωτερικῶν κ. Δ. Κόλλιας, ὁ Διευθυντὴς τῆς 'Αστυνομίας 'Αθηνῶν κ. Α. Γεωργίου, ὁ Διευθυντὴς τῆς 'Αστυνομίας Πειραιῶς κ. Α. Κανελλόπουλος, ὁ Δήμαρχος Πειραιῶς κ. Σαπουνάκης, ὁ Δήμαρχος Ν. Φαλήρου κ. Ν. Κατσουλάκος, ὁ Δήμαρχος Κερατσινίου κ. Δ. Μισαηλίδης, οἱ Βουλευταὶ 'Αθηνῶν κ. Δ. Βρανόπουλος, καὶ Πειραιῶς κ. Γ. 'Ανδριανόπουλος, οἱ 'Αστυνομικοὶ Διευθυνταὶ κ.κ. Κορωνάκος, Ταβουλάρης, Παπανικολάου, 'Ασωνίτης, Παπακωνσταντίνου, οἱ κ.κ. Διοικηταὶ τῶν 'Αστυνομικῶν Τμημάτων καὶ 'Υπηρεσιῶν πολλοὶ 'Αξιωματικοὶ καὶ κατώτεροι ἀστυνομικοί. 'Επίσης ἐπίλεκτα μέλη τῆς Πειραϊκῆς Κοινωνίας.

'Η κ. Δηλαβέρη μετὰ τοῦ κ. 'Αρχηγοῦ ὡς καὶ λοιπῶν ἐπισήμων κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Ο.Κ.Φ.Α. Πειραιῶς.

Τὴν ἑορτὴν ἐπλαισίωσαν αἱ μαθήτριαι τῆς Σχολῆς Κοπτικῆς—Ραπτικῆς τοῦ Ο.Κ.Φ.Α. Πειραιῶς μὲ τὰς ὡραίας των στολὰς καὶ ἡ Φιλαρμονικὴ τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀρχιμουσικοῦ κ. Σπ. Δουκάκη.

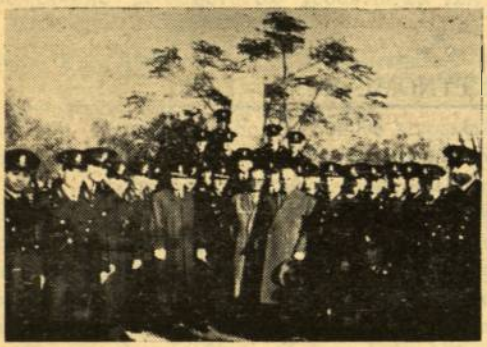
'Ο Ο.Κ.Φ.Α. προσέφερεν εἰς τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν ὁμάδων ὡραιότατα ἀναμνηστικὰ λάβαρα.

Τὸν ἀγῶνα ἀθλοθέτησαν μὲ ὡραιότατα κύπελλα τὸ 'Υφυπουργεῖον τῶν 'Εσωτερικῶν, τὸ 'Αρχηγεῖον τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων καὶ ὁ ἰδιώτης κ. Ζήσης Βερνῖκος, φίλος τῶν ἀστυνομικῶν Πειραιῶς.

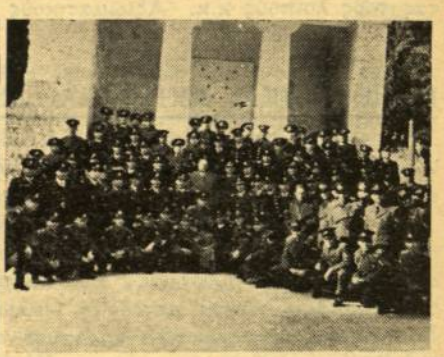
'Η ἑορτὴ ἔληξεν μὲ τὰς συγκινητικὰς ἐκδηλώσεις συμπαθείας τῶν 25.000 θεατῶν ποὺ παρηκολούθησαν τὸν ποδοσφαιρικὸν ἀγῶνα τῆς ἑορτῆς τοῦ 'Ομίλου.

ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ «ΤΥΜΒΟΝ» ΚΑΙ ΛΙΜΝΗΝ ΜΑΡΑΘΩΝΟΣ

Τὴν 13-12-56, οἱ Σχολὲς Ὑπαστυνόμων καὶ Ἀρχιφυλάκων, μὲ πολυτελέστατα τουριστικὰ λεωφορεῖα πούλμαν, ἐξέδραμον εἰς «Τύμβον» καὶ Λίμνην Παραθῶνος, μετὰ τοῦ Διοικητοῦ των, τῶν Ἀξιωματικῶν καὶ Καθηγητῶν των. Ἡ διαδρομὴ

Ὁ κ. Διοικητὴς μετὰ τοῦ κ. Δεμερτζῆ, τῶν κ. κ. Ἀξιωματικῶν καὶ δοκίμων Ὑπαστυνόμων εἰς τὸν «Τύμβον» τοῦ Μαραθῶνος.

Ὁ κ. Διοικητὴς μετὰ τῶν κ.κ. Ἀξ/κῶν καὶ δοκίμων Ὑπαστυνόμων καὶ Ἀρχιφυλάκων εἰς τὰ ἔργα τῆς Λίμνης Μαραθῶνος.

ἦτο θαυμασία καὶ ἐπεκράτησε ἐνθουσιασμὸς καὶ χαρακτηριστικὸν κέφι, μὲ τὴν βοήθειαν τῶν μικροφώνων τῶν αὐτοκινήτων, τὰ ὁποῖα ἐχρησιμοποίησαν οἱ ἐκδρομεῖς κατὰ τὴν διαδρομήν.

Εἰς τὸν «Τύμβον», ὁ ἐκλεκτὸς Καθηγητὴς τῶν Αστ/κῶν Σχολῶν, κ. Δεμερτζῆς ἀνέπτυξεν μὲ παραστατικότητα, γλαφυρότητα καὶ ἀρκετὸ χιοῦμορ τὸ ἱστορικὸν τῆς νικηφόρου μάχης τοῦ Μαραθῶνος, καὶ ἐξήγησε τὴν βαθυτέραν σημασίαν της.

Ἐν συνεχείᾳ οἱ ἐκδρομεῖς ἐπεσκέφθησαν τὴν Λίμνην Μαραθῶνος, θαυμάσαντες τὰς τεχνικάς της ἐγκαταστάσεις.

***

ΔΙΑΛΕΞΙΣ ΜΑΡΙΑΣ ΡΑΛΛΗ

Ἡ γνωστὴ καὶ διακεκριμένη ποιήτρια καὶ λογοτέχνις κ. Μαρία Ράλλη εἰς λίαν ἐνδιαφέρουσαν διάλεξιν της δοθεῖσαν τὴν 18-12-1956 εἰς τὴν πολυτελῆ αἴθουσαν τοῦ ἐπιμορφωτικοῦ Ἀμερικανικοῦ Ἰνστιτούτου, ἔδωσεν ἀνάγλυφον εἰκόνα τῶν ἀντιθέσεων τῆς Ἀμερικανικῆς ζωῆς ἐπὶ τῇ βάσει αὐτοπροσώπου παρατηρήσεως.

Ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν ἔκαμεν ἡ λογοτεχνικὴ διατύπωσις, ἡ βαθυτάτη ἔρευνα, ἡ ὀξυτάτη παρατηρητικότης, ἡ ρεαλιστικὴ παράστασις τῶν εἰκόνων καὶ ἡ ψυχολογημένη ἀνάλυσις τῶν αἰτίων τῶν ἀντιθέσεων.

Εἰς τὸ τέλος τῆς ὁμιλίας μὲ ἐθνικὴν καὶ ἰδεαλιστικὴν ἔξαρσιν, ἐτόνισεν ὅτι ὁ σημερινὸς κόσμος ἀναζητεῖ τὰ ἰδανικά του καὶ ἐξεγερθεὶς κατὰ τοῦ ὑλισμοῦ δίδει αὐτὴν τὴν στιγμὴν τὴν μεγάλην μάχην εἰς ὅλα τὰ σημεῖα τῆς ὑφηλίου.

Τὴν διάλεξιν παρηκολούθησεν ἡ Σχολὴ Ὑπαστυνόμων μετὰ τοῦ Διοικητοῦ καὶ τῶν Ἀξιωματικῶν της.

Ἡ κ. Ράλλη κατεχειροκροτήθη καὶ ἐδέχθη τὰ ἐγκάρδια συγχαρητήρια τοῦ ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου.

***

ΕΥΧΑΙ ΕΙΣ ΕΟΡΤΑΖΟΝΤΑΣ

Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» εὔχονται χρόνια πολλὰ ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ὀνομαστικῆς των ἑορτῆς εἰς τὸν διακεκριμένον συνεργάτην των κ. Ἰωάννην Παπαζα-

χαρίου, Καθηγητὴν τῆς Παντείου Ἀνωτάτης Σχολῆς Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν καὶ καθηγητὴν τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς.

Ἐπίσης εἰς τοὺς Ἀστυνομικοὺς Διευθυντὰς κ.κ. Βασίλειον Γεωργίου, Ἰωάννην Τσάλην, Ἰωάννην Δασκαλάκην, Ἰωάννην Μάσβουλαν, Ἰωάννην Σαραντήτην, Ἰωάννην Κροντήρην, Ἰωάννην Πανέτσον, Ἰωάννην Καραχάλιον, ὡς καὶ εἰς ἅπαντας τοὺς λοιποὺς κ.κ. Ἀξιωματικοὺς καὶ κατωτέρους ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους.

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

—Ἀνάμεσα σὲ πρωτοφανεῖς ἐκδηλώσεις ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἀγάπης τοῦ κοινοῦ, συνεχίζονται τὰ προγράμματα τῆς ἐκπομπῆς τῆς Ἀστυνομίας κάθε Τετάρτη, ἀπὸ τὸν Κεντρικὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ Ἐνόπλων Δυνάμεων Ἑλλάδος.

—Τὸ πρῶτο μέρος τοῦ προγράμματος, τῆς 5-12-1956, ἦταν ἀφιερωμένο στὰ ἡρωϊκὰ θύματα τοῦ κομμουνιστικοῦ κινήματος τοῦ Δ/βρίου 1944. Ὕστερα ἀπὸ πατριωτικὰ συνθήματα καὶ σκίτσα ἀπὸ τὸν ἐθνικὸ ἀντικομμουνιστικὸ ἀγῶνα τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, μετεδόθη, ὁμιλία τοῦ Ἀστυν. Δ/ντοῦ κ. Νικολάου Ἀρχιμανδρίτου, ποὺ κυριολεκτικὰ ἐμάγευσε τοὺς ἀκροατὰς τῆς Ἀστυνομικῆς Ἐκπομπῆς, καὶ ἐσκόρπισε ρίγη συγκινήσεως. Ἡ ὁμιλία αὐτή, ποὺ ἦταν εἰδικὰ ραδιοσκηνοθετημένη ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν κ. Ἀρχιμανδρίτη, προκάλεσε ἐνθουσιώδη σχόλια καὶ θεωρήθηκε ἀπὸ τὶς καλύτερες στὸ εἶδος της, χάρις στὰ πλούσια λογοτεχνικά της σχήματα, τὸν παλμό της καὶ τὴν ἄριστη σύνθεσή της.

Στὴ συνέχεια προστέθηκε μιὰ ἀκόμη μεγάλη ἐπιτυχία τῆς ἐκπομπῆς τῆς Ἀστυνομίας, μὲ τὴν μετάδοση συναυλίας, εἰδικὰ δοθείσης γιὰ τὴν Ἀστυνομικὴ Σχολή, τῆς ὀνομαστῆς Βαυαρικῆς ὀρχήστρας ΚΑΜΜΕΡΟΡΚΕΡΣΤΡ, στὰ διαλείμματα τῆς ὁποίας μετεδόθη καὶ συνέντευξις τοῦ παγκοσμίου φήμης μαέστρου της, γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ Λαό της. Καὶ τὸ πρόγραμμα ἔκλεισε μὲ γλυκειὰ κινηματογραφικὴ μουσικὴ τῆς Γαλλίας.

*

—Τὸ πρόγραμμα τῆς 12-12-56 ἄρχισε μ' εὐχὲς σ' ὅσους γιόρταζαν, συνεχίστηκε μὲ τὸν πρωταγωνιστὴ τοῦ μουσικοῦ μας θεάτρου κ. Ὀρέστη Μακρῆ, σ' ἕνα σπαρταριστὸ μονόλογο καὶ ἐν συνεχείᾳ ἀφιερώθηκε ὁλόκληρο στὸν ἀντιαλκοολικὸ ἀγῶνα ποὺ διεξάγει μ' ἐπιτυχία ἡ γνωστὴ Χριστιανικὴ Ὀργάνωση Γυναικῶν Ἠθικῆς Ἐξυψώσεως, ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τῆς διακεκριμένης ἰατροῦ κ. Θάλειας Ποταμιάνου.

Στὸ πρόγραμμα αὐτὸ ἔλαβον μέρος : ὁ διεθνοῦς φήμης Γερμανὸς φλαουτίστας κ. Κρίγερ, ἡ ἀριστοῦχος τῆς Μουσικῆς Ἀκαδημίας τῆς Βιέννης εὐγενεστάτη Δὶς Παπαδημητρίου, ὁ ἐκλεκτὸς Καθηγητὴς βιολαντσέλου κ. Παπαδημητρίου, καὶ ὁλόκληρη ἡ μικρὴ χορῳδία τοῦ Δήμου, ὑπὸ τὴν Διεύθυνσιν τοῦ ἐξαιρετικοῦ μαέστρου κ. Καρποδίνη.—Ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν ἐπροξένησεν ἡ ὑπέροχη κυρία Βεατρίκη Παπαδιαμαντοπούλου—Μαγουλᾶ, ἀριστοῦχος ἀπαγγελίας τοῦ Ἐθνικοῦ Ὠδείου, ποὺ ἀπήγγειλε ἕνα ὡραιότατο ποίημα τοῦ Παλαμᾶ, εἰδικῶς ραδιοσκηνοθετημένο ἀπὸ τὴν Ὑπηρεσία Ραδιοφωνικῶν Ἐκπομπῶν τῆς Σχολῆς, καὶ ἕνα συγκινητικὸ πατριωτικὸ τραγούδι ποὺγραψε στὴ φυλακὴ ὁ Ἐθνικὸς Ἥρως Καραολῆς καὶ ἐμελοποίησεν ὁ ἐκλεκτὸς μουσικός, Ναύαρχος κ. Θεοφανίδης.

Ἐπίσης ἰδιαιτέρως ἐνθουσίασε ἡ θαυμασία ὁμιλία τῆς Κας Θάλειας Ποταμιάνου.

(Κείμενα, ἐπιμέλεια, ραδιοσκηνοθεσία, μαγνητοφωνήσεις, συνεντεύξεων : Ὑπηρεσίας Ραδιοφωνικῶν Ἐκπομπῶν Ἀστυν. Σχολῆς. Τεχνικὴ βοήθεια : Γιάννη Πορετσάνου. Συμμετέχει εὐγενικὰ ὁ Γιῶργος Ντούμας. Τὰ προγράμματα παρουσιάζει ὁ Ἀρχιφύλαξ Σπῦρος Πηλός).

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίς

ΕΥΧΑΙ ΕΠΙ ΤΩ ΝΕΩ ΕΤΕΙ

Τὸ Νέον Ἔτος 1957, ὑπὸ κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου, Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Α'..... 4215

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Ὁ κόκκινος Δεκέμβρης, ὑπὸ κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου, Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α' (συνέχεια). 4217

ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Βιοκοινωνικὴ ἔρευνα τῶν θεσμῶν τοῦ Δικαίου, ὑπὸ κ. Ι. Παπαζαχαρίου, Καθηγητοῦ τῆς Ἐγκληματολογίας καὶ Σωφρονιστικῆς..... 4220

ΨΥΧΟΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ

Ἡ ἐπίδρασις τῆς ὑποβολῆς εἰς τὰς ἐγκύους, ὑπὸ κ. Ἀγγέλου Τανάγρα, Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν..... 4230

ΝΟΜΟΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Τὰ δίκαια τῶν νεκρῶν, ὑπὸ κ. Παν. Λυκούση, Ἀστυνόμου Α'..... 4233

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ

Ἡ μαγικὴ ὀμπρέλλα, ὑπὸ Νίνας Γεωργίου..... 4237

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Ἡ παγίδα, ὑπὸ κ. Ἀλεξ. Κροκίδη, Ἀστυνόμου Β'..... 4251

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Στοῦ Μούσκου μας τὸ μνῆμα, ὑπὸ κ. Σ. Χανδρῆ..... 4254

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Ἐπιτυχίες Ἐκπομπῆς Ἀστυνομίας, ὑπὸ κ. Σπύρου Πηλοῦ, Ἀρχιφύλακος..... 4255

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ..... 4260

Σημείωσις: Λόγῳ πληθώρας ὕλης αἱ συνέχειαι τῶν μελετῶν: 1) Πῶς νὰ διοικῆς ἢ πῶς θὰ γίνῃς καλὸς προϊστάμενος καὶ 2) Ἔγκλημα καὶ Ἀστυνομία, θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ ἑπόμενον τεῦχος.

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40 — Ἀθῆναι (τηλ. 52-512)

Κάθε Τετάρτη καὶ ὥραν 7,30—8 μ.μ. ὁ Κεντρικὸς Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων μεταδίδει τὴν ἡμίωρον καθοδηγητικὴν καὶ μουσικὴν ἐκπομπὴν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.

Ἡ ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπέσπασε τὸν γενικὸν θαυμασμὸν καὶ ἐπεβλήθη χάρις εἰς τὸ πλούσιον λογοτεχνικόν, μουσικὸν καὶ μορφωτικὸν περιεχόμενόν της.

Πρέπει νὰ τὴν παρακολουθῆτε ὅλοι καὶ θὰ πεισθῆτε περὶ τῆς ἀξίας καὶ ὠφελιμότητος αὐτῆς.